

VI. Pál pápa Őszentsége 1966. október 14-én akként rendelkezett, hogy a rendkívüli természetfeletti jelenségek közlését nem szükséges "Nihil obstat" jelzéssel ellátni.

A szerző kijelenti, hogy a rendkívüli események közlésével nem óhajtja megelőzni az Egyház hivatalos döntését és annak mindenkor alárendeli magát.

NÉMETH KATALIN

ISTEN SZAVÁT MEGHALLANI

Harmadik kötet

SZEGED
2000

A borító Cserna Károly festményének felhasználásával készült.
(Fényképezte: Virágh László)

Ezúton mondok köszönetet Gyulay Endre püspök úrnak a
kézirat elolvasásáért és értékes tanácsaiért.

Németh Katalin
ISBN 963 91184 039

Megjelent a Gradus ad Parnassum Könyvkiadó gondozásában.
Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 790
Felelős kiadó: Zsoldos Sándor

Műszaki szerkesztő: Eke Zoltán

Készült: Typo System Kft nyomdájában

Felelős szerkesztő: Kinyik Erika

TARTALOM

Előszó

Gyógyítani küldött az Úr

Az idő kezdete

Szeretet (vers)

Isten ereje

Vegyetek le végre a keresztről

Hófehér ruhában (vers)

A paradicsomból kilépett ember

Kinek szeméből a csillag ragyog (vers)

A szeretet parancsa

Békét békességet (vers)

Látomásaimból

Szolgálat (vers)

Istennel lenni (vers)

Meteoráknál

Krisztus szögei

Jézus él (vers)

Betlehemi csillag

Látomások

Isten akarata ellen (vers)

Segíts bennünket Égi Anyánk (vers)

"Fiam, ha vétkeztél is, többé ne tedd, régebbi bűneid miatt pedig imádkozzál,"

(Sir 21,1)

ELŐSZÓ

Mondanivalóm ahhoz az aranyalmához hasonló, mely ezüsthálóban van. Az ezüst háló csillogása eltakarja az aranyat, de az éles szemű észre veszi. Az arany ott van, sokan mégsem látják. Aki meglátja, az nem csak lát, hanem talál is. Az arany kincs. Ezt szeretném az emberek elé tenni, melyet láthatnak. És ha már látták, megtalálták, legyen övék.

Az ezüst szikrázóan fénylik, az arany csillogását kissé elhomályosítja. Pedig az arany ott van, látható, fénye tiszta és áttetsző, nem vakít el, egyenletesen sugárzik feléd. Csillogása simogató és lágy. Nem mindenki látja meg, mert az ezüst fénye vakítóan szikrázik előtte. Az arany értékesebb, mégis alig észrevehető.

Így van a mindennapi életünkben is. Sokszor nem vagyunk képesek meglátni az aranyat, pedig ott fénylik a szemünk előtt. Aki képes úgy látni, hogy észreveszi azt a simogató, fénylő aranyat, nagy kincset talál.

Kincskeresők! Sokan kerestek és nem találtak. De az igazak megtalálják. Életünket irányíthatjuk úgy, hogy e kincsnek birtokában legyünk. Ehhez csak ép szem és lelkület

szükséges, és akkor az életünk is kincs lesz.

GYÓGYÍTANI KÜLDÖTT AZ ÚR

Az Úr évezredek óta küldi az Ő követeit az emberiségnek. Mindenki tudja, hogy az Úr Mózesel beszélt. Általa tanításokat küldött az emberiségnek. A sineai hegyenél szólott úgy, hogy a többi ember is hallotta az Úr beszédét. Látni nem látták, de hallották beszédét és parancsait, melyeket a nép előtt mondott. A hegyen tüzet láttak, fölötte felhőt, és a hang, mely hallatszott, az Úr hangja volt. És hittek. Meg kellett a népnek tapasztalnia Isten jelenlétét, hogy Mózes tanítását el tudják fogadni. Így tette Isten Mózeset naggyá a nép előtt, és a nép elfogadta vezetőjének.

Isten Mózes által tanításokat küldött az emberiségnek. E tanítások ma is érvényesek, gondolok itt a tíz parancsolatra, melyeket Isten ujjja írt a kőtáblákra.

Isten azóta is küldött tanításokat a Földre az Ő követei által. A próféták Isten követei, és beszédeikben az Ég üzeneteit közvetítik az emberiségnek.

Isten az egyszülött Fiát küldte el hozzánk, emberekhez, hogy tanítását befogadjuk. Minden időben az emberiség fölfogó képességének megfelelően érnek el hozzánk a tanításokkal. Az emberiség sokat fejlődött Krisztus óta, de tanításait még mindig nem fogta föl eléggé. Ezért szól a ma emberének az Ő kiválasztott követei által. A világon nagyon sok helyen jelent meg Jézus és a Szűzanya, hogy látnokokon keresztül próbálja

tudatni az Ég üzeneteit. E fölszólítások fontosak az egész emberiség számára. Minden jelenésnél a békére és az imára szólítják föl az emberiséget.

Éljünk békében! Imádkozzunk a békéért!

Az Úr kiválasztottain keresztül, én általam is küldi az üzeneteit és tanításokat, melyeket a könyveimben ismertetek az olvasókkal. A feladat, melyet kaptam, nem könnyű, de számomra parancs. Vállaltam: mindent megteszek, hogy Krisztus Urunknak segítek itt a földön a munkájában. Egyik feladatom a gyógyítás, mint könyvem címe is erre utal. A gyógyulásra nagyon sok embernek van szüksége. Lelki és testi gyógyulásra. Minden betegség a lélekből indul ki. Ne öljétek meg a lelket, a prófétálást hallgassátok meg, mondta Jézus. Tehát van lelkünk, és lélekben kívánczik az ember a szépre és a jóra. Amennyiben nem kapja meg, megbetegszik, belebetegszik. A lelket Isten adta az embernek, és vele együtt kell élni, de nem mellette. Azt jelenti, hogy úgy élni ahogyan a léleknek jó. A léleknek szeretetre van szüksége, nélküle, vagyis szeretet nélkül, nem lehet élni.

Isten maga a szeretet!

"Isten szellemi lény, és minden lét forrása, benne élünk mozgunk és vagyunk." (ApCsel 17)

Az emberiségnek Istennek tetsző életet kellene élnie. Ezért kapjuk a fölszólításokat, hogy változtassunk eddigi magatartásunkon. Az élethez béke kell, az emberiség

fönmaradásához béke kell. A világ minden táján a látnokok, üzeneteikben békére és imára szólítanak.

Az én küldetésem gyógyítás a léleknek, a testnek, az emberiségnek, és a Földnek. Mindennek és mindenkinek.

Az Úr a megtérő bűnösnek megbocsát. Akinek eddig nem volt hite és hisz, az megtért. Sokan tértek meg gyógyulásuk által, és maradtak meg hitükben. Lelkükben megújultan vezettek másokat is erre az útra. A léleknek szüksége van a hitre, és boldog tőle. Isten minden embert boldogságra teremtett. Az ember saját magát teszi boldogtalanná a hitetlensége által. A beteg ember nem boldog, hiszen szenved, fájdalmai vannak. Fogadd el, hogy meggyógyulhatsz, és a lelked is meggyógyul.

Boldog, az, az ember, aki hisz!

AZ IDŐ KEZDETE

*"De ezek szándékosan tagadják maguk előtt, hogy az ég
ősidőktől fogva volt, és a föld is azóta, hogy az Isten szavára a
vízből és a víz által létrejött."*

(2Pét 3, 5)

Sokan kérdeznak, hogy Isten hol volt, amikor a világot teremtette. A világot teremtette, vagyis a látható világot. A teremtéstörténet említi az eget, a földet, a vizet, a növényeket, az állatokat, az égbolton a napot és a holdat, majd a csillagokat. A világosságot a sötétséget, és azután este lett és reggel. Ezeket az ember számára láthatóvá tette. Bizonyos dolgokat a földi élethez nem szükséges látni az embernek.

Természetesen vannak olyan emberek, akiknek különösen fejlett érzékelésükkel megnyílik a látásuk, és betekintést kapnak egy másik világba.

A teremtett világot anyagi világnak nevezzük. Melyből ered, hogy az anyagi test számára itt van élet. Anyagi test a földi testünk. Tudjuk, hogy a testben lélek lakozik, mely a halállal eltávozik a másik világba. Ebből ered annak a világnak a létezése, mely nincs anyaghoz kötve. Az anyagot úgy értelmezem, hogy sűrűsége, az a halmazállapota miatt nem látható. Tudjuk, hogy fölöttünk van a másik világ, melyet az ember elérhet, de nem anyagi testben.

Isten lélek. Nem látható. Ő akkor is létezett, mielőtt az embert megteremtette. Isten mindenek előtt van, mindörökkön, az idők kezdete előtt létezett.

Idő csak az embernek létezik, Isten az időn kívül van.

Teremtve lett az éjszaka és a nappal, mely az idő múlását mutatja.

Előtte nem volt idő sem.

"Szeretteim, főképp egy dolog ne kerülje el a figyelmeteket, az hogy egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap."

(Pét 3, 8)

"Az idő kezdete előtt" annyit jelent, a teremtett világ kezdete előtt. Az emberiség számára van idő, a fölöttünk lévő világban, ahol csak világosság van, nincs idő. Nincs sötétség se. Mondják fényországnak is, benne van a nevében a megjelölése annak a tényezőnek, hogy nincsen benne sötétség.

A fényország, mennyország, lelkek országa, világa. Ez az ország az időn kívül van, létezett az idők kezdete előtt. Világossá válik ezen magyarázatok szerint, hogy a teremtés előtt is volt világ, de nem a látható világ. Hanem a fölfogható és érzékelhető világ létezett. Ebben a világban van az örök élet, melyet Jézus Krisztus nyitott meg előttünk: mi emberek ott élhetünk örökké. Nem testben, hanem lélekben.

*"A lélek az, ami életet, a test nem használ semmit."
(Jn 6, 63)*

Itt kimondja, hogy a lelkünk által tudunk fejlődni. A lélek életet. Lélekben kell élni, harmóniában lenni a széppel és a jóval. Akkor távol tartja magát az ember a bűntől. A léleknek a harmóniáját megteremtve, harmóniába lép az ember Istennel és az Ő parancsaival, hogy eljusson az örök életre.

ÚT A TELJESSÉG FELÉ

"Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet -, kevesen vannak, akik megtalálják." (Mt 7, 14)

Keskeny az út, ezért nehéz rajta járni. Sok-sok széles út van ebben a világban, melyek kínálják magukat, hogy járjunk rajtuk. Ezekről az utakról rálátunk a világ dolgaira, melyek különbözően hatnak a lelkünkre. Széles utcák, melyek a semmibe vezetnek. Melytől el lehet fáradni, de az út végét nem lehet látni.

Miért nem lehet látni ennek az útnak a végét?

Mert ott sötét van, mely akadályoz a látásban. Csak

botorkálni lehet, a világosság hiánya miatt. Ezen a széles úton is szükség van a világosságra, hogy segítsen a látásban. A világosság át tud hatolni minden sötétségen, átjárja azt és elvezet minden igazságra. De, hogy vezetni tudjon, ki kell nyitni az embernek a szemét, a világosság felé kell fordulnia. Azt kell észrevenni, hogy merre van a fény, de nem elég meglátni, el kell indulnia feléje, és továbbhaladva követni.

Kövesd a fényt, melyet már kaptál!

Azt gondolnánk, a kivilágított úton könnyebb haladni. Tovább érve kisebbednek a lépéseid, mert a fény elvakítja szemeid és tapogatózva folytatod utadat, lépésről lépésre. Eltart egy ideig, míg a fény nem homályosítja el látásodat, mégis bizonytalanoknak tűnnek lépéseid. Ezért nehezen haladsz, de az út nem érhet itt véget. Most már látszik az út, mely keskeny, és nehéz rajta járni. Ez az út meredeken fölfelé vezet. Erőfeszítések árán lehet lépésről lépésre tovább haladni. Minden lépéssel közelebb jut az ember a Teremtőjéhez. Az Ő fényében, szeretete ragyogásában kinyílik az ember lelke, a szeretet közelébe kíváncsozik, egyre közelebb. Minél közelebb kerül, annál inkább el akar jutni az eredethez, a bűn nélküli életbe, hogy boldog legyen.

Aki egyszer megtapasztalta a szeretet kisugárzását, mely átjárta testét, lelkét, többé nem kíváncsozik a sötétben lenni. Végleg háttal tud fordítani a világban eluralkodott sötétségnek, a bűnnek. Ez az, mely keskenyvé teszi az utat. Elanyagiasodott világunkban nagyon nehéz bűn nélkül élni. Sok áldozat

szükséges a fönmaradáshoz. Az élethez meg kell teremteni a feltételeket, a megélhetést. Munkánk közben is tisztességesen cselekedni. A világi örömek másképpen hatnak ezután a lélekre. Nehéz lesz elviselni az emberek gyarlóságát, de fön kell maradni, vállalni a küzdelmet. A harcot néha még önmagunkkal is, a vágyainkról való lemondás mindig szenvedéssel jár.

Aki eddig eljutott, az nem adja föl, amikor már a célhoz oly közel van. Megtartja tisztaságát és tovább halad, míg célba ér. A célból visszatekint, de lépteit nem irányítja vissza. Ha mégis megfordul, a fényt árasztja a környezetére minden esetben. Megmutatja az utat az örök boldogságra. Vannak, akik sajnálattal tekintenek feléje, nem értik. Pedig ő boldog, még akkor is, ha ez nehezen érthető némelyek számára. Áldását érezni lehet olykor, imájával segít mindenkinek.

Kezdetben csak Isten volt, vagy másképpen - szeretet óceán. Azután mozgás lett, és volt az Ige. Ezután a teremtés. Isten nélkül nincsen Ige, nincs hang. Hang nélkül nem ismerjük Istent. Olyan ez, mint a tenger. Ha nincsenek hullámok, nem tengernek néz ki, hanem hatalmas tónak. Hiszen a tó békés, nincsenek rajta hullámok. A tengerben lehetnek hullámok, és a hullámok a tengerből támadnak. A hullámok maga a tenger.

A megvilágosodást nyert emberek különbözőképpen beszélnek a Föld országaiban, és a még megvilágosodás előtt álló embereket könnyű összezavarni. Akik megvilágosodást nyertek, tiszteletben tartják a Szentírást, befelé fordulnak, hogy a lélek szerint éljenek.

Nagyon igaz: Isten nélkül semmi -, Istennel minden lehetséges.

Minél többet tud valaki, annál inkább ráébred saját tudatlanságára, nem vitázik, nem fűz megjegyzést semmihez, alázatossá válik. Minél többet tanul valaki, annál alázatosabb lesz, mert rájön, hogy mindenki Isten lényegű, bölcsességű, és mindenkitől tanulhat.

Mi teszi az embert alázatossá?

A világegyetem hatalmas kimeríthetetlen ismerete, melyet sohasem érthet meg eléggé.

Isten szabad akaratot adott, nem erőszakos, nem parancsol, nem csap be, s nem a hatalmát kihasználva téríti meg az embereket. Saját bölcsességükre, logikájukra építve, hogy az emberek maguk eszméljenek föl. Hagyja, hogy mi döntsük el, melyik utat választjuk. Milyen életmódot folytatunk, hová akarunk eljutni. Ha a mennyországba akarunk eljutni, kinyitja nekünk a kaput. A pokolba ingyenes a belépő. A mennyországba vezető út, mely az élethez vezet, nehezen járható, keskeny az, az út, s széles az út, mely a pusztulásba visz. Sokak szerint olyan ez az út, mint a borotvaél -, nehéz rajta járni. Azért olyan keskeny, mert az Istenhez vezető út ellentétes a világi vágyakkal és kísértésekkel.

Úsznunk kell a tengerben, ám közben vigyáznunk kell, hogy ne legyen vizes a ruhánk. Ilyen nehéz ez. Fegyelmezetten

és lelkileg tisztán kell élnünk ebben a világban. Így kell világossá lennünk a pokolban.

A lelkünket is meg kell tisztogatni. Nagytakarítást kell csinálni magunkban. A tiszta és szép dolgok maradhatnak meg. Lassan, lépésről lépésre lehet megélni, hogy a harmónia megmaradjon. Mindig megéri valami bennünk. Fokról-fokra megy végbe, és amikor megéri, akkor tisztul le a tudatunkban, hogy ez nem jó, ez nem kell. Elhatározzuk, hogy nem tesszük. Ezzel a cselekedettel megszabadítjuk a lelkünket a negatívumoktól. Helyébe pozitívum kerül, mely által tisztább lesz a lélek. Például elhatározza, hogy szeretetteljesebb lesz.

A testet is tisztogatni kell, hogy a harmónia megmaradjon. A tisztább lélek tisztább testet óhajt magának. A lélek indíttatására az ember fölismeri, megéri, mely dolog nem kell a testnek. Fölbred benne a vágy valaminek a megtételére. Le akar szokni a dohányzásról, nem eszik zsíros húst stb. Nem kívánja a nehéz ételt újabban, vagy nem bírja megenni. A lélek diktálja, vagy súgja a tudatnak. Fölhív valaminek a megtételére. Nem gondolja, hogy beteg. Párosul a tudatában párhuzamosan megjelenő magyarázattal: nem egészséges.

Tehát a lélek tisztasága ösztönzi a tudatot, hogy a test is meg tudjon tisztulni. Ép testben ép lélek. Vagyis a lélek tanítani kezd valamire. Fölhívja a figyelmet. Mi ez ha nem tanítás? Lassan elkezd a helyes táplálkozással foglalkozni. Egyre többet fog elsajátítani belőle. Minél tisztább lesz a lélek annál jobban tisztogatja a testet is.

Bűncselekményt elkövető emberek általában sötét alakok. A sötétség a testi, lelki sötétségüket foglalja magában. Biztosan nincsen közöttük vegetáriánus.

Minél tisztább a lélek, annál tisztább testet óhajt magának. A sötétben nem érzi jól magát. Amennyit tisztul a lélek, ugyanannyit a testen is tisztogatni kell. Fölhív rá és most van rá figyelme. Évekkel ezelőtt valaki megmagyarázta neki az egészséges táplálkozás fontosságát, de akkor nem fogadta el, mert nem volt lélekben még elég érett. Most viszont maga keresi, hogy a lelke kívánságának eleget tegyen. Így indul el az ember a fény és a tisztaság felé, ha lassan is, de mindig tisztább és bölcsebb lesz.

Hogyan segít lelkünk a megtisztulásban?

Különböző könyvek kerülnek "véletlenül" hozzánk. Aki kapcsolatban van spirituális dolgokkal, tudja, hogy nincsenek véletlenek. Lehet, hogy ott volt már régebben is a könyvespolcon olvasatlanul. Most viszont el akarja olvasni. Előfordul, hogy már egyszer olvasta, de most vesz észre benne dolgokat, melyek addig elkerülték a figyelmét. Az is lehetséges, hogy ajánlani fogja valaki. Ez üzenet. Amikor megtalálja, eszébe jut, hogy a múltkor már nézegette, sőt a kezébe is vette, de nem fogadta el. Még küld segítséget, mert valaki mondja: vedd meg! Láthatjuk, hogy a lélek segít, próbál jó irányba terelni. Szabad választást engedve fölhív valaminek

a megtételére, mely az ember fejlődését szolgálja. Így mindig bölcsebb lesz, egyre több tudás birtokába kerül. Minden könyv mond valamit, mely ha egyetlen mondat is, hasznára válik. A lélek megérzi, mire kell figyelni. Nem kell mindent elfogadni a leírtakból. Ezért van, hogy ugyanaz a könyv nem mindenkit érdekel. Minden embernek más feladata van. Ha engem egy könyv nem érdekel, más ember számára még hordozhat információkat, melyek tudását gazdagítják. Az említettek mellett, meghallja belső énjének hangját, akkor Isten felé fordul. Elkezd Isten dolgaival foglalkozni. Elmélyül a hitében. Egyre bölcsebb és tisztább lesz. Ekkor mondhatjuk: út a teljesség felé.

Elmélyül az ember a hitében, mert tisztának kell lennie. Isten elé sötétben nem kerülhet az ember. Isten maga a szeretetet, nem fogadja a sötétséget. Minél nagyobb a szeretetet, annál nagyobb a rezgésszint. Akinek kicsi a rezgésszintje, az elégnek egy ilyen találkozástól.

A magas rezgésszint nagy szeretetet és bölcsességet hordoz magában. Világos, megvilágosodott. Világít, mely látható is. Aurája fényes és világít. Hordozza a világosságot.

Isten Fia, Jézus mondta:

Én vagyok a világ világossága.

"Én vagyok az út, az igazság és az élet. - Senki sem juthat el az Atyához csak általam." (Jn 14, 6)

"Világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz bennem, ne maradjon sötétségben." (Jn 12, 46)

Tehát Jézus által, a világosság által lehet az Atyához eljutni. Ha az ember világosságban jár, meglátja a világ világosságát. Meglátja hogyan kell élni, hogy világosan maradjon, tisztán, igaz szeretetben. Szeretetben. Ebben az egy szóban minden benne van, melyet tudni és cselekedni kell.

Szeretetben élni!

"Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát. Aki azonban éjszaka jár, megbotlik, mert nincs világossága." (Jn 11,9-10)

Ha úgy érzed, hogy szeretettel vagy embertársaidhoz, nézzél bele a saját tükrödbe.

Ugye, nem is olyan könnyű jónak lenni? A legtöbb ember ilyen értelemben nem is néz tükörbe, csak a többi ember tükrébe kukucskál minduntalan, és azt igen hamar megkritizálja.

"Ezért mondom nektek: minden bűnre és káromlásra elnyerik az emberek a bocsánatot, de a lélek káromlása nem nyer bocsánatot. Ha valaki az emberfia ellen beszél, bocsánatot nyer, de ha a lélek ellen beszél, nem nyer bocsánatot, sem ezen, sem a másvilágon. Vagy jelentsétek ki, hogy a fa jó, vagy nyilvánítsátok rossznak, hisz gyümölcséről lehet a fát felismerni. Viperák fajzata! Hogy beszélhetnétek jót, amikor

rosszak vagytok? A száj ugyanis a szív bőségeből szól. A jó ember jó kincséből jót hoz elő, a rossz ember rossz kincséből rosszat hoz elő. Mondom nektek: az emberek az ítélet napján minden fölösleges szóról számot adnak, amit kiejtettek a szájukon.

Szavaid alapján igazulsz meg és szavaid alapján vonsz magadra ítéletet." (Mt 12,31-37)

Tehát sűrűbben kell a saját tükrödbe beletekinteni és figyelj ne csak a szavaidra, hanem a gondolataidra! Itt is rendet kell teremteni, ha el akarsz jutni a teljességhez. Sok-sok tisztogatás után érhető el, hogy rosszat még csak ne is gondoljon az ember. Nem könnyű idáig eljutni a mai világban. Sok lemondás és küzdelem után megtalálható a lelki béke. Ekkor még csak elindult ezen az úton.

Az út Isten megvalósításához hosszú.

Ha meg akarod tenni ezt az utat, akkor meg kell küzdened, önmagaddal is, de mindig, mindennap egy lépéssel előrébb haladsz. Mint már említettem, neked, mint Isten katonájának, tovább kell haladnod. Néha úgy fogod magad érezni, hogy sivatagon át haladsz, és a cél elérhetetlenül távol van. De nem állhatsz meg azért, mert a távolság olyan óriásinak tűnik, vagy mert nem érzel magadban semmilyen inspirációt, vagy fáradt vagy. Neked, mint Isten katonájának, fáradhatatlanul és bátran tovább kell menned. Minden nap tovább jutsz egy mérföldet, míg lépésről lépésre végül is eléred célodat. Akkor pedig

semmi kétséged nem lesz, hogy a harc megérte.

És ha a sivatagon áthaladtál, persze ezt képletesen értem, olyan jól fogod magad érezni, hogy innen visszafelé már nem akarsz haladni. Olyan természetes lesz számodra ez a világ, mintha mindig így éltél volna. Jól érzed magad, a lelked mélyén mindig erre vágytál, ha nem is tudtad.

Ekkor az ember számára új világ veszi kezdetét. Az ember lélekben él. A lélek által eljut az ember minden igazságra.

Innen visszaút nincsen. Az ember ha eljutott eddig, van annyira bölcs, hogy hallgat a lélek szavára, és ezzel együtt jól is érzi magát. Itt már ép testben ép lélek van. Szeretetben él. Ellenkező esetben nem jutna el idáig. Az elért rezgésszintje sugározza a szeretetet mindenkire. Annyira pozitív lesz, hogy a negatív dolgokat nehezen tűri el. Rosszul érzi magát olyan emberek társaságában, ahol negatív gondolatok vannak jelen. Nem könnyű a helyzete, nagyon nehéz megélni. Nem mutatja, de nehezen tűri el. Legszívesebben kirohanna abból a helyiségből is. Nem tehet róla, hogy a negatív eseményeket nem tudja elviselni. Ezzel részben megnehezítette az életét. A mai világban kevés olyan hely van, ahol pozitívak az emberek. Egyre inkább egyedül lesz, és egyre jobban szeret egyedül lenni. Kevés megértéssel fogadja a környezete. Visszafordulni nem fog, talán már nem is tudna. Az ilyen ember zárkózott. Sokat medítál, szereti a csendet. Vágyik rá. Hasznára van a világnak, mert folyamatosan sugárzik belőle a szeretet. A világnak van rá nagy szüksége.

Miért?

Hogy a negatív kisugárzást ellensúlyozza, ne legyen túlsúlyban. Sok ember meditációval pozitív irányba el tudja mozdítani az eseményeket. Ha sokan pozitív erőt küldenek egy helyiségbe, ott a bűnözés csökken. Statisztikai adatok támasztják alá. Mint már említettem, a világnak nagy szüksége van a szeretetre. A szeretet rezgés, és ezt a rezgést küldi a világnak a jelenlétével, mert árad a környezetére, sokkal tovább is mint gondolják.

"Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban." (Jn 17,14-19)

Az az ember, aki elért erre a szintre, hogy tiszta szeretet, azt hiszem nyugodtan elismerhetem, hogy megvilágosodott. Elért a teljességhez. Teljes szeretetből áll, minden gondolata, minden lépése, minden tevékenysége. Őt a lélek irányítja. Ott van minden gondolatában, szavában és tetteiben tükröződik a lélek munkája és ereje. Olyan erővel teszi a dolgát, hogy sokszor megcsodálják.

Hogyan volt hozzá ereje? Hogyan?

A lélek által. A lélek erőt is ad.

Amikor fölhívja a figyelmet valaminek a megtételére, tudja, hogy meg is tudja tenni. Van hozzá ereje és bátorsága. Mert

bizony sokszor bátorság is kell a cselekedetekhez.

Mitől van valakinek ekkora ereje a lélek által?

Aki a lélek szerint él -, közel van Istenhez. A tiszta lélek Isten közelségébe kívánczik.

Hogyan jut el?

Ima által. Sokat imádkozik.

Amikor imádkozunk, Istennel beszélünk. Ha beszélek valakivel, közel érzem magam hozzá. Minél többet imádkozol, annál közelebb kerülsz Isten láthatatlan világához. Ekkor lélekben már benne élsz Isten láthatatlan világában.

"Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek." (Jn 16,12-15)

Ekkor már a lélek olyan tiszta, hogy megkapja a Szentlélek áldását.

"Ha eljön a vigasztaló, akit az Atyától küldök, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő majd tanúságot tesz rólam." (Jn 15,26)

A Szentlélek a Vigasztaló, erőt ad, hogy tanúságot tegyünk Krisztus mellett.

Kik tesznek tanúságot Krisztus mellett?

Akik Őt követik.

Hirdetik Jézus tanításait, és ettől eltérni nem is akarnak. Bármilyen sorsot vállalnak, hogy Krisztust kövessék. Néhány tanítványomnak meditálás közben sikerült belső kapcsolatot teremtenie Jézussal. Ő sohasem halt meg, csak a teste távozott el a földről, Lelke azonban örökké él. Sok megvilágosodást elősegítő módszerről lehet hallani, s több úton is eljuthatunk odáig, hogy csak egyetlen igazán felsőrendű út vezet el hozzá. Különböző utakon indulhatunk el, de ahhoz, hogy célhoz érjünk, mindenképpen szükséges ez a felsőrendű út. Ez az út a belső fényben, a felhő vibrálásán keresztül vezet.

Ha egy tanítóban kételkedsz, önmagadban kételkedsz, kétled, hogy valaha is olyan nagy leszel. Kétled, hogy Isten olyan irgalmas, hogy minden korban elküldje fiát, vagy lányát, hogy téged hazavezessen. Ez az emberiség nagy kételye. Jézus azt tanította:

"Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek, s amit a nevemben kértek, azt megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban, bármit kértek a nevemben, megteszem nektek." (Jn 14,12-14)

Azt tanítja, hogy aki hisz bennem...

A hit által lehet eljutni az élő Istenhez. A hitet kell növelni napról napra. Minél nagyobb valakinek a hite, annál közelebb kerül Istenhez, annál világosabb lesz, és ez a tetteiben is megmutatkozik. Ugyanazokat a tetteket viszi végbe, mondja Jézus, sőt még nagyobbakat is végbe visz. Ha nem lenne

lehetséges, akkor Jézus nem tanítaná. Nagyon nagy hittel, szeretettel, eljut az ember Isten láthatatlan világába. Kinyitja Isten a mennyország kapuját.

Ha az ember elhagyja a fizikai világot, még ha a legnagyobb tanító is, csak belső kommunikáció útján tud segíteni a fizikai lényeken. Ezt azonban a legtöbb ember nagyon nehezen éri el. Kivéve azt a néhány rendkívüli egyént, aki veleszületett pszichikai erővel, a belső kommunikáció képességével rendelkezik. Ezt nevezhetjük a megértés legfelsőbb dimenziójának.

SZERETET

Ember, most hogyan érzel?
Amikor fölényesen nézel.
Nagyon nehéz megérteni,
A lelkünket mi élteti.

Lelked mélyén te is vágyod,
A nyugalmat, boldogságot,
Melyet hinni is alig mersz,
Hiányától nagyon szenvedsz.

Szeretet, hatalmas erő,
Mely a világot szövi át,
Az Isten adta számunkra,
Hogy éljünk harmóniában.

Isten, maga a szeretet.
Mindenkit szeretet éltet.

Ne tégy akarata ellen,
Éljél mindig szeretetben!

Ne legyél határozatlan,
Hinni kell boldogságodban!
A szeretetet ne várjad,
Éljed és add át másoknak!

Attól leszel magad is nagy,
Ha minél több szeretetet adsz.
És érezni fogja szíved,
Istened mennyire szeret!

*

ISTEN EREJE

Szent Kristóf vértanú élete

Kristóf azon szentek sorába tartozik, akiknek a létezését történetileg nem lehet igazolni, mégis olyan tiszteletnek örvend, hogy e téren igen sok létezett szentnek fölötte áll. A hagyomány szerint Kristóf a harmadik század derekán adta Krisztusért az életét Szamóban.

Az úton lévők patrónusáról, akinek képét ma is sok autós és motoros magával hordja, a Legenda Aurea szerzője rajzolta a legszínesebb képet.

Az óriás Kristófit az a vágy fűtötte, hogy a szolgálatait a leghatalmasabb úrnak ajánlja föl. Először egy király szolgálatába állt, de mert ez félt az ördögtől, otthagya, és az

ördög szolgálatába szegődött. Csakhogy az ördög is félt a kereszt jelétől, így jutott el Kristóf végül Krisztushoz.

Amikor Krisztust kereste, egy remete azt a tanácsot adta neki, hogy ha Krisztussal akar találkozni, keresztelkedjék meg, és legyen a felebaráti szolgálatára. Kristóf megfogadta a tanácsot.

Volt egy hatalmas folyó, melyen a zarándokok mindig nagy félelemmel keltek át. A remete azt ajánlotta Kristófnak, hogy hatalmas erejét is állítsa az emberek szolgálatába: ha a folyóhoz érkezik valaki, és fél a víz sodrásától, segítsen neki az átkelésben. Kristóf megfogadta a tanácsot. Készített magának egy kunyhót a folyó partján, abban élt, s egy nagy botra támaszkodva sorra átvitte a folyón az utasokat.

Egy éjjel úgy hallotta, mintha a nevéen szólították volna. Egy szegényes külsejű gyermek állt kunyhója előtt, és segítségét kérte. Kristóf szívesen teljesítette kérését már csak azért is, mert az kicsi, könnyű tehernek ígérkezett vállai számára. Amint azonban a folyó közepe felé tartott, a teher mind nehezebb lett, mintha ólmot cipelt volna. Csaknem a víz alá merült a súlya alatt, s minden erejét össze kellett szednie, hogy áterjen a túlsó partra.

Ott azután a kisfiú elmagyarázta Kristófnak a keresztség misztériumát, és azt mondta: Ami a válladat nyomta, több volt, mint az egész világ. A Teremtőd volt az, akit áthoztál, én ugyanis az a Krisztus vagyok, aki a leghatalmasabb, és akinek szolgálni akartál.

És az Isten-gyermek jutalmul megajándékozta őt a vértanúság koszorújával. Mert Kristóf ezután fáradhatatlanul térítette az embereket Szamóban. Jó szolgálatot tett neki a botja, amely a földbe szúrva menten kizöldült. Nem csak azok

a katonák tértek meg szavára és csodáira, akiket az elfogatására küldtek, hanem az a két szolgálóleány is bátran vállalta a vértanúhalált, akiknek a börtönben el kellett volna csábítaniuk. Miután Kristófnak sem a máglya tüze, sem az izzó sisak nem ártott, kirendeltek négyszáz katonát, hogy nyilakkal célba vegyék, de a nyilak egy kivételével megálltak a levegőben. Ez az egy a bíró szemébe repült. Végül lefejezték, de még a vérében is erő volt: meggyógyult tőle a bíró szeme.

Szent Kristóf a Szentlélek áldásában részesült. Vagyis Isten Lelke volt vele, mely az életében is megmutatkozott.

"Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, hogy minden ellenséges erőn úrrá legyetek. Nem fog ártani nektek semmi." (Lk 10,19)

A hatalom, mely vele volt, Isten ereje volt a Szentlélek által. Isten ereje a legnagyobb pozitív erő a világban. Vele szembeszállni lehet, de legyőzni nem. A fizikai törvényeknek megfelelően a nagyobb erőt a kisebb erő nem tudja elmozdítani. Isten úgy akarja, hogy a vele együttműködő embert a világ gonoszsága ne tudja befolyásolni tevékenységében. Aki a Szentlélek ellen harcol, Isten ellen harcol. Isten ellen az ember ereje kevés. Az ember akkor győzhet az Isten kiválasztottja fölött, ha Isten hozzájárul. A vértanúhalál akkor következik be, amikor az Isten megengedi. Akkor az Ő erejével nem ellensúlyozza a támadást. A vértanú halál mindig elrendelt. Isten úgy rendelte, és ami elrendelés, azzal a Teremtőnek elrendelt célja van minden esetben. Amikor a bíró kirendelt négyszáz katonát, hogy Kristófot a

nyíllal célba vegyék, a nyilak egy kivételével megálltak a levegőben.

Mi történt?

A nyilak gonosz gondolattal lettek elindítva, vagyis kilőve. Az isteni erő ellen nem tudtak hatni. Kevés erő volt a nyilak kilövése az Isten ereje ellen. Szent Kristóf auráját nem tudták érinteni, ott megálltak. Az isteni erőbe nem tudtak belehatolni. Egy nyíl a bíró szemébe ment. Annak, aki a gonosz parancsot kiadta, elindította a rosszat az Isten ereje ellen. Ez az egy nyíl visszapattant Szent Kristóf aurájáról, és visszament a küldőjébe.

Tehát a sötét gondolatoknak lett a következményük. Tetteire, gondolataira az ember választ kap. Ezt tudja az ember csak nem hiszi el, pedig mindenkinek az életében megmutatkoznak a tettei valamilyen formában. Amikor valaki irigy, és irigységében a másik embert szidja, a szidalmi ott maradnak nála, és az ő életében fejtik ki hatásukat. Nem akit szidalmaz, lesz rosszabb helyzetben, hanem minden esetben a saját auráját szennyezi, gyöngíti a sötét gondolataival, és ezzel beszennyezi a saját életét, mely megmutatkozik, valamilyen formában kifejti hatását. Amikor szidalmaz valaki, és a rosszat csak gondolja, akkor is sötétséget hív létre a gondolata, és a sötétség a saját aurájában megmarad. Amikor már sok van belőle, összesűrűsödik és beletelepszik az aurába, és valahova beágyazza magát. Ahol sötét foltok telepsznek az aurába, ott belesűrűsödve a testbe hatolnak, és betegségek lépnek föl, annak megfelelően, hogy melyik testrészen helyezkednek el. Az ember a saját gonoszságával megbetegítheti önmagát, tönkreteszi az életét, a környezetét is. A gonosz tettekkel sötét

erőket hív elő az ember, melyek ott maradnak a világban. Amikor sok-sok sötét erő van jelen, vagyis összeszaporodik, valamilyen formában kifejti romboló hatását. A sötét erő minden esetben pusztít. Háborúkat, valamint különböző természeti katasztrófákat okozhat. A sötét erő nagyságától, erejétől függve teszi tönkre azt, ami az útjába esik. Mindent válogatás nélkül. Okoz földcsuszamlást, baleseteket a legkülönbözőbb formában. Elsöpör mindent, ami az útjába kerül. Pusztít és pusztulást hoz mindennek ezen a földön. Mindenki tudja, hogy a földön mennyi gonoszság van. Soha ilyen rossz nem volt még az emberiség, mint manapság. A bűnökkel sötét erőket teremt az emberiség, melyek megmutatkoznak a világban, a katasztrófákban. Ha ez tovább folytatódik, az emberiség kiirtja önmagát.

Mindenki tudja, hogy a nagyobb erővel szemben a kisebb erő nem tud hatni, nem tudja ellensúlyozni.

Az élethez, mely a szeretet rezgéséből áll, szeretet szükséges. Szeretet nélkül nincsen élet. Amikor az ember aurájában sötét foltok jelennek meg, a betegséget jelzik. A sötétség az életet támadja, pusztítja, annak mértékében, hogy milyen mértékben van jelen. A Földnek, mint égitestnek van aurája. Ennek megfelelően a szeretet energiája van jelen, ebben az aurában. Az emberi gonoszsággal létrehívott sötétség a Föld auráját is szennyezi. Minél rosszabbak az emberek, annál nagyobb a Föld aurájának a szennyezettsége. A pusztítás a természeti katasztrófákon keresztül érzékelhető.

A rosszassággal az emberiség szaporítja a sötét erőket, amíg több lesz a sötét erő, mint a fény. Ennek beláthatatlanok a következményei. Amikor a Földön a sötét erő jelenléte oly

mértékben lesz jelen, hogy elnyomja a fényt, vagyis a fény kisebb mértékben lesz jelen, nem tudja ellensúlyozni a rosszat, akkor a Föld kibillen egyensúlyából, a fizikai törvényeknek megfelelően. Nem tudja magát fönttartani tovább. Ha a Föld aurájának több, mint a fele sötét erőből lesz, akkor ez elnyomja a fény erejét, és megszűnik az élet. Az emberiség gonoszságával, bűneivel kibillentí egyensúlyából a Földet és megszünteti az életet, kiirtja önmagát.

*"Bizony megnyílnak az ég zsilipjei,
és meginognak a föld alapjai.
Recseg ropog és megreped a föld,
meghasad és megrendül a föld.
Inog a föld, mint a részeg,
s leng, mint a hevenyészett kunyhó.
Úgy ránehezedik gonoszsága, hogy elesik,
s többé már nem kel föl.
(Iz 24,18-20)*

Isten kéri az embert, hogy imádkozzon.

Az imának van a legnagyobb pozitív ereje.
Ezzel megmenthetjük létünket.
Isten elküldte az emberiséghez Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, hogy tanítását befogadjuk.
Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!
Ebben a parancsban minden benne foglaltatik.
Isten fölszólítja az embert a szeretetre. Azt akarja, hogy

életünk legyen. Az Isten jön az ember után, és kérve kéri az embert, hogy éljen békességben. Az emberiség nem akarja megérteni a szeretet fontosságát. A szeretet adja az erőt az élethez. Minden élethez, a Föld életéhez is.

A világ minden táján látnokokon keresztül szól az Úr, és kéri az embert: imádkozzon és éljen békében. Mindenütt imára, békére és békességre szólít. Az emberiség elfordult Istentől, és ezzel a cselekedettel elfordult önmagától is. Az életet az Atya adta az embernek, s adott mellé parancsolatokat is. A parancsolatok betartása garancia az élethez. Isten nem hagyott magunkra bennünket. Szól a ma emberéhez is, kedvesek vagyunk a számára.

Ez az üzenet az Égből jött, nekem mondotta az Úr, hogy átadjam az embereknek.

Mondd meg nekik:

**"Azt akarom, hogy az embereknek életük legyen!
Meg akarok kegyelmezni!
Imádkozzatok!"**

Az üzenetek tanítások, melyeket az Úr mindig az emberiség fölfogó képességének megfelelően küldi.

"Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből, felebarátodat pedig, mint saját magadat." (Lk 10,27)

"Isten szellemi lény és minden lét forrása, benne élünk, mozgunk és vagyunk." (ApCsel 17)

Isten minden lét forrása. A forrásból eredünk. Ha a forráshoz vezető utat elvágja az ember, elvágja az élet forrását, megszünteti az életet. A forrásból kapja az ember az élethez az erőt. Onnan töltekezünk. Tudjuk honnan van az élethez erőnk, vegyünk belőle, hogy éljünk. Az ima az összekötő kapocs Ég és Föld között. De nem csak összekötő kapocs, hanem csatorna is, melyből az élet vizét kapja az ember.

"Én, Jézus, elküldtem angyalomat, hogy az egyházakban tanítsák ezeket: Én vagyok Dávid gyökere és sarja, a fényes hajnalcsillag. A lélek és a menyasszony hív: Jöjj el!

Aki szomjazik jöjjön.

Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék." (Jel 22,16-17)

VEGYETEK LE VÉGRE A KERESZTRŐL

Ne a halott Jézust hívjátok segítségül, hiszen Ő él, föltámadott a halálból. Mindenki tudja, hogy föltámadt, mégis a kereszten holtan ábrázolják, emlékeztvén a keresztfeszítésére. A kereszthalálának a misztériuma nem a halálában van, hanem a föltámadásában.

Krisztus föltámadt!

A föltámadásával kaptuk meg az örök életet. Neki föl kellett támadnia, hogy bizonyítsa az Isten mindenhatóságát a föltámadása által. Hitet adni az embereknek, hogy az Isten Fia Jézus, mert nem hitték volna el. Az ember a saját kezével szögezte föl Isten Fiát a keresztfára, megnyitotta oldalát, hogy bizonyítsa a halál beálltát. Ha elaludt volna és úgy halt volna meg, akkor azt mondhatták volna, hogy nem is volt halott.

Mivel az ember feszítette saját kezével a keresztre, és megbizonyosodott a halál beálltáról, nem állíthatja, hogy nem támadt föl.

FÖLTÁMADT ÉS ÉL!

JÉZUS KÉRÉSE: (1998. január 18-án mondta)

"Vegyetek le végre a keresztről!

Majdnem kétezer éve szögezték föl a fára, kínhalált szenvedtem.

Ne a kínhalálot nézzék az emberek, szenvedtem már eleget!

Vegyetek le végre a keresztről!

Nem volt elég, hogy a keresztre feszítettek?

Azóta is a keresztre tesznek föl.

Mondd meg nekik, nem jó nekem a kereszten!

Vegyenek le róla!

A kereszt előtt ábrázoljanak!

Jézus a föltámadás, az élet.

A kereszten szenvedtem, de föltámadtam, élek.

Miért a halott Krisztusra néznek föl?

A föltámadt Krisztust nézzék!

Miért kell még mindig úgy látni engem?

Föltámadtam, élek! Az élő Jézushoz fohászkodjatok!

Jézushoz, aki föltámadt a halálból.

Elég ha a töviskoszorú a keresztfán marad, és a fölirat, mely az

Én szenvedésemet jelképezi, és arra emlékeztet. (INRI

IHS)"

Látomásban részesített az Úr Jézus, és a keresztnek a jobb oldalán kissé a kereszt előtt láttam hófehérben. Kezeit felénk tárta, mintha hívna bennünket.

Minden embert hiv. Téged is!

Mindenkihez szól: AZ ÉLŐ JÉZUSHOZ

FOHÁSZKODJATOK!

Az Úr a megtérő bűnösnek megbocsát.

"Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátozat." (Mt 5,16)

HÓFEHÉR RUHÁBAN

Amikor megjelentél,
Láttam, hogyan szenvedtél.
Láttalak a keresztfán,
Amint éppen leszálltál.

Láthattam szenvedésed,
Kínjaid és érzésed.
Látod, szögeket kaptam,
Ebből terád is hagytam.

Sok-sok könny lesz az ára,
Hófehér ruháskádnak,
Mellyel Én betakarlak,
Szívembe befogadlak.

Hófehér ruhában jársz,
Engem mindig megtalálsz,
Látni fogsz hófehérben,
Melletted, fényességben.

Szólok neked: mit tegyél,
Tudom sokat szenvedtél,
Bántanak, megaláznak,
Van szemük, de nem látnak.

Egyszer, majdan megértik,
Fényt látnak, mely téged visz,
Angyalokkal együtt járt,
Úr Jézus mellette állt.

*

A PARADICSOMBÓL KILÉPETT EMBER

Az első emberek a paradicsomban éltek, ott békesség volt minden teremtmény között. Az ember az állatokkal barátságban volt. Az oroszlán nem ette meg az embert. Ezt a békességet nevezték paradicsomi állapotnak. A ma embere

számára érthetetlen. A magyarázata egyszerű.
Ahol szeretet - ott béke.

A szeretete a legnagyobb energia a világon.

Ebben minden benne foglaltatik. A legnagyobb erővel szemben a kisebb erő nem lehet úrrá. Amikor tiszta szeretetteljes életet éltek az emberek, a szeretet energiája hatalmas erővel töltötte el őket. Ennek az erőnek a jelenléte megvédte az embert a rossztól. Az állatok támadása az emberre erőtlen lett volna.

Az ember, akiben csak jó, vagyis szeretet van jelen, hatalmas mennyiségű pozitív erővel rendelkezik. Ez a hatalmas erő elnyomja a nála kisebb erőt. Érthető tehát az állatok viselkedése, minden élőlénynek szelidsége. Minél tisztább az emberi test, annál nagyobb a rezgése, melyet sugároz a környezetébe. Tudjuk, hogy az emberi aura rezgése közvetlenül hat a környezetre. Át tud belőle áramoltatni a környezetében lévő testekbe, pozitívan befolyásolja azokat. A negatív aurával rendelkező élőlény negatívan hat a környezetére. Alacsony számú rezgést tud áramoltatni, sugározni maga körül. Ez az alacsony rezgés csak hasonló testre tud hatást gyakorolni. A nagyobb erőt a kisebb erő nem tudja kiszorítani, hatást gyakorolni nem tud. A nagymértékű szeretet energiával szemben a kisebb erő visszapattan, nem tudja megközelíteni. Nem is tud szembe szállni a szeretettel. Elhatározott szándékkal sem tud szembe helyezkedni, mert a fizikai törvények lehetetlenné teszik.

Jézus azt a parancsot adta: éljünk szeretetben!

Ahol nincs szeretet, nincsen béke sem.

A mai világban különösen sok a szeretetlenség. Ebből származik a békétlenség, mely háborúkat is okozhat. A sok gonoszság az emberekben oly mértékben hat a környezetükre, hogy háborúkat szül. Az emberek teremtik meg gonoszságukkal a negatív eseményeket. A rossz jelenléte és annak a növekedése elpusztítja a világot. Ha az emberiség nem javul meg, elpusztítja önmagát, és a Föld közelében lévő égitestekre is negatív hatást tesz.

Ebben a fizikai világban minden rezgésben és kölcsönhatásban van egymással. A kölcsönhatás, melyet a rossz ember kisugároz magából az egész teremtett világra rossz hatással van.

A Földön a túlsúlyban lévő pozitív erő uralja a helyzetet. Ha a pozitív erő nincs túlsúlyban, abban a pillanatban kibillen egyensúlyából a Föld, a rezgések kölcsönhatása által, a fizikai törvényeknek megfelelően.

A Föld életéhez a pozitív erőnek kell túlsúlyban lennie.

AZ ÉLETHEZ BÉKE KELL!

A világmindenséget összetartó erő a szeretetben van.

Szeretetünkkel a szeretet energiája van jelen. Imával sok szeretet van jelen. Imával a legnagyobb pozitív erőt kapjuk meg, melyre az emberiségnek olyan nagy szüksége van. Vannak emberek, akik imával töltik el az életüket, távol a világ zajától. Sokan lebecsülik azokat az embereket, akik életet adnak az ő életük lemondása árán, mert nem élnek világi életet. Elvonulva a kolostor csendjében Istennek szentelik életüket. Nem könnyű minden világi dologról lemondani, örökös magányra ítélve. Teszik ők az üdvösség reményében, hogy Jézus várja őket az örök hazában, ahol boldogok lesznek.

Boldogok ők most is lelki békéjükkel. Megtanulták a szerzetesek, hogy gondolkodásmódjukban bölcssek, akaratukban pedig alázatosak legyenek. Bennük más világ él, az elemek hatalmaskodásától, az időbeli korlátozottságtól mentesen, melyből mindegyikük olyan erőt merít, hogy a természet erőinek ellenálljon. A szív egy másik ütemre vált, mely egy erőindítást ébreszt. Megérinti a szívet és az értelmet, mialatt a teljesség az érzésekhez és a lélekhez szól. Az ember lelki fenséget és kisugárzást érez. Az ima a szerzetes ereje, minden erőfeszítésének az életben. Istennel való kapcsolat csak ima által érhető el, mert az ima személyes kapcsolat ember és Isten között. Csak ima által lehet megismerni Őt, és lehet megtanulni Őt szeretni. A tudás és a szeretet a szerzetesi életben egymással szoros kapcsolatban van. A szerzetes egyetlen fegyvere és társa a rózsafüzér és a vég nélküli imák. Ezekkel a vég nélküli imákkal segítik az emberiséget. Imájuk nagy hasznára van a világnak.

Az emberiségnek fel kell ismerni a létünk célját és értelmét: a szeretetet.

A szeretettel harmóniában lenni, vagyis a Teremtőnkkel harmóniában kell élni. Ez jelenti az embernek az életet. Lehetőséget az életben maradáshoz, melyre mindenkinek szüksége van. Lehet fiatal, vagy öreg, gazdag vagy szegény, az élethez egyaránt szüksége van a szeretet energiájára, mely fönntartja a mindenséget. Amikor az ember nem él szeretetben, ez diszharmónia a Teremtővel szemben. Viszont önmagával is diszharmóniába lép ezzel a tettel, mely a tudatlanságából ered. A rossz ember önmagával is rosszat cselekszik. Pusztítja saját

létét. Tetteivel beolvad a katasztrófák előidézésébe. Sok katasztrófa történik napjainkban. Soha nem látott mértékben van jelen az emberi gyűlölködés, az erőszak, szitkozódás és még a sok más gonosz cselekedet, mely előidézi a katasztrófákat. Mindenkinek az érdeke az élet ezen a Földön. Mindenkinek jónak kellene lenni, vagy legalább jobbnak. Ha mindenki visszafogottan élne, nem gyűlölködne, akkor egy merően más világban élnének az emberek. Megváltozna az élet minősége.

Körülöttünk virágzó életet teremthetünk békével és szeretettel. Ez minden élet forrása, célja és értelme. Az ember értelmes lény. Itt az ideje, hogy fölfogja az emberiség, hogy élni teremtettek bennünket, megadatott hozzá a fölfogó képességünk.

Krisztus kétezer évvel ezelőtt jött el az emberiséghez, hogy tanítását elhozza nekünk:

Éljünk szeretetben!

Eltelt kétezer év és nem jutott el az emberek tudatába a fölszólítás, melyet kaptunk. Ideje lenne fölébredni csipkerózsika álmunkból és ráeszmélni a valóságra. Az ember előrébb nem juthat szeretet nélkül, ha a csillagokat éri is el tudásával. Itt ezen a Földön teremtsen rendet, itt tanuljon meg élni!

Ha a negatív erő kibillenti egyensúlyából a Földet a rezgések kölcsönhatása által, nem csupán a Földre hat a fizikai törvény, kihat a világmindenségre is.

A Föld rezgése kölcsönhatásban van a körülötte lévő bolygók rezgésével. Ezáltal nem csak a Föld billen ki egyensúlyából, hanem más bolygókat is érinteni fog. A mindenséget megrázó

erők a mindenséget fogják megrázni, nem csak a Földet. Teljesen mindegy, hol lesz az ember abban a pillanatban.

"Azokban a napokban, amikor a gyötrelmek véget érnek, a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd látjátok az Emberfiát, amint eljön a felhőkön, hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait és összegyűjti választottait a szélrózsa minden irányából, a föld szélétől az ég határáig." (Mk 13,24-27)

Az ember nem lehet okosabb a Teremtőjénél. Jézus Krisztus, Istennek a Fia azt mondta: Egyedül csak az Atya tudja, mikor lesz az ideje az utolsó ítéletnek. Jézus Krisztus nem tudta, az ember sem tudja, mert egyedül az Atya ismeri, még az Ő angyalai sem tudják. Hogyan gondolja az ember, hogy tudni véli az időpontot.

"Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya." (Mk 13,32)

Győzni kell a jónak. A szeretetnek le kell győzni a világot minden gonoszságát.

Az Ég üzeneteiben mindig békére és imára szólít föl. Saját érdekében kell az embernek jónak lenni és imádkozni. Tudjuk, az imának van a legnagyobb pozitív ereje. A világot összetartó erők fönntartásához sok pozitív erő jelenlétére van szükség.

"Minden lehetséges annak, aki hisz." (Mk 9,23)

Kell a hited még ahhoz is, hogy meg tudjál gyógyulni, vagy megbékélni a helyzetekkel. Bizony néha barátságtalan dolgokkal is meg kell békélni. Tudom, nehéz, de kell a hit. Hit nélkül nem lehet élni.

"A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk. Őseink ebből merítettek bizonyosságot. A hitből ismerjük meg, hogy a világot az Isten szava alkotta, vagyis a látható a láthatatlanból lett."

(Zsid 2,1)

A hit a reménylett dolgok beteljesülése. Mindenki hisz valamiben. Saját érdekünkben hitünket helyezük bölcs dolgokba. Nem a rosszat kell hinni, hanem bölcsen, megfontoltan a jóban reménykedni, bízni.

Hittel hegyeket lehet elmozdítani. Ne a rosszat akarjuk előmozdítani. Ugyanazzal az erővel, hittel, a jót kell hinni. Ha a rosszat reméli valaki, akkor a hitét abba helyezte. Meg is fog történni. Panaszkodnak az emberek, hogy milyen rosszul alakul a helyzetük. Mondják, hogy nekem nem sikerül semmi. Bezzeg a szomszédnak milyen jól megy minden, neki minden sikerül.

Itt kimondja a sikertelenségét, de a legtöbb esetben a jövőre is vonatkoztatja. Ezt várja a jövőjétől? Nem. De ezt mondja, vagyis hiszi. Hitében benne van a jövőjének a sikertelensége. Hiszi, hogy a másoknak milyen jól megy. Hittel mozdítani, előrevinni a dolgokat a siker felé. A reménylett dolgok beteljesülése. Remélni, hinni, a sikerben érdemes. Nagyon sok sikeres ember van a világban, de a reményeik is

sikeresek. Egyik sem hiszi, hogy tönkre fog menni. Ellenkezőleg, nagyon is hiszi, hogy milyen eredményeket fog elérni. Terveik hatalmasak. A jót hallgatni is jó, ilyen bizakodva beszélnek jövőjükéről. Pedig a nagy jövedelemmel rendelkező embereket is fenyegeti a sikertelenség, a gazdasági válság. De ők hisznek jövőbeni helyzetük alakulásában, biztonságában. Egyszer sem mondanak olyat, hogy nem fog sikerülni a továbbiakban előrevinni az ügyeiket.

Mindenkinek megvannak a maga hegyei, melyeket hittel kell elmozdítani a megfelelő irányba.

Amennyiben hiszi az ember, hogy az Úr megsegíti, imái meghallgatásra találnak, erre lehet mondani, hogy az Úrra és az Ő akaratára bízta magát. Ekkor van a legnagyobb hite. Azt mondja az Úr:

"A magad szájából ítélek meg." (Lk 19,22)

Kimondott szavával az ember ítélkezik maga felett.
KINEK SZEMÉBŐL A CSILLAG RAGYOG

Nézem a csillagokat fõnn az égen,
Ott fénylenek tündöklõn a sötétben.
Mintha hallanám a csillagok neszét,
Rám ragyog a sötétben a fényesség.

Nézem-nézem, fõnt a világosságot,
Csõndben, békében a fényeket látom.
Addig nézem, amíg látok egy arcot,
Kinek a szemébõl a csillag ragyog.

Csodálkozom is, azon amit látok,
Ő hozza az égi világosságot!
Ragyogó szeméből csillagfény árad,
És követ engem, amerre én járok.

Nézzél, kövessél, ameddig én élek!
Már tudom, hogy Te irányítasz engem,
Az égi világosságból adsz nekem,
Amerre járok, világítson fényem.

Te ott vagy mindig, fölöttem az égen.
Dicsőség Neked, odafönn a mennyben.
Imáimmal fohászokodok és kérlek,
Sóhajtozom hozzád, követlek Téged.

Követlek utamon, bármilyen nehéz,
Fölnézek és kérlek: Uram, most segíts!
Könnyeimen át, látom a kék eget,
Onnan is rám tekint, fénylő két szemed.

Csillagok, csillagok szépen ragyognak,
Fölnézek, keresem égi arcodat,
Ragyogó szemed világítson nekem,
Békében élhessem földi életem.

Az az arc, mosolyogva tekint reám,
Valahol ott van Nála az én hazám.

Egyszer majd eljön, megfogja két kezem,
Vágyódom hozzá, ott van az én helyem.

Addig is nézem a csillagos eget,
Gondolatban sokszor beszélek Veled.
Föltekintek Hozzád, kérdőn, esdeklőn,
Segíts meg Uram, onnan a mennyekből!

*

*"A Király így felelt: Bizony mondom nektek, amit a legkisebb
testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek." (Mt 25,40)*

Krisztus a szeretet, a szeretet mindenkit éltet. Aki szeretettel van embertársa iránt, annak a szeretetében ott van Jézus, mert Ő a szeretet. A szeretet forrása Isten, az Ő szeretet kisugárzásában élünk. Tőle kapjuk a szeretet, melyet tovább adunk. A Tőle kapott szeretetben, melyet sugároz reánk, élünk, vagyunk és amit ebben teszünk, azt benne tesszük. Mivel benne vagyunk, vele tesszük meg szeretet megnyilvánulásainkat.

Amit szeretettel tesz az ember, abban benne van a Teremtő szeretete. Nem csupán benne van, hanem érte is van, érte tesszük.

Nem magáért él az ember, hanem másokért, egymásért.

"Benne élünk, mozgunk és vagyunk."

Amikor szeretetben élünk, benne vagyunk Isten szeretetében. Hiszen azt mondja, hogy benne élünk. Isten a szeretet. Akiben benne vagyunk, az tudja minden cselekedetünket, még a gondolatunkat is. Hiszen vele együtt vagyunk állandóan. Akiben benne vagyok, azé vagyok. Övéi vagyunk.

Úgy, mint a hal a tengeré, mert a tenger vizében él, és víz nélkül nincs élete. A hal nem élhet az erdőben, és nem lehet az erdőé. Valahogy ehhez hasonlóan élünk Isten szeretetében.

Mivel vele vagyunk, az Ő szeretetében teszünk minden jót, tehát Velem tettétek. Az Ő szívének a szeretetlenséggel fájdalmat okozunk. Sokszor nyilatkoztatta látnokokon keresztül, hogy fájdalmasan érinti minden rossz cselekedet. Aki tiszta szeretet, annak a gonoszság fizikai fájdalmat okoz. Tehát ne tegyen az ember rosszat, mert fizikai fájdalom az Ő szívének. Az **ÖRÖK SZERETET** nem érdemli meg az emberektől a fájdalmat. Szenvedett értünk a kereszten, életét adta értünk, hogy nekünk embereknek örök életünk legyen. A szeretet, mely éltet, fölemel, s általa él az ember. Életet ad, és azt, melyet mindenki lelkében vár, hogy meleget hozzon a szívébe. Mindezt csak a szeretet képes megadni, mely belülről fakad, őszinte szívből jövő egység, mely megteremti a

harmóniát.

Éljünk harmóniában embertársunkkal, magunkkal, a világgal, akkor egységben lesz a szeretet. Egységben mekkora erőt képvisel?

Az erő hatalom, mellyel mindent meg lehet mozgatni, még a hegyeket is.

Amikor az ember szeretetét elzárja másoktól, magát is megfosztja az örömtől. A szeretetet árasztani kell magunkból másoknak, így leszünk gazdagabbak, és a világ lesz gazdagabb általunk, általad. Gazdagítsuk a világot minél többen, hogy ebben a szegényes világunkban virágok nyíljanak az emberek szívében. Így megteremthetjük virágzó boldog életünket. Bár környezetünk lehet sivár, de a lelkünkben szeretettel - melyet árasztunk - környezetünket virágos rétté varázsolhatjuk át. Ez ugyanaz a szeretet, melyet eddig magadban elzártál, és senkit sem tett boldoggá. Ebben az elzártságban önmagát is boldogtalanná teszi az ember.

A SZERETET PARANCSA

A szeretet parancsáról már sokszor tettem említést, de nem elégszer. A mai világban az ember elidegenedett Istentől, de elidegenedett saját magától is. Azzal, hogy magas célokat tűzött ki, és annak elérését Isten nélkül reméli. Isten nélkül harcol a világ törvényeivel, ha előrébb jut is, nem használja megfelelően. Tudjuk, az atomban rejlő titkot megfejtette az ember.

Mit tett vele? Hová vezetett tudása?

Pusztításhoz, önpusztításhoz. Mindent elpusztít vele. Ez nem az Isten akarata volt. Az istentelen ember műve. Az ember, aki a tudás birtokában pusztít és lerombol maga körül mindent. Az az ember, aki hisz Istenben, a tudás birtokában nem rombol, hanem épít. Pozitívan gondolkodik, és a környezetére is pozitívan hat. Ugyanazt a tudást a gyógyításban hasznosítja, hogy hasznára legyen az emberiségnek.

Az idők folyamán, amikor az ember feltalált valamit, és azt jóra fordította, ott ugyanakkor megjelent a negatív oldal, és kitalálta, hogy lehet rosszra használni. Ha mód volt rá, tömegpusztító fegyvereket készített, hogy elpusztítsa vele saját magát. Arra lehet következtetni, hogy amilyen mértékben megjelenik a pozitív hatás, olyan mértékben reagál a negatív oldal is. Igyekszik a Sátán a jót elnyomni, mert veszélyben az uralma. Hatalmát féltve felvonultatja minden seregét a jó ellen. Minden lehetőséget kihasznál, ott van az ember nyomában, és próbálja befolyásolni.

Legtöbbször a pénz motiválja az eseményeket. Az anyag,

vagyis a pénz nagyon sok bűnnek a forrása. Vegyük példának a fegyvert. Aki gyártja, az haszon reményében teszi, mely hatalmas méreteket ölt, de vele ugyanakkora bűnözésben vesz részt. Amikor odáig eljutott, hogy meggazdagodott, akkor nem tudja abbahagyni. Megszokta az anyagi gondok nélküli életet, és már nem tud róla lemondani. Többé nem ura helyzetének. Sodorják az események, és ebbe előbb-utóbb belevesz, belepusztul. Nincs tovább.
Mit tett az életével? Mi marad meg mindebből neki?
Semmi!

Szeretet nélkül élt, szeretet nélkül halt meg. A lelke rettenetes bűnökkel jutott a másvilágra, és szenvedést teremtett magának. Itt, ebben a világban sem volt boldog. Volt sok pénze, meg sok ellensége. Félelemben él az ilyen ember. Mindig félelmei gyötrik.

Mitől fél aki gazdag?

Betörnek a házába és kirabolják. Ellopják a parkolóból azt a szép autóját. Ellopják a pánccsaszekrényéből az értékeit. Felrobbantják az autóját. Felgyújtják a házát, a garázsból kilopják az autóját. Ezen félelmei gyötrik. Minél gazdagabb, annál nagyobbak félelmei. Amikor már olyan gazdag, hogy őriztetnie kell házát, és saját magát is, nincsen egy nyugodt napja se.

Az ilyen ember életében hol mutatkozik meg a szeretet?
Kit szeret? Mit szeret? - A pénzt!

Ezzel elidegenedett Istentől, és saját magától is. Szeretethiányban szenved. Pénzzel mindent meg akar magának vásárolni, még a szeretetet is. Ám ez nem lehetséges. Akit a pénzért szeretnek, az csalfaság és nem szeretet. Képmutató barátok, nők mindig akadnak, de a szeretet helyébe hamisság és gyűlölködés lép. Ő az, akit mindig megcsalnak, elhagynak. Nem tud boldog lenni. Szeretet nélkül nincsen boldogság. Nem érzi jól magát sohasem, a szeretet hiánya miatt. Nem tudatos nála, hogy miért nem boldog, de nem elégedett az életével.

A szeretet boldoggá teszi az embert, minden ember boldogságra lett teremtve. Te is!

A mai világban az emberek nem beszélnek egymással. Nincsen idejük - mondják. Amikor meghallgatja valaki az embertársát, akkor szeretetét adja, mert neki arra volt szüksége, hogy valakivel megbeszélje, vagy legalább elmondja problémáját. A mai világban nem jellemző az emberek őszinte elbeszélgetése. Nem tartják érdekesnek embertársuk meghallgatását. Amikor felszaporodik az ember lelkében a sok gond, pszichológushoz kell fordulni. A lelki terhek neurózishoz vezetnek. Az orvos meghallgatja sok-sok pénzért. Miután jobban érzi magát, pedig semmi más nem történt, mint meghallgatták, elmondta gondjait és megnyugvást kapott a lelkében. Tehát a lelkében nem volt rend. Milyen rettenetesen magányos az ember. Erről árulkodnak az elfojtott érzelmek, vágyak. Vágyak azok az elmaradt beszélgetések, melyeknek hiánya neurózishoz vezethet.

Az embernek nem jó egyedül, azért teremtettek mellé társat. Az ember társas lény, társas életet kellene neki élnie, a saját egészsége érdekében. Élünk barátságban embertársunkkal, ezzel szeretetet adunk egymásnak. A törődés is szeretet.

A barátságatlan ember elidegenedett saját magától. A saját szeretetlensége okozza neki a problémát, melyet betegségnek is nevezünk. Lelki beteg, azért barátságatlan, és ezzel még fokozza a betegségét. Elzárja magát a szeretet elől, mintegy lezárja a világ elől magát, nehogy valakitől szeretetet kapjon. Egy idő után minden baja lesz, még saját magával is. Elsősorban elégedetlen az életével, azután mindennel és mindenkivel. Önmagát keresi, de nem találja, csupán érzi, hogy nem jó valami. Keresi a megoldást, de nem tudatosan. Nem is gondolja, hogy szeretethiánya van. Ilyen esetben, ha eljut odáig, hogy valakivel elkezd törődni, mindjárt jobban érzi magát. Azért, mert hálásak neki, ezzel szeretetet viszonznak számára, és a szeretettől érzi jól magát. Még mindig nem fogja fel, hogy mi történik vele, csupán érzi, hogy valamiért jobb kedvvel éli az életét. Megbarátkozott saját magával is. Béküljön meg az ember önmagával és másokkal!

Amikor embertársát nem szereti az ember, elfordul és idegenedik önmagától. Megbetegszik a lélek, utána a test is beteg lesz.

Nagyon sok beteg ember van a világban, fiatal és idős egyaránt. Ez mind szeretetlenségről árulkodik. Az ember arra lett teremtve, hogy jó legyen. Szeretetteljes legyen mindennel és mindenkivel. A történelem folyamán bebizonyosodott az ember rosszasága. Ezért kapott az emberiség minden időben felszólításokat, melyek tanították,

hogyan éljen, merre tartson.

Mózes lehozta a kőtáblákat a tíz parancsolattal. Ezzel kezdődött az emberiség folyamatos tanítása. Mózes kapcsolatban állt az Úrral, kérdésekkel fordult a Teremtőhöz, melyre minden esetben választ is kapott. A válaszokban megkapták a tanításokat, hogyan kell Istennek tetsző életet élni, és haladtak útjukon. De az emberben benne van a bűnre való hajlam, mely sokszor hátráltatta a fejlődésben. Az emberiség folyamatosan tanul, de folyamatosan elköveti bűneit is. Nagyon sokat fejlődött az emberiség, amióta megkapta a kőtáblákat a parancsolatokkal. A civilizálódott világ magával hozta a bűnösebb életformát. Az ember bünt bűnre halmoz ebben a felgyorsult világban. Feledésbe kerül a szeretetteljes életforma. Az ember mindig többet akar elérni, megkapni. Megállíthatatlannak tűnik az örökös rohanás, mellyel a saját vesztébe rohan. Minél több a bűn, annál több a sötétség jelenléte körülöttünk, mely lerombolja, elpusztítja az életet.

Jézus Krisztus elhozta az emberiségnek kétezer évvel ezelőtt a szeretet parancsát. Tanuljunk meg végre szeretetben élni!

Adjunk esélyt magunknak az élethez. Változtassuk meg eddigi életformánkat, amíg van rá idő. Az idő megállíthatatlanul halad rossz irányba. Fordítani kell az idő kerekén, melyért cserébe életet kapunk. A világ, mint szeretetőceán van körülöttünk, melyből táplálkozhatunk. Tisztítsuk meg életünket szeretetünkkel, imáinkkal, a szebb jövő reményében. Teremtsük meg magunknak a virágzó életet itt a Földön! A boldogságot keresni kell, de nem emberi kéz építette palotában, hanem amit Isten alkotott palotát, fényeset, az

emberi lelket, ott találod meg. Máshol hiába keressük. Fényt, pompát, gazdagságot lelhetsz magadnak ebben a világban, de boldog csak a szívedben, lelkedben lehetsz. A szeretet varázsa amikor megérinti a szívet, meleget árasztva, a meleget árasztó fény ölel át, és egyre fényesebben ragyog a lélek, és tőle lesz boldog az ember. A fényt keresi minden ember. A sötétben csak tapogatózik, és nem látja az utat. Keresgél és egyre boldogtalanabb lesz. Amikor a fényt meglátja, felsóhajt, mert érzi a lélek nyugalmát. Jól érzi magát a fényben, és minél többet érez meg belőle, annál jobban érzi magát, és boldog. A lelki béke hozza meg a boldogságot.

Lehet egy palota nagyon szép és kényelmes az ember számára, de elsődleges, hogy hogyan él benne. Jól érzi-e a szívében, lelkében magát? Addig mindig vágyakozik az ember, amíg a boldogságot meg nem találja. Keresi az anyagban, a körülötte lévő világban, gyűjt, halmoz. Érzi, hogy még mindig hiányzik neki valami. Nincs meg a harmónia, a lelki béke. Ha sikerül rádöbbenie, hogy valóban a lelki boldogságot szeretné elérni, akkor lesz nyugodt és békés. Hiába ragyognak a körülöttünk lévő tárgyak, az ember nem lesz tőlük boldog. A léleknek kell fényesen ragyognia, és akkor itt a földi életben megtalálható a mennyei boldogság. Az igazi boldogságot a lélekben éljük meg. A lélek a mennyből való, azért mennyei boldogság a nagy öröm.

BÉKÉT, BÉKESSÉGET

Ezen a földön, olyan szép is lenne,
Mindenki, mindenben egyet értene.
Nem kellene az embereknek félni,

Istentől, bajban segítséget kérni.

Segítség, sohasem marad el Nála,
Amikor szükség van, áldását adja.
És ezen áldással békében élni,
Szeretettel emberek között lenni.

Békességet kérek a testvéreknek,
És imába foglalom nevüket,
Kérem az Urat, segítsen bennünket,
Ő megbocsássa minden bűneinket.

Térdre borulok, meghajtom fejemet,
Szeretettel kérem, küldjél kegyelmet,
Imádkozni tanítom most is őket,
Istenem, segíts, békességet kérek!

*

LÁTOMÁSAIMBÓL

Lehet különös, de mégis igaz, hogy az ember tud olyan közel kerülni Teremtőjéhez, hogy beszédet folytat Vele. Ember erre hiába törekszik, akarata ehhez kevés, de amennyiben Isten akaratával egyező, létrejön egy olyan természetfeletti kapcsolat, mely összeköti az eget és a földet. Isten kapcsolatba lép az emberrel párbeszéd formájában. Akik Istent szolgálják, különböző módon tapasztalják meg életükben Isten jelenlétét. Kevés esetben fordul elő, hogy erről a világ tudomást szerez. Aki megtapasztalja Isten

kinyilatkoztatását, az annak az embernek szól, és nem a világnak, hiszen a világ úgysem fogja föl. Tévesen magyarázza, vagy belemagyaráz dolgokat. Fontos a tisztaság, és legjobb, ha az üzenet megmarad annál, akinek szól. Kívülálló számára nehezen érthető. Akivel az Úr párbeszédet folytat, annak hitet is adott, és nem kételkedik az üzenetek létezésében. Elfogadja mindazt, amit lát és hall. Gondolom, lesz olyan ember, aki elhiszi az általam megtapasztalt eseményeket, illetve magán kinyilatkoztatásokat. Nem szeretném, ha valaki megpróbálná megmagyarázni, tudományosan alátámasztani, létezését. Istennek nincsen szüksége az emberi érvelésre, semmilyen mellébeszélésre. Isten ott és akkor teremt az emberrel kapcsolatot, ahol és amikor jónak látja. A Teremtő munkáját ember ne akarja felülbírálni, hiszen akkor Istennel száll szembe. Az ember maradjon ember, és cselekedetei emberi mivoltát tükrözzék. Mert bölcs ember, aki hisz.

Elragadtatásaimat, látomásaimat leírtam az Ég akaratából. Senkinek nincsen joga változtatni rajta.

Nagyon sokat gondolkodtam a dolgaim felett. Nem egészen volt világos előttem teendőm. Sokat imádkoztam, a Szentírást olvastam. Hitben növekedtem, de voltak kérdések, melyeket mélységüknél fogva, senkivel nem tudtam megbeszélni. Embertől nem kaphattam választ. Egy-két személlyel próbáltam megközelíteni a témát, de ők mélyen elzárkóztak, választ nem adtak. Töprengéseim oda vezettek, hogy nem az emberektől kell a választ megkapnom. Megkérdezem Istent. Ő mindent lát és tud rólam. Azt is tudja, mi az én gondom, akkor

tőle kell választ kapnom. Régen is éltek emberek, akik Istennel beszéltek, akkor én is megpróbálom. Nem volt világos előttem, hogyan tegyem. Megpróbálom, gondoltam.

Gondolataim Isten felé szálltak, elmondtam, milyen kérdéseim vannak és egyedül csak az Úrra támaszkodhatom. Az emberek nem segítenek. Aki tudna segíteni, az sem teszi.

Kérlek Istenem, látod szenvedésemet, eléd jöttem, Te tudsz nekem választ adni. Mit tegyek?

Természetesen, előtte mély imába merültem.

Elragadtatásba estem.

Egyszerre vakítóan világos lett, és megláttam valakit.

Tudtam, hogy valaki előtt vagyok, de nem mertem felnézni rá.

Azt mondta: Én hívtalak!

- Nem tudom, ki vagy.

- Majd megtudod! Nyugodtan nézz rám!

- Olyan hatalmas vagy, mint egy szellemóriás. Nem tudom, miért vagyok itt?

- Mert én hívtalak, hogy megmondjam, mit tegyél!

- Tanuljál! Tanulmányozd a Bibliát, hogy felkészülj arra, amit tenni fogsz! A hitre fogod az embereket tanítani! Legyen hitük, mert nincs az embereknek hitük. Közben tenned kell néhány csodat, hogy higgyenek neked. Akkor feléd fordulnak, és taníthatod őket a hitre. Ezért kaptad a csodatévő erőt. Egyre többen fordulnak feléd és akkor tudod őket tanítani, hogy legyen hitük.

- Hol fogom ezt tenni? Valami iskola félében?

- Mondhatjuk így is. Akkor már tudni fogod, hol és hogyan.

Ezért tanulj, készülj, ez lesz a feladatod! Ha nem tudsz

valamit, kérdezzél, válaszolni fogok neked! Ne az embereket

kérdezd!

- Atyám, a Te akaratod legyen meg mindenben, és ne az enyém. Köszönöm, mindent köszönök.

Meghajtottam fejemet, földre borultam:

- Atyám, így hajtom meg magamat minden akaratod előtt.

- Nézz rám, látni fogsz! Mondd el, hogy láttál, lesz olyan, akinek elmondhatod! Hinni fog neked lányom.

- Igen Atyám.

Lehajtott fővel voltam eddig, bátortalanul felnéztem. Megköszöntem, újra fejet hajtottam és imádkoztam. Az Úr imáját mondtam el, utána felnéztem, de ekkor már egyedül voltam.

Világossá vált előttem, hogy az Atya akarata, hogy kérdezzem. A lélek vezetett, és világosította meg előttem, hogy mit tegyek.

Térdeltem és úgy éreztem, mintha egyedül lennék a világban, csak léteznék valahol. A boldogságtól lelkem röpdösött. Mintha valóban szárnyakat kaptam volna, olyan könnyűnek éreztem magam az örömtől, mégis sírtam. Sokáig. A mennyországba nyertem bepillantást.

Angyalokat láttam, egyre többen jöttek. Körülöttem voltak, volt aki megsimogatott, volt aki a ruhámat érintette meg. Úgy tűnt, valamiről beszélgettek. Nem hallottam, de tudtam, hogy beszélgetnek. Volt, aki keresztet vetett előttem, többen letérdeltek és imádkoztak. Én is imádkozni kezdtem.

Valaki ott állt előttem hófehérben.

Azt mondtam:

- De jó, hogy ilyen sok angyal van körülöttem, és nem vagyok egyedül. A földön mindig egyedül vagyok. -

Észre vettem, hogy a kezemben bot van. Közben imára kulcsolva a kezem, és nem értettem, mit csináljak a bottal. Vártam. Éreztem, hogy várnom kell valamire. Álltam és tűnődtem a dolgok felett. Két angyal elindult felém, odaértek és nyújtottak felém valamit. Először csak néztem, nem nyújtottam érte a kezemet, majd elfogadtam.

Az Úr szólt hozzám:

- Ezt neked adom. Használd! Örökre a tiéd. Tudom, csak jóra fogod használni. Ezzel mindent megtehetsz! Csodákra leszel képes, és az lesz a dolgod, hogy tégy csodákat.

Erőtéljes férfi hang volt. Mennydörgött, mintha olyan erővel hallatszott volna, hogy az egész világ visszhangzana tőle. Az utolsó szavaknál érezhetően távolodott a hang. Mintha külön akusztikája lett volna a csöndnek, melyben megszólalt a hang, és visszhangzott a csöndben a csönd, benne mennydörgött az Úr hangja. Mintha egyedül álltam volna a világ tetején, és onnan hallottam volna az egészet.

Nem is tudtam felfogni, mit tegyek a kezemben lévő tárggyal. Nézegettem. Aranyszínű volt. Úgy éreztem, a boldogságtól sírnom kell. Sírtam. Valaki még mindig ott állt mellettem, kissé előttem. A fejem fölé rakta kezét, mintha megáldott volna.

Egy ideig néztem a kezembe kapott tárgyat, majd felemeltem tekintetem, hogy megnézzem, ki van ott velem. Amint felnéztem, kiesett a kezemből a tárgy, de nem sikerült meglátnom az arcát. Gyorsan a tárgyat kerestem. Nem esett le, ott volt mellettem a levegőben.

Valaki megszólalt:

- Ha szükséged lesz rá, rögtön ott lesz neked!

Nagyon meg voltam hatódva, és mondtam:

- Olyan boldog vagyok.

Eltartott még egy ideig a meghatódottságom. Majd felidéztem újra és újra a megélt eseményeket. Szerettem volna tudni, ki állt mellettem. Hittem, de nehéz volt. Éreztem, hogy erről nem beszélhetek. Boldog voltam, de nagyon egyedül éreztem magam. Jó lett volna valakivel megosztani titkomat, de ugyan ki értene meg?

Egyre többször tapasztaltam meg kapcsolatomat az Égiekkel. Erről jobbnak láttam hallgatni -, beszélni nem tanácsos. Az emberek a másságot nem tudják elfogadni. Feldolgoztam a lelkemben, és haladtam tovább az utamon, és vállaltam a magányomat, mely bizony sokszor súlyos terheket rakott a vállamra. Nehéz egyedül, olykor nyomasztóan nehéz.

A csodák, melyek megtörténnek, mennyei boldogsággal töltenek el, és kárpótolnak mindent, a szenvedést is.

SZOLGÁLAT

Könnyeim között Téged látlak,
És várom a Te hívásodat,
Tudom, szólítani fogsz egyszer,
Hová menjek szeretettel.

Akit Te elhívsz szolgálatra,
Ha kell, mindenét odaadja.
A szentírás mely élteni,

Az igédet azért hirdeti.

Egyedül vagyok azt Te látod,
Pedig nem ez a kívánságod,
Szeretnéd, ha segítenének,
Nem elfutnának, megértenének.

Ha kell, egyedül is vállalom
Sziklára épült szolgálatom,
Az Istenem fogja két kezem,
Ő, aki mindig segít nekem.

*

ISTENNEL LENNI

Istenem, fel-felsajog a szívem,
Érzem, hogy most is bántanak engem,
Én nem tudom, hogy miért is teszik,
Belülről a szívem most is vérzik.

Vérző szívvel is szolgálni tudlak,
Istennel lenni nem tudják mily nagy.
Lelkemben szentül hiszek Te benned,
Szolgállok, szeretlek, amíg élek.

Életemet csak Neked szentelem,
És igédben talál vigaszt szívem,
Hinni és remélni, Benned tudok,
A szentírás ereje, olyan nagy.

Ez a szent erő, éltet engemet,
Imával keresem lelki békémet.
Megadja az Úr, amit én kérek,
Imádkozom hozzá, amíg élek.

*

METEÓRÁKNÁL

Évekkel ezelőtt jártam Görögországban. A Meteóráknál tett látogatásom mély benyomást tett rám. Különös látvány a Meteórák összessége. A táj valamit magában foglal, melynek látványa, mindenre különös módon hat. Sziklaóriások, tetejükön a kolostorok, régi korok emlékei. Mintha visszamentünk volna az időben, hogy tűnődjünk azon, mi vezérelte az embert ide a magasba, hogy megközelíthetetlenül, a világtól elzárva éljen.

Közelebb érezte magát a Teremtőjéhez, Istenhez?

Itt megteremtette a magányt, elmélkedett, és valóban közelebb került Istenhez, de nem mérhető távolságban, hanem lélekben.

Sokáig gyönyörködtem a tájban, és amikor fent egy kápolnában imádkoztam, legszívesebben ott maradtam volna örökre. Különös módon hatott rám. Később is sokat gondolkodtam a Meteórák titkain, próbáltam megfejteni. Sokszor említettem, hogy szeretnék még egyszer oda elmenni. Megadta az Úr, hogy eljussak oda másodszor is. Azért utaztam Görögországba, hogy láthassam újra a Meteórákat. Amikor megérkeztünk a csoporttal, azonnal a kolostor kápolnájába

siettem, hogy mielőtt tömeg lesz, tudjak imádkozni. Szeretem a csendet. Elsőnek értem a kápolnába. Meghatódottan körbenéztem, és megálltam az oltár előtti részen. A kupola alatt álltam. Felnéztem. Krisztus Urunkat ábrázoló freskót láttam (Pantokrátor). Felsőhajtottam és azt gondoltam: Látod, itt vagyok, tégy velem, amit akarsz!

Ekkor az oltárt takaró ikonok széjjelnyíltak, kilépett egy pópa, meghajolt kissé, és kezével utat mutatott az oltárhoz. Nem mertem elindulni.

Ő lejjebb jött, hozzám közelebb érve, egyik kezét felém nyújtotta, a másikkal utat mutatott az oltár felé, és újból meghajolt előttem. Magamra mutattam, hogy én? Bólintott és beljebb tessékelt.

Ekkor bátorkodtam felmenni az oltárhoz, majd ott imádkoztam.

Nagyon boldog voltam. Évek óta vágyódtam arra a szent helyre bemenni. Ezen a helyen található az Ég és a Föld. Arra gondoltam, milyen jó lenne az oltárnál szolgálni az Urat. Nagyon sokszor gondoltam, hogy csak egyszer bemehetnék az oltárhoz, hogy ott imádkozhassak. Íme, a kívánságom teljesült. Egy idő múlva eszembe jutott a pópa. Körbenéztem, de nem láttam sehol. Kicsit még ott maradtam, majd lejöttem, és akkor jöttek a többi látogatók.

Kerestem a magyarázatát annak a különös érzésnek, mely az oltárnál hatott rám. Megkaptam hozzá a megértést. Az oltár az a hely, ahol az Ég található a Földdel. A tabernákulumban mindig jelen van az Oltáriszentség, mely Krisztus teste és vére. Mivel a Szentháromság egy és oszthatatlan, nem lehet csak Krisztus jelen, mert Ő benne van az Atyában. Akkor együtt

vannak jelen, mert Ő benne van az Atyában. Akkor együtt vannak jelen, és velük a Szentlélek is jelen van. Az oltárnál mindig jelen van Krisztussal, az Úr és a Szentlélek. Mózes az oltárnál találkozott a találkozás sátrában az Úrral, és beszélt Vele. Az Atya maga jelölte ki a helyet, hogy ott fog beszélni vele. Az Atya mindig is jelen volt az oltárnál. Jézus mondta, hogy Én az Atyában vagyok, s az Atya bennem. Tehát Isten mindig jelen van az Ő házában az oltárnál.

Isten jelenlétét megérezni nagy és szent dolog.

Isten jelenlétében éreztem olyan különösen magamat az oltárnál. Azóta is erősödik bennem az érzés, hogy az oltárnál kellene szolgálnom. Tudom, hogy a jelenlegi egyháztörvény szerint nem lehetséges. De reménykedem, hogy talán egyszer, mégis, lehetővé válik.

KRISZTUS SZÖGEI

Húsvét vigíliája minden esetben felkavarja a lelkem. A feltámadás misztériuma minden lelket megérint. Krisztus a világ világosságát jelenti. Halála után kevés ideig a sírban maradt, de nemsokára dicsőségesen feltámadt, s ezzel mindennél világosabban bizonyította, hogy Isten Fia. Ez az a nap, melyen Istennek az örökkévalóságában lévő határozatait teljességbe mentek, mint azt maga Jézus a kereszten kifejezte, "Beteljesedett".

Mindazok, akik Krisztusban hisznek, általa nyerik el a bűnbocsánatot. A feltámadás az élet. Az élő hit által lehet eljutni az örök életre.

Feltámadt, hogy az Ószövetség és saját jövődölései beteljesedjenek, hogy bizonyítani tudja Istenségét és isteni

küldetését, mely által beláthatják, hogy Ő valóban az Isten Fia, a megígért Messiás. Megalapította istenségében és minden tanában való hitünket.

"Általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta Őt a halottak közül, és megdicsőítette, hogy higgyetek és reméljete az Istenben."
(Pét 1,21)

Életünk, sorsunk legszebb ajándéka. Keresztényeknek boldogság, hogy egymás szavaiban és gesztusaiban felismerjük a keresztre feszített és feltámadt Jézus bennünket elfogadó tapintatát, a múlandóban a múlhatatlant, az időlegesben a maradandót. Sokszor árvának érezzük magunkat, hiábavalónak igyekezetünket.

Különösképpen ebben a vége felé járó évszázadban, mely annyi féle alakjában mutatta meg az ember esendőségét, bűnös voltát.

II. János Pál pápa bárhol, bármikor nyilatkozzék, mindig a keresztény reménységről beszél. Azt hangsúlyozza, hogy az évezred végéhez közeledve lelki életünknek és az egyháznak is meg kell újulnia: azáltal, hogy Krisztusra tekintünk, üzenete és meghagyása szerint rendezzük át életünket. Nem a saját fejünk szerint, vélt érdekeink szellemében, hanem a szeretet jegyében. Mert ki tagadná, tettekre saját erőfeszítésünkre is szükség van ahhoz, hogy a kereszténység kovásza legyen. A Megváltó művét nekünk is folytatnunk kell, Jézus nyomában, a kölcsönös szeretet jegyében.

Húsvét vigíliáján, amikor a Szent Kereszt előtti hódolatunkat fejezzük ki. Ez jelképesen az igazi keresztet jelenti a hívő katolikus számára, melyen Krisztus Urunkat megfeszítették. A papság meghajol és keresztet vet, majd érinti

a Megfeszítettet a kezével. A hívőknek nem kell a liturgia szerint térdet hajtaniuk, kezük érintésével fejezik ki tiszteletüket.

Amint haladtam a sorban, úgy éreztem, hogy le kell előtte térdelnem. Az volt a kívánságom, hogy térdeljek le, a Megváltót ezzel tiszteljem meg, hiszen értem is szenvedett, és kínhalált halt. Az jutott eszembe, nem kellene feltűnést keltenem. Az emberek sokféleképpen gondolkodnak, és bírászkodnak minden cselekedet felett. Talán nem lesz megfelelő a viselkedésem. Azután kértem az Urat, segítsen úgy tennem, ahogyan az Úr Jézus elvárja tőlem. Ezen a helyen szerényen kell viselkedni.

Ezen gondolataimhoz érve a Szent Kereszt előtt fejeztem ki hódolatomat. Térdet hajtva keresztet vetettem, mélyen meghajoltam, és Krisztus lábára tettem a kezem, és a lábában lévő szöveget megérintettem. A kezem odatapadt a szöghöz. Felnéztem és Jézus tekintetét kerestem, vártam valamire. Kezem odatapadt a szöghöz, nem tudtam róla levenni. Közben arra gondoltam, hogy a sor áll a hátam mögött, át kellene adnom a helyem. Tovább akartam haladni, de ujjaimat továbbra is a szögön tartottam, mintha vonzott volna. Kezemet nehezen mégis elvettem, mely az akaratomnak nehezen engedelmeskedett. Különös érzésem volt. Mintha valami átfutott volna rajtam. Furcsán éreztem magam. Visszatértem a helyemre és leültem. Elkezdtem remegni. Minden testrészem reszketett, annyira, hogy végtagjaim láthatóan ugráltak a remegéstől. Egyik karomat a másikkal próbáltam lefogni, hogy ne látszódjon a remegésem. Minden testrészem reszketett továbbra is, a hosszú kabátom a többit palástolni látszott.

Bölcs gondolatom nem volt.

Kérdésem volt:

- Uram, mi történik velem?

Lassan elmúlt, majd nyugodtnak és könnyűnek éreztem magam. Otthon visszatértek gondolataim, kavarogni kezdtek és nem értettem. Szerettem volna megérteni helyzetemet.

Miért a szöveget érintettem?

Meg akart a szög értetni velem valamit?

Mi történt velem?

Valamikor, évekkel ezelőtt, szenvedéseimkor Jézus nekem adta a szöveget. Vajon miért adta? Azokat az eseményeket már elraktároztam, és a mindennapi események mellett, meg is feledkeztem erről. Viszont most feléledtek az emlékek, és nem hagytak nyugodni. Ha a szöveget megkaptam a szenvedéseimért, lehet, hogy valamikor valóban szöveget kapok én is. Keresztre feszítenek engem is?

Ez a mai világban lehetséges?

Ki tudja? Lehet. Az emberiség minden gonoszságra, mindenkor képes lehet. Képzlődöm? Ám akkor miért a szövegre tapadt a kezem? Senkinek nem jutott eszébe, hogy Krisztus Keresztjének szöveget érintse meg. Engem valósággal vonzott, de nem tudatosan, akaratlanul cselekedtem. De a lelkem tudott valamit, melyet a tudatom nem tudott, talán azért reszkettem. Amennyiben a lelkem reszketett bennem a félelemtől, akkor valamilyen szörnyű esemény rázott meg lelkiileg. Szörnyű esemény Jézus Kereszthalála, de nem az én testemben szenvedett el oly sok borzalmat.

Jézus megáldott a lelkével. Ő tudatta velem. Jézus lelke

viszont szörnyű eseményként, emlékként reagált a keresztszögével való találkozásra. Lehetséges, hogy a lélek reszketett bennem. Az emlékek felidézése volt a szög, mely felkorbácsolta minden idegszálamat, de nem a tudatom volt a jelenben felidegesítve.

Ezek most jutottak eszembe. Valami kíváncsiság vett a hatalmába, hogy gondolkozzam mindezen. Indíttatást érzek arra, hogy leírjam az ehhez kapcsolódó eseményeket. Talán közben választ kapok az eddigi eseményekre. Isten választ akar nekem küldeni: leírhatja velem mindazt, amire szükségem van, hogy világosan tudjam követni szögeinek a rejtélyét.

1995 nyarán gyógyítási alkalmat tartottam, és bántón viselkedtek velem olyan emberek, akik sokat köszönhetnek nekem. Lelki bánattal csordultig érkeztem haza. Szenvedtem a gonoszságuk miatt, és bánatomban sírni kezdtem. Egyre keservesebben sírtam. Közben kérdeztem az Urat: miért érdemlem ezt meg? Gondolataim az Ég felé szálltak, és szenvedtem csendes magányomban. Fájt a lelkem. Szenvedésem fizikai fájdalommal hatott rám, pedig a lelkem volt rettenetesen megbántva.

Ebben az állapotomban Jézus megszólított:

- Neked adok egy szögemet!

- Mit csináljak a Te szögeddel?

Sírtam tovább.

- Neked adok egy szögemet?!? Nem hallod!

- Minek nekem a Te szöged?

- Annyit szenvedtél már, megérdemled, hogy neked adjam.

Tovább nem sírtam, elmondtam bánatomat. A gonoszságokat, melyeket velem tetek hitem miatt, akadályozva munkámat.

Úgy éreztem, egyedül harcolok az egész világgal szemben. Ráadásul még nő is vagyok, ami sokak szemében kedvező támadási felület. A gyengébb nemhez tartozik és majd ő megmutatja, milyen erős velem szemben, és hogyan tud akadályokat gördíteni a munkám elé. Nem meginogtam a hitemben, nem elbátortalanodtam, hanem szenvedtem. Szemvedésem sírásba torkollott.

- Te nem abból a világból való vagy, azért gonoszak veled. Én melletted vagyok, nem csinálsz rosszul semmit. Tedd a dolgod továbbra is.

Kértem Őt, segítsen utamon. Legyen erőm és bátorságom szembeállni, ha kell az egész világgal is, csak szolgálhassam Jézus Krisztust. Mindent megteszek elvárásának megfelelően. Nem akarok mást tenni, Őt akarom szolgálni, és boldogan teszem, bármilyen megpróbáltatásokat kell elszenvednem. Megköszöntem mindent.

Tovább tettem a dolgom. Sok-sok akadályozó tényező ellenére, akkor is tovább haladtam az Úr kegyelméből, amikor mások minden reménye az volt, hogy feladom. Erős voltam, eszembe sem jutott, hogy sírjak. Bár az emberi gonoszság határtalan, de az Isten-szeretőknek minden a javukra válik. Sok-sok küzdelemben volt részem, és közben saját magammal is megvívtam a harcomat. Különböző felajánlásokat tettem, melyeket a legnagyobb igyekezettel próbáltam betartani. Nem volt egyszerű.

Nem titkoltam az emberek előtt, hogy böjtölök, pénteken kenyeret eszem és vizet iszom. Igyekezetem másoknak is ajánlani. Tegyük meg ők is, kegyelem forrása. Az én anyai nagyanyám is így böjtölt. Azt mondta édesanyámnak, hogy a

Szűzanya három nappal a halála előtt tudatja velem, hogy meg fog halni. Természetesen bárki megteheti, és a Szűzanya valóban tudatja velem és velem is lesz halála óráján. Nagyanyám három nappal a halála előtt elbúcsúzott gyermekeitől. Megmondta nekik, hogy meg fog halni, és kezükbe adta ékszereit, hogy legyen övék örök emléke jeléül. Édesanyám kilenc éves volt ekkor. Nem csak az ékszereit hagyta emlékül, hanem azt a HITET, melyet nagy betűvel illik leírnom. Tudott olyan lemondást vállalni és betartani egy életen át, melyhez akaraterőre, önfegyelemre volt szükség. Ehhez párosult a rendíthetetlen hite, mert hitte, hogy kegyelem forrása. Böjtjeimre az ördög reagált, és küldte követeit. Különböző formákban próbált eltéríteni. Sikertelenül. De az ördög nem adja olyan könnyen fel. Kigondolta valaki, hogy eljön hozzám pénteken, és hoz kóstolót valami finomságból. Ráadásul olyat, melyet frissen ajánlatos elfogyasztani. Bevallom megkóstoltam. Ízlett, de keveset ettem belőle, valahogyan nem éreztem magam éhesnek. Megtörtént, hogy addig biztatott, hogy megettem. Később döbbenet jött eszembe, péntek van. Nagyon bántott a dolog, és imádkoztam, hogy megbocsátást kapjak mulasztásom miatt. Hosszú idő elteltével ismét megjelent a kóstolójával. Más esetben is járt nálam, és így nem volt feltűnő, hogy csak pénteken jöjjön. Közöltem velem, hogy ez nem az első eset, hogy bűnre csábított, de mostantól figyelemmel leszek erre is. Nem tetszett az elutasításom. Másoknak meg úgy nyilatkozott: nem igaz, hogy pénteken böjtölök, hiszen látta, hogy milyen ételeket ettem.

Ebből a tanúság számomra az lett: ne fogadjak el élelmiszert senkitől.

A gonoszság működik a világban, és nem adja fel. Ahol egy kicsit is van lehetősége a rossz hatásra, megteszi haladéktalanul, követein keresztül. Sok esetben az ember baráti köréből választja ki a követeit.

Ahhoz, hogy én az úgynevezett jócselekedeteimet megtegyem, sok mindenről le kellett mondanom, hogy legyen időm. Bizony ezeket nem kis lemondások árán teszem meg. Míg mások pihennek, vagy szórakoznak, én értük cselekszem. Az életem gyötrelmes küzdelem és szenvedések sorozata. Súlyos terhekkal a vállamon küzdöttem tovább, amíg egy napon, amikor a lelkemet roskadozva vittem, egyszer csak váratlanul átölelt az Isten. Jézus Krisztus ölelt magához szeretetével.

Láttam, amint átölel, vigasztal.

Vörös foltot láttam mellettünk. Vér, gondoltam. Jézus vére. Ő mondta:

- A tiéd. Így vérzel az emberek gonoszsága miatt. Megkapod a második szögemet, mert már annyit szenvedtél.

- Uram, nagyon fáradt vagyok, nem panaszkodni akarok.

Megjelent egy hatalmas aranyszínű kereszt, amely előtt álltam.

- Aki ezt a keresztet cipeli, az elfárad, de adok erőt hozzá, hogy tudjad tovább vinni. A kereszt hatalmas és nehéz. Jézus is cipelte. Neked is vinned kell, el fogod bírni. Azok az emberek, akik téged bántanak, összerogynának a súly alatt, meg főleg inkább elfutnának. Ezt vállaltad. Én segítek neked, hogy elbírd a kereszt súlyát. Az ellenségeiddel olyat teszek, hogy térdre esnek előtted. Aki ma bánt, holnap mind térdre kényszerül. Megkapják érdemeik szerint, és maguktól térdelnek le előtted. Látod, ott messzire azt a felhőnek látszó foltot? Amikor kéred

a segítségemet, ez jusson eszedbe. Bárhol vagy, ott leszek abban a felhőben.

- Szólj csak egy szót: Uram, segíts! Segítségedre leszek abban a pillanatban. Szükséged lesz rá!
- Ne felejtsd el, csak annyit gondolj: Istenem, segíts!
- Meglesz neked.

Igen meg voltam hatódva, könnyeim folyamatosan gördültek lefelé arcomon. Próbáltam mindent megköszönni. Boldogsággal telve, könnyes szemmel, tudtam, hogy még nagy terheket kell elbírnom, de az Úr ad erőt, és Jézus ott lesz mellettem.

JÉZUS ÉL (hallottam).

Nem egészen volt világos előttem, hogy Jézus miért tisztel meg azzal, hogy nekem adja szögeit. Sokat gondoltam erre, de beszélni róla nem akartam senkinek. Elég különösnek tartják életformámat, ha erről tudomást szereznének, el tudom képzelni gondolataikat. Nem mintha sokat zavarna, de semmi értelme, hogy zavaros gondolatokkal feleslegesen háborgassanak.

Az idő telt, szinte erről meg is feledkeztem, amikor egy napon az Úr Jézus azt mondta:

- Itt a harmadik szögem. Szenvedtél már annyit, hogy megkapjad. Szenvedsz, folyik a véred a szenvedéstől. Láttam: egy pataknek a vizében álltam, lenéztem a lábamra és valóban vérzett a lábam.

Majdnem elsivalkodtam magamat, úgy meglepődtem.

- Mondtam, hogy folyik a véred. Szenvedsz! A vér a

szenvedésedet tükrözi. Fáj, melyet veled tesznek. Látod?
Keresztre feszítetted magad.

Láttam magamat azon az aranyszínű kereszten, vérző
sebeimet, fájdalmaimat. (Lelki fájdalmat éreztem és sírtam.)
Valóban sírtam.

- Keresztre feszítetted magadat a tetteiddel, szenvedéseiddel.

- Jézus hogyan él?

- Jézus él és élt is mindig valamilyen formában, jelen volt és
van a földön. Te megkaptad a lelkét, az Isten akaratából a
Szentlélekkel együtt. A tetteiddel az Istent dicsőítetted meg. Isten
akaratából teszed, észre kell vened. Ahol jelen vagy és
beszél az emberekhez, Istent dicsőítetted meg, mint Jézus,
tetteiddel bizonyítod.

Hatalmas tömeget láttam alattunk.

- Ezek az emberek nem csak az enyéim. A tiéd és menj a
pásztorbottal közéjük bátran. Én is ott vagyok melletted. Tedd
a dolgod! Ha csak egy fordul feléd, vérző szívemnek az is
enyhülést hoz. A gonoszság fájdalmat okoz Nekem. Amivel
neked fájdalmat okoznak, az nekem is fáj.

Láttam, könnyesek a szemei. Szenved miattunk, az emberek
miatt. Az Úr:

- Látod, Én teremtettem őket és hogyan élnek, mivé lettek az
emberek?

- Segíts nekem!

- Mindent megteszek, Atyám.

- Én igyekszem, ahol lehetőségem van emberekhez szólni.

A történések a lelkemben olyan változásokat hoztak,
melyeket elmondani, leírni képtelenség. A különös tiszta

érzést, melyet érzek, tovább adni nem tudom, de élek veled, lelkemmel meghatottan, boldogan. Bármi is történjen, én boldog vagyok a lelkemben. Számomra ez mindent jelent, és minden életet ad, erőt irányít, segít a nap minden órájában, sőt percében. Ezért érdemes élni. Csak ezért érdemes élni. Úgy gondolom, hogy a szépség és a jóság átölel, és én ebben az ölelésben teljesedek ki. Ez már út a teljesség felé.

Jézus Krisztus nekem adta szögeit, azóta évek teltek el. Most a kereszthódolatnál a kezemmel megérintem a szöveget, melynek hatása alatt érzem magamat most is. Különböző gondolatok, események kerülnek felszínre, melyek arra készítettek, hogy leírjam.

Uram, add, hogy méltó legyek hozzád, és a Lélek, melyet adtál nekem, irányítani tudjon engem, hogy Téged szolgáljalak életemmel és minden erőmmel. Kérlek segíts utamon, hogy mindig helyes irányba haladjak, arról letérni ne tudjak, bármilyen akadályokat is képes legyek elhárítani. Tudom, hogy akinek a Lelket adtad, azt el nem hagyod soha, mindhalálig, ha kell, a kereszthalálig kíséred az útján, és nem szünsz meg erőt és bátorságot adni mindenhez.

Istent szolgálni szent és egyben hivatás. Aki meghallja az Úr hívó szavát, az többé arról az útról már nem óhajt letérni.

A keresztfeszítés számomra még azt is kifejezi, hogy valaki lemond a világias életről, mely sok lemondással jár. Ezen tettei szenvedéssel járnak. Tetteinkkel, lemondásainkkal megfeszítjük önmagunkat. Önként vállalta a keresztet, hogy megfeszítse saját magát. Lemondott az életéről. Ezzel a magatartásával önként felvette a keresztet. A keresztség is nagyon

nehéz. Ezáltal, ha lemond a világi életéről, megteremtette a magányát. A magány is nagyon nehéz terhet ró az emberre. Ebben a magányban sokszor, amikor valamit szeretnénk megbeszélni valakivel, de nincs kivel. Nincsen olyan személy, akivel meg lehetne osztani olykor ránk nehezedő teherként azt a bizonyos magányt, melyben csak földi értelemben van az ember egyedül, de mégis egyedül, ez a legnehezebb. Velünk van a Szentlélek vigaszt nyújtó kegyelme, de hiányozhat az ember. Hol van az az ember, aki megértene, akivel meg lehetne osztani, amit úgy sem értene meg. Ebben a világban élek, ahol annyi sok ezer féle ember van jelen, de mégis egyedül vagyok. Szeretek egyedül lenni, nagyon jó egyedül, de néha felülkerekedik a vágy, mely nem a Lélektől van és nehéz, fájdalmat is okoz, de a Léleknek győzni kell és megvigasztal. A szeretet éltet, erő, mely az életet hordozza magában. Ez az emberi szeretetet, mely mégis hiányozni tud és olykor nehéz nélküle meglenni. A szeretet hiányától magányos az ember. Mégsem mondanék le erről a magányról, mert Krisztusért vállaltam, és vállalom a lemondásokkal járó életet, annak reményében, hogy soha nem fog magamra hagyni és az Örök Hazába eljutva, Ő fog rám várni, ott a kapuban felém nyújtja kezét, hogy bevezessen az örök életbe.

Van valami közös az életemben és Jézus életében. A közösségnek egy része a szögek, melyek már mindkettőnké, egybeforrasztott bennünket. Egyek vagyunk a hitünk szerint, tetteinket is egy ugyanazon cél irányítja.

Krisztus annyit jelent (görög szó) Isten által felkent. A bibliában úgy fogalmazzák, ezt a fordítást, hogy emberként megtestesítette az Istent. Szerintem az ember aki Isten erejében

él, Isten az Ő tulajdonságaival ruházta fel, megkapta Isten természetét. Az igaz, akinek mindig igazat kell cselekednie.

Igaz csak az lehet, akit Isten felkent arra, hogy igaz legyen. Igaz annyit jelent, hogy sohasem hazudik. Igaz beszédjében, gondolatában és minden cselekedetében. Erre ember egyedül nem képes, csak Isten segítségével. Isten elküldte az embernek a segítőt, szószólót, vagyis a Szentlelket. A Szentlélek elvezet minden igazságra. Tehát aki a Szentlelket kapja, az mindent igazságosan lát és cselekszik, mert a Szentlélek vezeti.

A Szentlelket az Úr az Ő követőinek adja. Adta nekem is, amikor Krisztus követésére elhívott, felkent szolgálatára, az Úr szolgálatára...

Tehát a szögek összetartozást hoztak az életünkben.

A keresztyét mindenki hordozza. Erőnkön felül nem kísért az Úr.

Mikor segít Jézus a kereszthordozásban?

Mondta:

- Én segítek neked, hogy elbírd a kereszt súlyát.

Neki is segített egy cirenei ember, Simon a kereszthordozásban, mert egyedül nem bírta el.

Én sem bírtam volna egyedül hordozni a keresztemet, de az Úr segít nekem, és együtt győzni fogunk. Legyen meg az Ő akarata.

Az én keresztm az Ő keresztje is, az Ő keresztje az én keresztm is. Hogyan lehetséges mindez?

Ha az Ő szöge az enyém is, akkor erre is gondolhatok. A szögek a fájdalom szögei, a szenvedések szögei, halálának szögei, és a feltámadásának szögei. Mert meg kellett halnia ahhoz, hogy feltámadjon. A feltámadás az élet. Akkor az élet

szögei is, mert a szögek által, a halála által kaptuk meg az örök életet.

Ezekben a szögekben benne van a múlt, a jelen és a jövő, vagyis minden. Ebben a megvilágításban is szögek az Úr Jézus szögei.

Meddig viszem és hova a keresztemet?

Hol ér véget az én utam, és mivel?

Nehéz olykor a gondolat súlya, de felkészülten várok arra a napra. Bármikor virrad rám, nem ér váratlanul, mert készülök, lélekben már felkészültem mindenre.

Egy Karácsony este megkérdezte tőlem Jézus Krisztus:

- Tudsz értem minden áldozatot vállalni?

- Nem tudom. Mindent?

- Tudsz értem minden áldozatot vállalni?

- Nem szeretnék az utcán koldusként vándorolni. Ha kell, feszítsenek engem is keresztre, ki fogom bírni. De addig meg kell élnem.

- Tudsz értem minden áldozatot vállalni?!?

- Igen. Igen, vállalom.

- Add el mindenedet és kövess engem!

- A szív, melyet kaptál, a Szent szív. Mindenhová bevilágít. A legelrejtettebb sötét helyre is be fogja vinni a világosságot.

Mindenen keresztül fog hatolni. A Szent szív a tiéd.

Vállaltam mindent. Lelkemet nyugalom árasztotta el, de gondolataimban összekuszálódtam. Mit vállaltam?

Nyugodtnak érzem magam felőle. Mi várhat rám az ígéretem után?

Miért mondtam:

- Ha kell, feszítsenek engem is keresztre!

Valamire elhívott az Úr és azt én meg is teszem, bármi legyen is. Senki nem kényszerített erre a válaszra. A lelkemből jött és nyugodt voltam felőle. Én csodálkoztam nyugodtságomon, melyet utána is éreztem. Azóta sokszor jutott eszembe, de békével fogadtam a lelkemben a döntésemet. A mindent.

Ebben a mindenben, minden benne foglaltatik.

Most újra kérdezem magamtól:

- Meddig viszem és hova a keresztemet?

Bármi történjen is, nemet nem mondanék arra, amire mindennel válaszoltam. A halál egyszer eljön, de hogyan? Itt, ezen a ponton érzem a magányomat, mely nyomasztóan hat a lelkemre. Melyet már említettem, jó lenne valakivel beszélni erről is. Egy emberrel, aki meghallgatna. Aki egy kicsit meg is értene. Ez itt a magány, és én így értem a magányomat. A testünknek van tudata, mely földi és a tudatom szerint vagyok magányos. A lelkem az nem magányos. Talán két dimenzió találkozási pontja a testem. Nehezen érthető, de számomra felfogható.

Minden áldozatot az ember szeretetből vállal, mert valakit tud annyira szeretni, hogy érte minden áldozatot megtesz. Szeretetünket úgy gyakoroljuk, hogy adjuk. Adni pedig áldozatvállalással tudunk. Az emberi kapcsolatok alapja a szeretet, mely elsősorban áldozat. Mindennapi életünkben gyakoroljuk, mert akit szeretünk, azért dolgozunk, hogy munkánk gyümölcse által neki a szeretett félnek tudjuk adni a mindennapi szükségleteit. Biztosítani tudjuk az anyagi

biztonságot, és azon felül, amivel örömet tudunk szerezni a szeretett félnek. Olykor egy csokor virág, mely szeretetünk jele, de ebben is benne van az áldozat. Az anyagi áldozat szükséges hozzá, hogy a virágot megvegyem, áldozatos munkának a gyümölcse. Tehát minden ebben a világban, melyet a szeretett félért megteszünk, az bizony áldozat... Akit szeretünk, érte szívesen teszünk meg minden áldozatot, mert szeretjük. Ebben a rohanó világban, hogy időt szánjak a szeretett félre, sokszor áldozatok árán teszi az ember. Elfoglaltsága, munkája van mindenkinek, de szakítok rá időt, mert fontos a számomra, hogy vele legyek. Tehát áldozok az időmből a szeretett félre. Sokszor hallom, nincs időm, annyi dolgom van. Főleg üzletembereknél gyakori az időhiány. Bizony rosszul szeret, aki nem áldoz időt a családjára. Anyagiakban dúskálhatnak, de csak anyagiakkal nem lehet szeretetünket kinyilvánítani. A gyermeknek meg lehet mindent vásárolni az üzletekben, mondani lehet, hogy mindent megadtam a családomnak, értük dolgoztam éjjel-nappal, hogy mindenük meglegyen. Anyagi áldozattal, pénzzel nem lehet szeretetet vásárolni. Magadból is adnod kell, áldoznod kell időt arra, hogy beszélj a gyermekeddel. Egy szülő és gyermek közötti szeretetteljes beszélgetést nem lehet anyagiakkal pótolni. El kell szabadulni az anyagtól, hogy lélek szerint is tudjunk élni. Rengeteg áldozattal jár, de megéri. Harmonikussá tehetjük mindennapi életünket. Lélekben tudunk szeretetet adni és nem anyagban. Szükséges az anyag is, de mértékkel. Ott van a bibliában, hogy mértékkel tegyünk mindent. A mértéktelen fogyasztás bármiben is legyen mérve, káros az emberre nézve.

Jelenlegi világunkra jellemző, hogy elsődleges az anyag az ember életében. Az ember lélek szerint kell, hogy éljen, amíg az anyaghoz túlzottan kötődik az ember, addig nem tud a lélekre figyelni. A lélek szerint élni tudó ember sok áldozatot vállal az anyagról való lemondással. Kevésbé kötődik az anyaghoz, vagyis kevesebbel megelégszik a világ anyagi javaiból és ez bizony lemondásokkal jár. Sokszor nagy áldozat a lemondás, de áldozat által jut el a nagyobb szeretet kinyilvánításához, mely által a lelke boldog lesz. A lelkünkkel adott szeretet a legfontosabb a világon. Hallani lehet olykor, hogy a szívét-lelkét adta valamibe, vagyis mindent beleadott. Tehát a minden a szívben és a lélekben van. Jó lenne erre odafigyelni, mert minden áldozatot, szívvel-lélekkel lehet megtenni.

Tegyén az ember olyat, melyet a szíve diktál, melyől nyugalmat, békét érez a lelkében, és akkor szeretetteljes és békés az ember élete. Érezni lehet a lelkünkben, hogy helyesen cselekedtünk, akkor a lélek szerint tettük. Ápoljuk a lelki életünket, mind több áldozatvállalással. Teremtsünk rendet a szívünkben-lelkünkben, akkor békében élhetünk önmagunkkal. Megteremthetjük a teljes harmóniát, megtaláljuk lelki békénket. Ekkor úgy érezzük, az egész világ nyílt ki előttünk. Pedig ez a világ mindig is ott volt, nem vettünk róla tudomást.

A lélek szerint élni tudó ember hálával gondol Istenre, hogy megadta neki mindazt, amire szüksége van.

"Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de a lelke kárát vallja?"

Az embernek meg kellene teremteni a nyugalját, lelki békéjét és harmonikussá tenni a környezete életében lévő emberek életét is. Tegye meg mindenki azt a kis áldozatot és éljen békében, különben önmagával sem tud az ember békében élni.

Gyakorolni kell minden nap. Este gondoljuk át a napközben történt cselekedeteinket, hogy valóban tettünk áldozatot szeretetből. Lehetett volna-e megtenni még valamit, ha jobban odafigyelünk? Ezáltal közelebb kerülünk a szeretet gyakorlásához. Mindig több áldozatra leszünk képesek, ráatalálunk önmagunkra.

Megér minden áldozatot!

Ezen az úton haladva, mindig kevesebb bűnt követ el az ember, és megtisztul.

Aki Jézus Krisztusért vállal minden áldozatot, szeretetből teszi. A szeretete oly mértékű, hogy képes minden áldozatra. Minél jobban szeretünk valakit, annál nagyobb áldozatokra vagyunk képesek iránta. Akkor a legnagyobb, vagyis minden áldozatot a legnagyobb szeretet hordozza magában, és ha fájdalommal jár is, az a nagy szeretet eltompítja a fájdalmat. Mert Ő előbb szeretett bennünket. Minden áldozatot vállalt értünk, emberekért. Lehet Őt annyira szeretni, hogy valaki minden áldozatot megtegyen érte. Bizonyítja történelmünk, hogy hányan vállalták a vértanúságot Krisztusért, a mi Urunkért.

Minden időben volt és lesz olyan ember, aki minden áldozatot vállal Krisztusért, ha kell, életét áldozza oda érte.

JÉZUS ÉL

Egy hajó elindult velem,
A kék fodrozó vízen,
A hullámokon tova visz,
Úgy érzem, messzire elvisz.
Csak azt tudom, hogy lemegyek,
Valahol várnak emberek,
Kiknek viszem az örömhírt,
Jézus él, téged meggyógyít!

Jézus Krisztus él, megsegít.
Imába foglalva kérem Őt.
Sorba jönnek az emberek,
Lelkükben várják a kegyelmet.
Felnéznek rám, könnyes szemmel,
Imádkozzál érte, egyszer!
Éjszaka jön, imádkozom,
Jézus Krisztust fényben látom.
Fényességben eljön hozzám,
Mosolyogva így szól hozzám:
Megkapták, amit kértek,
Imáikkal köszönjék meg!

Köszönöm, hogy rám tekintesz,
Meghallgatsz, megsegítesz.
Mellettem vagy, érzem én azt,
És fényeddel betakargatsz.

A BETLEHEMI CSILLAG

1995-ben az egyik folyóiratban megjelent cikkben írtak egy új csillag születéséről. A csillag az egész Földön mindenhol látható. Különös fénye van, mellyel felhívta magára a figyelmet. A világ bármely részéről nézik, különös fényel ragyog. Mindenhol nézve nagyobb a fénye a többi csillag fényénél, de különös fényel észlelhető Betlehem felett. Betlehem felett sokkal nagyobb fénye van, mint bárhol a világon. A tudósok nagy figyelemmel kísérik a jelenséget, de megfejtani nem tudták. A kutatókat elgondolkodtatta az a tényező, hogy Betlehem felett fényesebb, melyből arra a következtetésre jutottak, hogy Krisztus születésével kapcsolatos lehet. Hiszen Jézus Krisztus születését egy új csillag megjelenése jelezte. A tudósok úgy vélekednek, hogy Jézus Krisztus eljövételét jelezheti a csillag, melynek a fénye meghaladja bármelyik csillag fényét.

A napkeleti bölcsek

"Amikor a judeai Betlehemben Heródes király idejében Jézus megszületett, bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe, és kérdezősködtek:

- Hol van a zsidók királya? Láttuk csillagát napkeleten, s eljöttünk, hogy bemutassuk neki hódolatunkat.

Ennek hallatára Heródes király meghökkent, s vele egész Jeruzsálem. Összehívta tehát a főpapokat és a nép írástudóit, és tudakozódott tőlük, hol kell a Messiásnak születnie.

- Juda Betlehemében - válaszolták -, mert így jövendölt a próféta:

- Te, Betlehem, Juda földje, egyáltalán nem vagy oly kicsi

Juda nemzetségei közt, hisz belőled származik majd a vezér, aki népemnek, Izraelnek pásztora lesz.

Erre Heródes titokban magához hívatta a bölcseket, és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét. Aztán elküldte őket Betlehembe:

- Menjetek - mondta -, s szerezzetek pontos értesülést a gyermek felől. Ha megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki.

Azok meghallgatták a királyt és útra keltek. S lám, a csillag, melyet napkeleten láttak, vezette őket, míg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt.

A csillagot megpillantva nagyon megörültek. Bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak és hódoltak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel álmukban utasítást kaptak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba." (Mt 2,1-12)

A napkeleti bölcsek, "mágusok", olyan személyek, akik járatosak voltak csillagjóslásban, egy személyben csillagászok és csillagjósok. A csillagjósok szerint feltűnt csillag - király születését jelentette. Isteni kinyilatkoztatás nélkül, megmagyarázhatatlan a csillagok Északról Délre való mozgása, amikor a bölcsek Jeruzsálemből Betlehembe tartottak. Ezért a katolikus szentírás-magyarázók különleges égi jelenségre gondolnak, amely kapcsolatba volt hozható Jézus születésével.

Betlehem fölött miért jelent meg egy új csillag?

Jézus válasza:

- Az Én szeretetem jelképeként világít az embereknek, hogy

figyeljenek oda. Ott egy csillag Betlehem fölött, ragyog, ahol Én születtem. Világít, hozza nektek a fényt. Az Én fényem, a szeretet fénye. Szeretet kell a világnak. Figyeljete, amíg nem késő!

Meddig lesz ott a csillag?

Az ítélet napjáig.

Ha nem élnek az emberek szeretetben, akkor azon a napon ez a csillag le hull a Földre és az rettenetes lesz.

Látomásom volt, melyben megmutatta az Úr, milyen következményei lesznek. A látvány rettenetes volt.

- Azért van a csillag olyan nagy fénnel Betlehem felett, hogy felhívja az emberiség figyelmét. De semmire nem képesek figyelni. El vannak foglalva az anyagi világgal.

LÁTOMÁSOK

Aranyszínű úton felfelé haladok és csodálkozva láttam, hogy a fű az út szélén aranszínű. Gyönyörködtem a látványban.

Jézus jött mellettem és megszólított.

- Nézzél hátra!

Messzire lent sötét volt.

- Onnan jöttél fel. Te is ott voltál, a sötét vett körül, de te már ott is világos voltál, nem hagytad, hogy a sötétség eltakarjon. Kijöttél onnan a saját erődből és feljutottál eddig. Igyekeztek téged eltakarni, akadályozni, de te nem hagytad magad.

Minden erődöt arra használtad, hogy világos legyél.

- Most nézzél előre! Oda is eljuthatsz.

Szemben a fényt hegyeknek láttam és oda akartam menni.

Benne voltam a fényben, láttam alattunk a létet.

- Látod? Felettük vagy!

Néztem és tudomásul vettem, hogy felettük vagyunk.

- Én szeretlek téged.

Tovább mentünk.

- Ide hoztalak, az Úr vár tégedet. Az Atya kérte vezesselek ide, mert régen voltál Nála. Én tovább nem kísérek. A kaput kinyitom és Én elmegyek.

Az Atya szólt hozzám:

- Az Oltáriszentséget gyakrabban vedd magadhoz, mint eddig!

- Hogyan tegyem a dolgomat?

Álltam, kezemben arany színű pásztorbottal. Elöttem kinyílt a mindenség, v-alakban széjjelnyílt, fényt árasztva. Egyre nagyobb lett és világosabb. Elöttem fehérén világított.

- Ki kell lépned oda a világosságba!

Ott álltam és úgy éreztem, ha előre lépek egy lépést, kiesem a fénybe.

Kértem, bocsásson meg nekem, ha valamivel megbántottam. Igyekszem, de lehet, hogy mégis előfordul, hogy valamit nem helyesen teszek.

Azon vettem észre magam, hogy térdelek az Úr előtt és a tenyerem úgy tartom, mint aki várja, hogy kap valamit. A jobb kezem volt kinyújtva tenyérrel felfelé. (Nem előre tudatosult bennem, hanem utólag vettem észre, hogy várom, hogy valamit kapok.)

Akkor mondta:

- Igen, kapsz valamit.

Gyönyörű rózsát kaptam, mely először bordó színű volt.

Gyönyörködtem benne. Harmatos volt, majd arany színű lett.

Végül, egészen kicsi lett és elkezdett fényleni. Izzott a fénytől és sugárzott belőle a fény, mely a környezetemet is bevilágította.

- Ez a kicsi virág te vagy a világban és világítasz. A fényed eljut a világ minden tájára. Ahol jelen vagy, izzik a fény, melyet te árasztasz. Nagyon kicsinek tartod magad, mint ez a rózsza olyan kicsiny vagy, de a fényed világít. Látod, mindent beragyog, elér minden helyre a világban.

- Így ragyogsz, mint ez a rózsza a világ tenyerén, és beragyogja fényed az egész világot. Most csodálkozol. Tedd a dolgod! Látni fogod a fényt, melyet már láttál, hogy eljut mindenhova.

- Ne siettesd a dolgokat!

- Hőn szeretett lányom, fejezd be a könyvedet!

Köszönöm az én drága jó Atyámnak, mindent, amelyet csak Neked köszönhetek. Sokszor mondok köszönetet mindenért, tudom, kevés azért, amit kapok az Istentől. Köszönöm, és hálám jeléül nagyon sokat imádkozom és igyekszem mindenben a kedvére tenni.

A következő napon látom az előző napon kapott rózsát a kezemben. Kicsi, úgy fénylik, mint egy csillag.

Jézus mondja:

- Látod, olyan fényesen ragyog, mint egy csillag. Ez te vagy, mint a csillag felettük vagy és fényeddel mindenhova bevilágítasz. Ez a csillag fent van az égen, különös fényel ragyog le az emberekre. Van, aki észreveszi a csillagot, és hogy hogyan fénylik. Te akkor is világítasz az embereknek, ha nem veszik észre. Fényeddel a szeretetet adod. Érzik, hogy jó

nekik. Nem veszik észre, hogy honnan jön, de fogadják, és jól érzik tőle magukat.

A csillagok az égbolton tűnnek fel és ragyogásuk bevilágítja a mindenséget. Nem tudja az ember eltakarni, hogy ne látszódjanak az égen. A pályájukon haladnak, ahogyan az Ég elrendelte. Embernek eltéríteni lehetetlen. Te egy csillag vagy a horizonton, a ragyogásod feltűnt és haladsz a pályádon, Isten akaratának megfelelően. Legyél elégedett!

Neked adtam a hajnalcsillagot!

Nem igazán érted az idők szavát.

Ezzel számolni kellett, hogy veszedelmes rád nézve, melyet megbecsülni nem tudnak, de érteni akarják, de nem fogják fel. Az értelem kevés. Az ember értelme kevés Isten dolgainak a megértéséhez. Nem megérteni kell Istent, hanem felfogni. Te felfogtad és érted, de ők nem. Tudatukban elkeseredetten harcolnak ellened, de tenni semmit nem tudnak. Isten akarata ellen kevés az ember akarata. A hűséged meghozza jutalmát. A te jutalmad az Égből való, melyet elvenni nem lehet. Elvenni, csak aki adta, tudná. Odaadtam, nem veszem vissza. A tiéd még akkor is, ha még nem érted. Neked vallanod kell a hitedet, és vallani is fogod! Boldog az az ember, aki téged megismerhet.

KARÁCSONY

Az Úr elé járultam. Kértem a bocsánatát és köszönetet mondtam. Sokszor sírhatnékom van az emberek között. Miért?
- A lelked tudja mi az, ami nem jó neked. Karácsonyra készülj! Tisztítsd meg magad, készülj fel az ünnepre. Krisztus születését várjad nagy áhítattal és meglesz a jutalmad. Nagy kegyelemben lesz részed.

- Még kapok ennél nagyobb kegyelmet?

- Igen. Várjad türelemmel, a megszentelt kegyelem vár rád. Folyamatosan a Szentlélekben kell élned, egyedül tudsz haladni! Más környezet nem való neked. Nem is érzed jól magad, ha mindenféle beszédet hallgatsz. Maradj a Szentlélek áldásában, és ott, ahol jól érzed magad!

Az Úr mondja:

- Gyere, mutatok valamit!

Tengert látok, melynek áttetsző, szép tiszta vize van.

- Nézd! Mit láatsz?

- Nagyon szép és az egész békét és nyugalmat áraszt. Életet jelent, benne van az élet is. Gyönyörködtem benne.

- Ilyennek látod? Én az egész világot nézem így és gyönyörködöm benne. Az egész világ gyönyörű és én nagyon szépnek látom az életet. Nézd te is az egész világot úgy, mint ahogyan a tengert tudod nézni! Meglátod, hogy lehet benne gyönyörködni.

Egy nappal később:

A betlehemi istállót látom, benne a Kisdedet, Jézust. Fény árad belőle és betölt mindent. Gyönyörű és boldogító itt lenni.

Letérdeltem előtte és megköszöntem, hogy láthatom Őt, aki elhozta nekünk a fényt és feláldozta magát érettünk. Meglepődtem. A kezét nyújtotta felém, megfogta mindkét kezem és beszélt hozzám.

I. Ahogyan élsz, helyesen teszed, ez az utad, bátran menjél a Lélek vezet. A Lélek tudja, mit kell tenned. Vezet és nagyon szép, melyet teszel. A szereteted adod mindenkinek, és nem viszonozzák. Te ne bánjad, majd egyszer ráébrednek, hogy másképpen kellett volna tenniük. Te a szereteted egyformán adjad mindenkinek. Várod a Karácsony estéket tekintve. Amire gondoltál megkapod, már majdnem megkaptad. Imádkozzál! Szükség van nagyon sok imára! A világnak van szüksége rá. A kegyelemért imádkozzál! Nagyon nagy szüksége van a világnak a sok-sok imára. Tedd a dolgod!

II.

III. KARÁCSONY ESTE

Láttam a mennyországot. Angyalok sokasága, a háttérből különös dallamokat lehetett hallani. Mennyei zene, angyalok éneke kíséerte és finom rózsailat. Az angyalok kezében virágfüzérék voltak, körülöttem voltak, láthatóan nagyon örültek. Egyesek a virágokból koszorút fontak s jöttek felém, nyakamba és fejemre tették. A fény átjárt és megható szeretetet éreztem.

- Tiéd a mennyek országa, viszed innen a szeretetet, a mennyei szeretetet magaddal. Áraszd az emberekre. Lesznek, akik látni fogják. Lesznek, akik tudni vélik, de hallgatni fognak és meghajolnak előtted. Tudomásul veszik, hogy ez a fény különös. Áraszt a mennyei szeretetet! A megszentelt kegyelmet hordozzad! Az áldás kísérni fog téged. A mennyek országából egy darab mindig veled lesz.

Élj a Lélekben, a lélek szerint, hallgass rá! Mindig tudni fogod, mit mond a Lélek és a világi dolgok kevésbé számítanak. Nem fontosak a számodra. - (Az Atya áldása következett, melyet nem kívánok megosztani senkivel.) - Éljl a megszentelt kegyelemben!

Nagyon boldog voltam. Nagy boldogságomban eszembe jutott, hogy Karácsony van. Abban a pillanatban fenyőfákat láttam, melyeken fehér gyertyák égtek. Nagyon szép volt. Mondtam is, hogy csodálatosan szépek.

- Látod, milyen szépen világítanak?

Tűnődtem, miért is díszítjük fel a fenyőfákat, hiszen ennél szebb látvány nem kell.

Sok zöld fenyő, sok-sok fehér gyertyával. Csodálatos. Angyalok énekét hallom, még most is, amikor eszembe jut. Ez volt életem legszebb Karácsony estéje.

A fenyők varázsa elgondolkodtatott. A fenyőfák, az örökzöldek. Az örökkévalóság jelképei. A gyertyafényt, világosságot jelképez. Együtt az örök világosság.

Tehát a fenyőfa a gyertyával az örök világosságot jelképezi.

Élni tanítanak a gyertyák: másokért szeretetben, meleget és

fényt árasztva lassan elégni egy életúton.

Szűz Mária megengedte, hogy lássam.
Mefogta kezem és bevezetett az angyalok birodalmába.
Beszél hozzám, bátorított.

- Itt olyan jól érzem magam.
- A te otthonod itt van. A földön a tested lakik, a lelked pedig itt van otthon.

Jézus megjelent.

- Kérjed ezután is Anyámat, mindenben segíteni fog neked!
Gyere, elviszlek.

Az Úr előtt vagyok. Térdre borulok előtte.

- Kevesebbet imádkoztál az utóbbi napokban!
- Igen, Atyám. A könyvemet szeretném befejezni, nagyon fontosnak tartom, hogy minél rövidebb időn belül a könyvesboltokba kerüljön. Áldásodat szeretném kérni az írásomra.

Látom a könyvemet, aranyszínű szalag körbehalad rajta, majd átkötődik, és szép masni lesz a tetején. A masni alatt egy arany rózsza látható.

- Megáldottam és oda kerül, ahol a helye van.
Az egész elrepült, én meg néztem utána. Csodálkozva megkérdeztem:
- Hova megy?
- Ott lesz, ahol szükséges folyamatában a dolgoknak. Az egész földkerekséget bejárja, tömegesen térnek meg az emberek.

Neked köszönhetik. A Lélek segítségét elfogadod, és így mennyei, amit teszel. Kell a hited. Van hited. Próbálnak az emberek más irányba fordítani. Köszönd magadnak mindazt, melyet véghezvittél.

Látom az előbbi könyvet, majd több kötetet.

- Milyen könyvek? Ennyi példány?

- Nem. Annyit fogsz még írni. Sokat kell még írnod! Majd meglátod! Könyved által messzire eljutsz, hívni fognak.

A pápa Őszentségét látom, előtte térdet hajtok. Áldását adta rám. Láttam a könyvet, teljesen aranyszínűvé változott a kezemben.

- Lassan elérkezik az idő és tömegek fognak Isten felé fordulni.

Az Úr szolgálata a szívemnek nem okoz csalódást, csak szeretetet ad az Úr és az Ő igéje.

- Eljön az idő, amikor valaki megértést és szeretetet nyújt a szívednek, és vigasz lesz a napjaidban.

1996. 01. 21.

Jézus szólott:

- Itt vagyok! Ne legyél szomorú! Nagyon szép amit teszel, és az alkotásoddal elnyered az üdvözülést. Az Atyának is nagyon tetszik, hogy a sok megpróbáltatások közepette nem hagyod magad eltéríteni és teszed úgy a dolgod, ahogyan tenned kell.

Tudom, nehéz a sorsod, legyél türelmes! Nem kell az anyagiakat előteremteni, segítségedre lesz az Úr akarata.

- Hiányzik nekem a szeretet. Az emberek hozzám fordulnak, de szeretetet földi életemben nem kapok. Addig fordulnak

felém, amíg kérésük teljesül és mennek tovább. Ha én kérek segítséget, rögtön mennek tovább, nem érnek rá. (Sírva fakadtam.)

Jézus letörölte könnyeimet. Megölelt és vigasztalt.

- Én szeretlek, ne legyél bánatos.

Kértem, menjünk el az Atyához. Lehet, akar mondani valamit nekem.

- Gyere!

Az Atya előtt leborultam és kértem, segítsen a továbbiakban is. Tudom, Neki köszönhetem, hogy az eddigiekhez volt erőm, és az erő mellett adott bölcsességet is. Mindent megköszöntem.

- Uram, hallgatlak.

- Meg fog változni hamarosan a dolgod. Figyelj rám, hogy figyelmeztesselek! Figyelj rám, hogy félthesselek! Figyelj rám, hogy megvédhesselek! Figyelj rám, és úgy éld az életed!

1996. 01. 25.

Egy több emelet nagyságú gyertya jelent meg előttem, mely világított. Csodálkoztam, hogy milyen nagy a gyertya. Felülről láttam. Jöttek emberek a gyertya köré, és egyre többen lettek. Lassan körülötte mindenütt embereket láttam, itt-ott homályosan látszottak.

Később egy különös tájat láttam, érdekes növényekkel, virágokkal. Ott sétáltam fehér ruhában, majd egy aranyszínű lépcsőzeten mentem felfelé. A lépcső kissé meredek volt. Amikor felértem, egy ajtó kipattant előttem, ahol fényben úszott minden. A helyiségben haladtam tovább. A távolban oltárt láttam. Amikor odaértem, letérdeltem és kértem az Urat,

hogy segítsen.

Szemben velem megjelent egy férfi hófehérben, és kezét nyújtotta felém. Felvezetett az oltárhoz és ott az Oltáriszentséget adta át nekem ünnepélyesen.

- A megszentelt életed legyen áldva! Áldásom jeléül adom neked.

Én magamhoz vettem. Egy hatalmas gyertyát kaptam a kezembe, mely nagyobb volt nálam. Arra gondoltam, hogy biztosan nehéz lesz. Nem volt nehéz, vittem. Később letettem az oltár előtt balra.

- Nem kell tovább vinni, leteheted. Képletesen adtam a kezedbe.

Ekkor tettem le.

- Vigyázok rád! Nem engedem, hogy gonoszágukkal ellened tudjanak tenni! Ne félj! Veled vagyok, megvédelek! Ha ebből a világból való lennél, nem bánthanának. Nem tudják a másságot elfogadni.

Megmutatta nekem a helyiséget, ahol délután gyógyítási alkalmat fogok tartani. Körülöttem fehér szikrázó fény volt látható.

- Lesz, aki látni fogja.

Valaki mondja:

- Ott van Jézus - többen látják.

- Azt akarom, hogy felfigyeljenek a tevékenységedre, híre menjen a történéseknek.

A püspök atyát látom a rezidenciáján, kezében a kéziratommal.

- A püspöknek olyan erőt adok, mely által segíteni fog neked.

A világiak nem segítenek.

- Átsegítelek minden akadályon, fogom a kezed. Nem kell félned! Nem hagylak magadra!
Felém nyújtotta kezeit, majd megfogta kezeimet.

1996. 01. 27.

Az Atya szólított:

- Tanulj, olvass! Készülj, hamarosan szólítani foglak! Legyél felkészülve a nagy feladatra! Más dolgod nincsen, mint készülni a feladatodra!
- Meg tudom tenni a feladatot, melyre szólítasz?
- Igen, már most is meg tudnád tenni, de készülj, hogy minél többet tudjál. Ne érjen semmi készületlenül! Sok a gonoszság az emberekben és ez akadályokat képez. Elhívlak, kapsz még feladatot, mely nagyobb lesz az eddigiéknél. Kedved telik benne, meglátod, hamarosan.
- Hirdetni fogom, amit eddig is mondtam az embereknek?
- Figyelj! Hamarosan meg tudod a hírt. Az emberiségnek vidd el, hogy térjenek meg és imádkozzanak! Hamarosan eljön az utolsó óra, melybe beleremeg az Ég és a Föld, akkor nem lesz idő megtérésre. Most térjete meg és imádkozzatok! Az egész emberiségnek szól! Vidd el az egész világba!

1996. 01. 31.

Jézus jött és fogta a kezem. Megláttam a fejemen egy babér koszorút. Hogyan került a fejemre?

Jézus:

- Én tettem a fejedre. Megérdemled a tetteidért.

Az Atya kérdezte:

- Meghajolsz-e előttem?

- Igen. (Gondoltam, a koszorú leesik a fejemről.)

- Akkor is meghajolsz, ha leesik a koszorú a fejedről?

- Igen, meghajolok és az akaratod előtt.

Meghajoltam, kissé bátortalannak tűnt a meghajlás, de a földig lehajtottam a fejemet. A koszorú meg sem mozdult a fejemem. Többször meghajoltam.

- Uram, legyen minden a Te akaratod szerint. Itt nagyon boldog vagyok.

Éreztem a mennyei szeretetet, mely átjárt. Ez az érzés maradjon velem, nagyon szeretném.

- A fénykoszorút Én tettem a fejed fölé, amiért szereted az Istent. Amiért olyan szépen és jól viselkedsz. Megérdemled. A püspököt hallgasd meg figyelmesen!

Hirtelen a püspök atya előtt láttam magam, beszélt hozzám, hellyel kínált. Könyv volt a kezemben, melyet átadtam neki.

1996. 02. 03.

Az Úr angyala eljött hozzám.

- Ne kapkodj, tanulj! Az Úr nemsokára szólítani fog. Ne fecsérelj el az idődet! Hamarosan meg lesz neked, amit olyan régen szeretnél. Mindent megkapsz, amire szükséged van.

- Megélhetési gondjaim vannak, a földi élethez pénzre is szükség van.

- Legyél türelemmel. Az Úr gondoskodik rólad, minden meg van tervezve neked, de figyelj! Meg lesz a megélhetésed.

1996. 02. 04.

Látom: A Föld megnyílik hosszában, mély végeláthatatlan hosszú repedés látszik. Egyre szélesebb lesz. Felülről látom. A nyílás hosszú, mély és sötét van benne. Az alját nem látom, de azt igen, hogy sötét van benne. Nem félek, figyelek. Mi fog történni? Kis idő múlva ott állok a földön és próbálok belenézni a gödörbe.

Ekkor Jézus szólít. Szemben áll velem a túlsó oldalon. Jézus a kezeit nyújtja felém, átsegít és rögtön biztonságban érzem magam. Visszatekintek és elcsodálkozom. Lassan jönnek emberek, de nem tudnak átjönni. Mindig többen lesznek, kezeiket kinyújtják, mintha el szeretnének érní valamit. Rossz érzésem van. Becsukom a szemem, majd Jézusra tekintek és megnyugszom.

- Ne félj! Átsegítelek minden akadályon, nem érnek el. Nem engedem, hogy bántalmazni tudjanak.

Visszanézek és látom, hogy vannak, akik beleesnek abba a sötétségbe és eltűnnek.

Értetlenül nézem. Gondolom, hogy ott nagyon sötét van. Sajnálom őket és nem értem, mi történik.

1996. 02. 05.

Látom, amint Jézus könnyes szemmel néz rám és vérzik a szíve.

- Én szeretlek, ne sírjál. Megsimogattam szeretettel és letöröltem könnyeidet.

- Fáj, hogy téged bántalmaznak. Hallom. Nem akarom, hogy te

is meghalljad. Nekem fáj nagyon. Látod, szenvedek tőle.

- Ne félj, megvédelek! Te őszintén szeretsz engem. Te az Én testem és vérem vagy.

Kezeivel felemelt, mint egy gyermeket és vitt engem.

- Karjaimba veszek és megvédelek. Ne félj! Beszélj rólam! Térjenek meg, imádkozzanak! Éljenek szeretetben!

Látom magam fénykoszorúval a fejemen és az aurám is szórja a fényt.

- Látni fogják. Lesz olyan személy, aki megmondja neked.

Kérdezni fognak róla. Mondd meg nekik, hogy Istentől kapott kegyelem. Az is, hogy láthatta. Köszönje meg az Úrnak a kegyelmet, melyet kapott, hogy láthatta.

1996. 02. 06.

Az Úr hangja:

Látom Őt, amint pásztorbottal a kezemben állok előtte.

- Úgy élj, hogy minden percedben jusson eszedbe, hogy te innen vagy. Tetteid, gondolatod és beszéded közben mindig emlékezz arra, hogy innen mentél, és ne kelljen szégyellned soha a tetteidet, gondolatodat és beszédedet. Legyen mennyei minden teted. Én vigyázok rád! Áldásom adtam utadra, tetteidre. Most megáldalak kitartással. Melletted vagyok, segítelek, ha kell, karjaimba veszek, úgy védelek meg.

- Köszönöm, mindent köszönök.

- Felajánlottad az életedet. Elfogadom. Sokan irigyelnek érte téged. Az életedet ideadtad, és az Én akaratom szerint kell cselekedned.

Zöld réten látom magam, fejemen virágkoszorú: A cipőm is

virágból van. Apró virágok, melyek fehér színűek.

- Ahova lépsz, a lábad nyomán virágok nyílnak.

Visszanéztem és valóban, mindenütt ugyanilyen virágok nyíltak.

1996. 02. 10.

Jézus megjelenik hófehérben, sugárizik belőle a fény, mintha szórná minden irányba. A fénye megérint, melytől boldog vagyok és megszűnik a világ számomra. Sugarai mint a nap sugarai érnek hozzám, átölelve érzem magam és lelkem felemelkedik a mennyei szférába.

Jézus mondja:

- Nézd meg magad!

Egy úton megyek, kezeim imára összekulcsolva. Az út aranszínű. Lépcsőhöz érek, felmegyek és ott egyszerre minden kivirágzik. Amerre látok, mindenütt virágok nyílnak. A hajamból virágfüzérék csüngnek és a ruhámon is. A virágok aprók, fehérek és mintha rózsaszín árnyalat lenne bennük. Jézus mellettem áll, és én nagyon boldog vagyok.

- Itt állsz megdicsőülten.

Ekkor veszem észre a körülöttem lévő fényt, mely szikrázó sugarait szórja. Fejem felett fénykoszorú: Színe fehér, de ezüst csillámokkal keveredik.

- Mondottam, lesznek, akik látni fogják körülöttem.

Eszembe jutott valaki, amint megjegyezte, hogy szikrázó fényt lát körülöttem.

- Mások is látni fogják. Az Atya segíti az utadat. Hívni fognak. Menj! Angyalok készítik elő az utadat. A püspök atyát hallgasd

meg, fogadd el, amit mondani fog!

Templomot mutatott nekem Jézus Krisztus.

A templom ajtó fából van, kinyílik előttem. Bemegyek. Az oltáron két gyertya égett, a padok barna fából voltak.

- Ezt a helyet neked adom. Érezd benne jól magad! Itt itthon vagy! A környezetekben élő embereket az angyalok feléd irányították, de más utat választottak. Hagyd őket az útjukon.

Élj csendességben és nyugalomban! Megtalálod a dolgod.

Tudni fogod, hogy mit tegyél. Az Atya nem hagy magadra!

- Köszönöm. Imádkozom tovább.

- Jó úton haladsz. Én mindig, mindenhol, minden körülmények között fogom a kezéd és segítelek. Nem hagyalak magadra.

Világiaktól nem kapsz segítséget. Segítelek! Beszélni fogsz

Rólam! Úgy, ahogyan szeretnél. Sok-sok ember fogja hallgatni szavaidat. Fényben ragyogsz és üdvözülni fogsz általam. Isteni szívemből adtam, és az Isten-i Szeretetet árasztod az

emberekre. Örülök, hogy volt bátorságod leírni. Ez már az

üdvösséget hozta el neked. Kevesen merték volna vállalni,

amit te leírtál. Nagyon szeretlek. Nagy szeretetem jeléül kaptál a szívemből.

1996. 02. 11.

Jézus Krisztus és én magasan, fényben állunk. Mintha egy pódium lenne, mely fényből van. Lent emberek énekelnek.

Vannak közöttük olyan személyek, akik térdelnek és

imádkoznak. Fehér ruha van rajtam. Mélyen meghajtom

magam valaki előtt. (Nem látom, ki előtt hajoltam meg.) Újból meghajtom magam. Ekkor látom a fényt ketté válni és

meglátom az Atyát. Szemében kicsi felhőket látok. Arra gondolok, biztosan rosszul látok.

- Jól látod! Sok a felhő az emberek felett. Nem te feletted! Tanulj! Minden áldásomat megkapod! A világ kapuja nyílik meg előtted! A kapun kilépsz és beszélj, tanítsd a népemet! A kapuban meg ne torpanj! Menj! Úgy látom, megtorpansz egy pillanatra. Nem engedem! Akinek ezt a kaput kinyitom, annak mennie kell! Kiszélesedik az út előtted.

- Atyám, tégy velem, ahogyan Te jónak látod. Tudom, a legjobb számomra, melyet Te akarsz. Én felajánlottam az életemet és szeretnék akaratomnak megfelelően szolgálni.

- Figyelj! Élj a lélek szerint! Figyelj, hogy tudd követni az akaratomat! Élj csendességben, hallani fogod szavaimat! Tégy szavaim szerint!

1996. 02. 12.

Ezen a hétfvégén nem éreztem jól magam. Fájt a torkom és volt lázam is. Amikor tüdőgyulladásom volt, sem fordult elő, hogy lázas lettem volna. Nagyon rosszul éreztem magam és korán lefeküdtem. Úgy gondoltam, majd máskor tanulok, most nincsen kedvem. Esti imámban kértem az Urat: gyógyítson meg!

Keveset aludtam és felébredtem. Éreztem, hogy nem vagyok már lázas, de a torkom még egy kicsit fájt. Nem jött álom a szememre, sokat forgolódtam. Másnap, amikor az időm engedte, elkezdtem olvasni. Az Úr hangját hallottam:

- Tanulj! Nemsokára számot adsz tudásodról! Segíteni fogunk, de készülj! Vigyázz a testedre és élj szellemedben! Ne

fecsérel el az idődet, mert megbüntetlek!

- Uram, igyekszem, de a hét végén lázas voltam, de igyekeztem.

- Az éjszaka nem aludtál, de nem tanultál, tehetted volna!

- Nem is gondoltam erre, forgolódtam.

- Nem volt rossz a közérzeted, a torkod fáj. Attól még tanulhattál volna!

- Igen. Bocsáss meg, Atyám!

- Igyekszem jobban beosztani az időmet. Most gondolok vissza, igazán frissnek éreztem magam, de nem jutott eszembe bölcs gondolat. Sajnálom.

Látom: Kapu, mely fényből van, kinyílik. Előtte sugár alakban kiszélesedik a fény mindkét oldalon, végül köralakban összeér. Mindenütt fény látható. Kiestem ebbe a fénybe. Ragyogóan éreztem magam. Nevetgéltem, de nem tudtam, hol vagyok. Azt sem éreztem, merre haladok. Fehér szikrázó fényt láttam mindenütt körülöttem és szerettem volna megérteni, amit láttam.

- Meg fogod érteni!

1996. 02. 13.

Felülről látom magam. Óriási templomban vagyok. Elöttem oltár, mely távol van, oda megyek. Körülöttem virágszirmok vannak, elöttem nincsenek. Fehér ruha van rajtam, felette palást. A ruha bokáig ér és össze van ráncolva a palást alatt. Odaérek az oltárhoz, letérdelek. Mindenütt virágszirmok vannak. Galambok jönnek, az oltár fölött és az oltáron mindkét oldalon állnak és mintha valamire várnának. Mindegyik

hófehér. Szépen sorakoznak, egyre többen vannak.
Egy galamb az oltáriszentséget nyújtja felém.

Kérem, hogy várjon, először megbánom bűnömet, utána elfogadom. Elfogadtam. Különös vibrálást éreztem a testemben.

Később felnéztem és karikagyűrűt láttam a galamb szájában. Nekem hozta. Sokáig néztem, nem mertem elfogadni. A gyűrű világított, fényből volt. A galamb kérlelve nézett rám, hogy fogadjam el. Tudni véltem elfogadásom esetén a következményeket. Megfontoltam, de elfogadtam. Majd elkomolyodtam felelősségem tudatában.

Ezen a ponton jutott eszembe, hogy nem feltételeztem volna magamról, hogy képes leszek elfogadni.

Jézus ott állt a baloldalamon.

- Miért ez a gyűrű?

- Ezzel jegyességet kötöttél a Szentlélekkel, Vele élsz. Jézust követed, megérdemled. Maradj hű és ehhez méltó!

- Igyekszem, és tanulni is.

1996. 02. 20.

A réten mintha vad százszorszép virágok lennének mindenütt, legalább is ahhoz hasonló. Ott sétálok. Felülről látom magam. Meglátok egy utat és elindulok rajta. Templomhoz érek. Ekkor látom, hogy a templom körül gyertyák égnek. Bemegyek és bent is gyertya ég mindenütt. A padok szélén, a fal tövében, az oltáron, felette még az ablakpárkányon is. Nagyon szép. Megáldozom. Jézust látom, az oltárnál áll.

Kijövök és az út mentén ég a sok gyertya, lassan megyek tovább. Hallom:

- A gyertyák élni tanítanak, életet adnak, világítanak.

Tovább megyek és tengerpartra érek. Szemben állok és nézem a vizet. Nagyon szeretem a tengert látni és gyönyörködni benne.

Csónakkal jön valaki a part felé. Hív, hogy menjek, elvisz. Visszautasítom. Nem megyek. Meggondolom magam és beszálok a csónakba.

- Oda viszlek, ahova akarod. Megvédelek mindentől.

- Köszönöm.

- Nézd, a víz tetején tavirózsák nyílnak!

Egyre több virág lesz a víz tetején. Felállok és úgy gyönyörködöm a tavirózsákban. Ő is áll mellettem. Annyi van már belőlük, hogy a víz nem látszik. Tengernyi virág körülöttünk. Itt-ott gyertyák gyulladnak ki a rózsaleveleken. Egyre több gyertya ég. Végül, minden tavirózsa mellett ég egy gyertya. Végül, gyertya és virág mindenütt a víz tetején. Nagyon szép látvány. Olyan gyönyörű körülöttünk minden, hogy meghatódom és sírni szeretnék. Hallom:

- Jézus él.

Gondolatban foglalkoztat: Miért égnek a víz tetején a gyertyák? Nem tudom, de csodálatos az egész.

Jön egy fehér hajó.

- Arra a hajóra szállj fel és menj tovább vele! Kormányozd!

Oda visz, ahova te akarsz menni!

- Én? Ugyan hova is menjek?

A virágos vizet látom, de a hatalmas fehér hajót is.

- Messzire visz az utad. Segítek neked. Itt leszek melletted és

segíteni fogok mindenben.

Valakinek a hangját vélem felismerni. Térdre borulok előtte és köszönöm a segítséget. Örömben sírva fakadok, nagyon sírok.

- Köszönöm, hogy segített nekem, boldoggá tesz.

(A segítséget nyújtó ember egyházi személy.)

Látok egy asztalt, Ő odamegy. Valamit tesz. Beszél hozzám.

Nem emlékszem mit mondott, arra sem, mivel volt elfoglalva az asztalnál.

1996. 02. 22.

Térdelek az oltár előtt, imádkozom.

Jézus Krisztus megjelenik. Odajön hozzám, mellém térdel.

Szól hozzám:

- Kérjük együtt az Atyát, segíteni fog!

- Uram, bocsáss meg, ha valamit rosszul cselekedtem. Tudom, neked adtam az életemet, rendelkezél velem. Jobb nekem, ha nincsenek világi kívánságaim, de ma világi dolgok foglalkoztattak.

Ebben a pillanatban megkaptam a megértést, hogy miért volt a mai napom olyan, amilyenre sikerültek a dolgom. Így kellett alakulnia mindennek.

- Gyere, menjünk!

Abban a pillanatban a mennyországot láttam. Hallottam az angyalok énekét. Később különböző képek jelentek meg előttem.

Láttam egy lyukat, mely lefelé vezetett, mint egy nagy csatorna. Időnként valami feljött belőle.

- Itt jönnek fel a lelkek.

Elmentünk az Atyához. Letérdeltem és vártam.

- Ott vagy már a küszöbnél! Mindjárt át fogod lépni! Onnan nincsen visszaút!

Arra gondoltam, hogy meghalok.

- A világi dolgok számára, de élsz tovább. Megerősítéd az egyházamat, általad változni fog! Ahol gyenge, ott te fogod megtartani! Te leszel egy kapocs, mely összetartja, ahol eddig ellazult. Új erővel megerősítéd az egyházamat, az egyházba változást viszel!

Megmutatott nekem egy személyt egy pillanatra, papi öltözetben.

- Vele együtt, de általad erős lesz az egyházam.

Ekkor gondolatomban volt, hogy talán én is pap leszek. Közben válaszoltam magamnak, nincs is női pap a katolikus egyházban. Miért is, mitől is félhetnék én az Isten tenyerén? - jutott eszembe.

- Lesz még nehézséged! Ki fogod bírni! Adok erőt hozzá.

- Köszönöm, Atyám. A Te akaratod legyen meg, nem az enyém.

1996. 02. 23.

Látomás:

Megyek egy úton. Ruhám hófehér és talpig ér, mezítláb vagyok. A messze távolban egy épületet látok. Az Úr Jézus mellettem jön, majd mutatja, hogy oda megyünk. Ekkor látom, hogy templom. Fény szűrődik ki rajta, de távol van. Az utat égő fehér gyertyák szegélyezik. Valami a fény felől halad

felénk. Fehér szőnyeg jön le az Égből és letakarta az utat. Ráléptünk, és fehér vastag süppedő szőnyegen haladtunk tovább.

Hallom:

- Jézus él!

- Benned él - mondja Jézus.

Különös érzés vett rajtam erőt. A templomhoz értünk.

Látom, hogy a falak kezdenek repedezni, majd egyre mélyebbek lesznek a repedések. Széjjelnyílik a fal és a tetőszerkezet. Az egész épület falai mindenütt repedeznek és a tetőszerkezet is megbomlik. A tetőt nem tartják a falak, különválnak az egész tetőszerkezet. Azon csodálkoztam, hogy nem omlik le az egész tetőzet. Mindenféle irányban széjjelnyíltak a falak, a nyílások szemlátomást nőttek.

Megmozdult az egész és recsegett-ropogott, majd elkezdett rázkódni, mely folytatódott, mintha földrengés lett volna.

Össze-vissza rázkódott minden, a föld is alattunk. Félni kezdtem. A látvány elborzasztott és becsuktam a szemem.

Ennek ellenére is érzékeltem mindent, láttam, hogy remegnek a falak és minden rázkódott. Egy idő múlva, egy szempillantás alatt csend lett és minden megállt. Kinyitottam a szemem és egy teljesen újnak látszó Ferences templomot láttam. Mintha minden helyre billent volna. Hosszan tartó ideig szemlélődtem. Megnyugodtam.

Bementünk a templomba. Az oltár előtt megálltam. Jött egy pap fehér ruhában. Ott álltam előtte. Beszélt hozzám, majd vállamra tette kezét. Meghajoltam és elindultam, hogy kijövök. Utánam szólt:

- Nem kimenned kell, hanem bejönnöd!

Az oltár mellett lévő helyiségbe invitált, majd hellyel kínált. Nem ültem le. Engedélyt kértem, hogy visszamenjek az oltárhoz és ott imádkozni szeretnék. Megengedte. Boldogan mentem vissza, hogy végre én is ott lehetek az oltárnál és ott imádkozhatok. Térdre borultam, és mély imába merültem.

Az Úr szólt hozzám:

- Nem tehetsz mindent! Amikor valamit meg akarsz tenni, de Én nem tartom helyesnek, nem engedem, hogy meg tudjon történni. Megakadályozom! Veled az történhet, amit Én megengedek! Ne csodálkozz! Ember vagy és Isten cselekedeteit végrehajtod. Úgy élhatsz, ahogy Isten jónak látja! Láttam egy kaput, melyen kiléptem.

- Innen nem mehetsz vissza! Nincs vissza út!

Hátrafordultam. Mintha metszett üvegen keresztül láttam volna az ott történeteket.

- Oda láatsz! Szemmel tarthatod az eseményeket, de már vissza nem mehetsz!

- Igen, Uram. Felajánlottam az életemet. Az Úr elvárásainak megfelelően kell élnem és cselekednem.

- Atyám, a Te akaratod teljesüljön és ne az enyém.

1996. 02. 25.

Megkérdeztem Jézus Krisztust, hogy a Szentlélekről beszélne-e nekem?

- A lelkedbe költözik. Irányít és átveszi a lelked felett a hatalmat. Csendben a világi dolgoktól eltávolodva kell élned. Ebben a csendben a lelked elcsendesedik és átadja helyét a Szentléleknek. Ekkor teljesen át tudja venni az irányításodat.

Te tudod, hogy nem kell a megértést keresned, követni kell. Hagyod magad intuitíve irányíttatni és már észre sem veszed, hogy a mély csendességben, teljesen és vakon követed a Szentlélek akaratát.

Lelked elcsendesedik, átadja helyét a Szentléleknek. Lassan a csendességben az éned szelleme átadja a helyét teljesen a Szentléleknek, melyben élsz és észre sem veszed, már az Isten Lelke irányít, vezet és munkálkodik benned a csendességben, de határozottan. Nem kell keresned, hogy a te akaratod vagy a Szentlélek akarata. Te úgy is tudod.

Ha valaki visszanéz, a világ dolgaiba mélyül, az nem jó. Úgy hasonlítanám, hogy bekapcsolsz egy rádiót teljes hangerővel - ez a világi élet -, mellette a Szentlélek csendes, bár határozott hangja nem hallatszík.

Aki Szentlélekben él, ne kapcsolja be azt a rádiót! Maradjon csendességben! Csak így lehet Istennel a Lélekben, az Isten által kijelölt úton haladni. Ezt kevesen értik meg. Te hagyod, hogy vezessen, és el fog vezetni az utadon. Tudni fogod, hogy merre haladjál tovább.

1996. 02. 28.

Az Úr szólt hozzám:

- Ne légy türelmetlen! Hamarosan eljön az ideje, és tudni fogod, hogy mit tegyél. Nem mondom meg, most úgy sem értenéd. Akkor, amikor lépned kell, érteni fogod! Addig tanuljál, most ez a feladatod! Tudnod kell, hogy a feladatodhoz legyen meg a tudásod is. A kapu nyitva előtted. Eljön az ideje

hamarosan, hogy kilépj rajta. Megteszed!

- Uram, szeretnék úgy szolgálni, hogy tetszésedre leljen. Várom és gyarapítom tudásomat, remélem, meg vagy velem elégedve. Rád hagyatkozom, tudom, gondoskodni fogsz rólam.

Talán valaki egy kicsit törődhetne velem. Talán ilyet nem is kérhetek, hiszen a szolgálat az első. Tudom. Uram, Te tudod, milyen utat jelöltél ki számomra, azon fogok járni.

1996. 03. 10.

Egy virágokkal teli réten nézelődöm, és a földből kihajt valami. Szemlátomást nő és pillanatok alatt egy óriás fa lesz belőle. A fát nézem, megsimogatom - hiszen te is élsz. Az én fám, gondolom, ennek az árnyékában vagyok.

Jön az én fám alá valaki. Ott van egy pad és leülünk. (Ez az ember egy pap.) Szeretettel beszél hozzám. Arra gondolok: hogyan került ide? Olyan szépek a virágok és a csend megnyugtató. Megfogja a kezem és elindulunk. Látok egy házat, nézegetem.

- Ez jó lesz neked! Ez a hely itt megfelelő lesz a számodra! Látom belülről, sok lépcső vezet fel, a lépcsőn piros szőnyeg van. Balra kell a folyosón tovább haladni, oda irányítanak. Az Úr mondja:

- Most mondom és hallja, amint te is hallod! Oda vezetem hozzád, fogd a kezét és segítsd őt mindenütt és vezesd, hogy a világ tudja, hogy Isten megnyilatkozik általa! Fogadd őt az egyházadba! Segítsd, és ő megerősíti az egyházat, mely roskadozik. Általa megújult erővel az egyházba életet lehelek. Fogd a kezét és vezesd! Mindenütt legyél a segítségére! A

világiak nem segítenek neki.

1996. 03. 15.

Az Úr szavai:

- Hogyan gondolhattad, hogy magadra hagytalak? Segítettem! Hallani fogsz róla és akkor térdre borulsz előttem és úgy fogsz hálás köszönetet mondani.

- A zarándok útra jó, hogy el fogsz menni. Jól fogod magad érezni, átéled áhítattal e napokat, melyekben megnyugvást találsz.

- Gondoskodom rólad, nem hagylak magadra! Küldtem a segítséget, előkészítettem az utadat.

1996. 03. 16.

Éjszaka felébredtem és kinyitottam a szemem. Jézust láttam. Megkérdeztem:

- Vigyázol rám? Köszönöm.

- Ne félj, mindenben a segítségédre leszek!

- Uram, nagyon szeretlek. Mondd, hogyan szolgáljalak? Sokat tanultam. Igyekeztem mindenben a kedved szerint cselekedni.

Látomás:

Magas hegyről nézek le a völgybe.

- Ha már ide feljöttem a saját erőmből, nem akarok visszamenni oda.

Bementünk egy templomba. Felnéztem és a kupola helyén nem volt semmi, a szabadba nyílt. Néztem egy ideig, hogy

valóban jól látom. Megállapítottam, hogy az eget lehet innen látni, nincsen kupola, a helye üres.

- Uram, add rám az áldásod! Küldd kegyelmedet rám, hogy tudjam, hogyan tovább!

Várakoztam és fentről fehér fény lett látható, mely sugár alakban ért le hozzám. Az Úr hangja:

- Áldásom a könyveden, vidd, menj vele ez a dolgod!

Megtalálod vele az utat! Menj!

- Én nem tudok mást, csak a szeretetemet adni Neked. Mással nem rendelkezem.

Lehajtottam fejem és a könnyeim folytak. Nagyon sírtam.

Később láttam a könyveimet a lábamra csöpögni és aranyszínűek voltak.

- Atyám, köszönöm, hogy ilyen jó vagy hozzám.

1996. 03. 16.

Jézust látom.

A ruha, melyet visel, megváltozik rajta.

- Jézus ugyanaz, mindenütt, mindenképpen.

- Nem egyformának látnak.

- Jézus akkor is ugyanaz.

(Előzőleg kérdezték tőlem: milyen színűnek látom az Úr Jézus haját? Ők tudni vélték, hogy milyen az Ő haja színe. A szándékuk az volt, hogy megmagyarázzák nekem, hogy én nem láthatom Jézust. Ezek után nem mondtam meg nekik, hogy nem mindig ugyanúgy mutatkozik. Felesleges volt még annyit is nyilatkoznom, mert minden esetben találgatásokkal zavarnak. Erre kaptam meg a választ.)

Leültem melléje a földre. Mintha tengerparton lennénk. Jézus egy padon ül. A kezembe vizet viszek, hogy a lába fáradalmát enyhíteni tudjam.

- Miért fáradsz velem? Hord ide a tengert! Mindent megtehetsz, csak akarnod kell! Látod, meg tudtad tenni.

Valóban, a tenger engedelmeskedett és ott volt az Úr lábai előtt. Lábaikat megmostam és a ruhám szélébe megtöröltem. Majd a ruhám ujját megvizeltem és megtöröltem az arcát.

- Tudom, nagyon fáradt vagy - mondtam. Látom, nagyon el van gondolkodva. - Sok problémát okoznak Neked.

- Nem te okozod a problémát, hanem mások. Segíteni akarok rajtad! Keresem a megoldást, amivel az utadat járhatod tovább. Valakinek az arcát láttam egy pillanatra. Vajon mit akarhat velem az Úr?

Jézus megfogja kezem és elsétálunk egy templomba. Sok gyertya ég mindenütt. Kint az út szélén és bent is. Az oltárnál meglátok egy aranyszínű keresztet, mellette Jézus áll. A kereszt egyre kisebb lesz, végül akkora, hogy elfér a tenyeremben. Jézus adta a kezembe.

- A többi Én viszem helyetted! Megkíméllek a súlyos tehertől, elég az neked!

Letérdelek az oltár előtt és imádkozom.

1996. 04. 06.

Jézus Krisztus a kereszten. Rettenetes látvány. Véreznek sebei, verejtéke folyik le róla. Lezuhan a kereszttel együtt a földre. Segítségére mennek az emberek. Látom, amint ott térdelek előtte a földön.

A sírban látom. Bemegyek hozzá, mellé térdelek. Kérem az Atyát, segítsen: szűnjön meg a fájdalma!

Kezei meg vannak dagadva. Kezét a tenyereim közé teszem és próbálok enyhíteni szenvedésén. Majd a másik kezét és lábait kezelem. Arcát letörlöm. Tudom, hogy él. Egy pillanatig sem gondoltam, hogy meghalt. Szerved és fájdalmait szeretném enyhíteni.

Visszatekintek és látom az embereket, akik ide juttatták.

Nagyon sajnálom. Jézus megszólal:

- Téged nem feszítenek keresztre, de szenvedést okoznak. Tudod, ilyen a világ. Sokan még ma sem értik, mit tettem értük. Nem fogják fel. Nem jut el a tudatukig.

- Ez a világ igazságossága - mondom én. Fel akar ülni. - Pihenjél, tudom, az egész tested fáj!

- Neked is szenvedned kell. Te vállaltad. Melletted vagyok. Segítek, átsegítelek minden akadályon. Ne félj, haladjál! Jó úton vagy, de látom, el vagy bizonytalanodva. Fog az Atya szólítani. Hallani fogod, amikor hívni fog! Menni fogsz, de nem egyedül! Most még nem kell tudnod. Ha eljön az ideje, megtudod. Legyél mindig bátor! Elő van készítve az utad. Nehéz megtisztítani, állandóan ott szaladgálnak össze-vissza. Mire elrendezem, megint keresztbe mennek előtted. Újra megtisztítom. Legyél türelemmel, az angyalok dolgoznak előtted!

1996. 04. 08.

Látomás:

Patak partján ülök egy farönkön. Kezemben egy pálca,

mellyel a vizet piszkálom. A víz tiszta és áttetsző, ahol a pálca éri, buborékok jönnek fel. Szomorú vagyok. Valahol fentről folyik a víz, egy vízesésben folyik lefele, lent már pataknak látszik. Várok valamire.

Galambok repülnek felettem, majd leszállnak körülöttem. Isznak a vízből. Ott maradnak. Egyre többen vannak. Egy a kezemre száll, néz rám, mintha mondani szeretne valamit. Kevés idő elteltével egy barkaágot tart felém. Nekem adja. A kezembe veszem és gyönyörködöm benne. Szép. Elindulok, balkezemen a galamb, jobb kezemben a barkaág. A többi galamb is ott van körülöttem. Szomorú vagyok.

Jézus megjelenik és mondja: Most döntenek a sorsod felett, arról beszélnek.

- Istenem, valami rosszat sejtek, furcsa érzéseim vannak. Jézus megengedi, hogy halljam a beszédet, melyet rólam folytatnak.

- Nem kell félned! Tudod, hogy nem hagylak magadra! Mutatok neked valamit!

Utat látok, mely aranyszínű és messzire vezet. Távol a végén aranyszínű fényt látok. Oda kell eljutnom, gondolom. Az út mentén papokat látok. Szemben egy püspököt látok, kezét nyújtja felém. Vele megyek. A pápa Őszentsége elé vezet. Térdet hajtok előtte. Őszentsége hozzám beszél. (Megrázom a fejem és becsukom a szemem, hogy ez a kép ne legyen előttem. Azt hiszem, hogy én képzelem. Amikor a szemem kinyitom, ugyanezt látom, a kép megmarad és folytatódik.)

A pápa Őszentsége kedvesen mosolyog rám, majd vállamra teszi kezét. Letérdelek, imára kulcsolom kezeimet.

Később ülve látom és hozzám beszél: Az Úr élő követet küldött, lássam!...

1996. 06. 23.

Jézust látom. Felém nyújtja kezét. Pásztorbot jelenik meg a kezében és mindkettőnk keze rajta van.

- Segítelek, vezetni foglak! Gyere!

Odébb megyünk és egy patakhoz érünk.

- Mosdjál meg benne!

Beletérdelek a vízbe, mely lejtőn folyik elem. A fejem alátartom a víznek, mosson le rólam mindent. Nézem a ruhám, olyan, mintha lehelet vékony porcelánból lenne. Száraz maradt. Kicsit csodálkozom rajta. Megváltozott körülöttem a látvány. Tengernél vagyok és a vízen ülök törökülésben. Mindenütt a vizet látom, ameddig a szem ellát. Csendes, ezüstösen csillog, a víz meg sem mozdul.

Egyedül vagyok.

Eszembe jut, egyszer egy hajó kihozott a nyílt tengerre, és most olyan egyedül vagyok, hogy még hajó sincs. Ülök tovább békésen. Mintha egyedül lennék a világban. Hol vannak az emberek? Jó lenne feléjük nyújtani kezemet. Talán nem is az a dolgom. A tengerparton találom magam. A vízben fehér liliumok lesznek körülöttem, de csak mellettem. Elvagyok a magányomban. Tovább sétálgatok le és fel.

Nádtetős házat látok meg és bemegeyek. Bent padok vannak nádból. Jézus várt rám.

- Vártál? Itt is vársz rám, nemcsak a templomban?

- Nem hagylak magadra. Akinek a kezem nyújtom, azt Én nem

hagyom többé magára. Nem engedem, hogy eltévedjen!
- Az eltévedt bárány jutott az eszembe.
- Te is terelgesd bárányaidat! Vannak. Ne hagyd őket eltévedni! Azt az egyet sem szabad hagyni, hogy eltévedjen! És még sok-sok bárány van, akiket terelgetni kell!

1996. 06. 30.

Jézus Krisztust látom hófehérben, pásztorbottal a kezében, sétálgat. Valahonnan bárányok jönnek. Odamegyek hozzá. Vállamra teszi kezét.

- Ne félj! Haladsz az utadon előre. Nem engedem, hogy bántódásod legyen! Jól mondták: karjaimba veszek és úgy viszlek, hogy megvédjelek. Nagyon sok a gonoszság. Ezeket már meg is tapasztaltad.

- Ne menj ki az utcára, csak akkor, ha el kell intézned valamit! Aki az úton áll, kerüld el! Majd meg fogod érteni, miért kívánom, hogy így tegyél.

- Utaznom is kell.

- Ott leszek veled. Ne félj! Megvédelek, észre fogod venni! Akkor fogod megérteni. Megáldalak az Én bölcsességemmel és békémel. Menj! Áldásom kíséreljen mindenütt, amerre jársz!

Egyszerre egy aranszínű függönyt láttam előttem, mely kétfelé elhúzódot és egy oltár lett láthatóvá.

- A szentély. - hallottam.

Letérdeltem és áhítattal vártam. Aranszínű volt minden. Fehér ködszerű fényt láttam, mely engem körbevett, mintha egy

felhőben lettem volna. Istenem, lehet, hogy mégis van bűnöm - gondoltam.

- Megbocsátva, tiszta vagy. Megkaptad az Én hitemet, mellyel mindenre képes vagy. A legmegrögzöttebb bűnöst is megtérítheted velem. Él a Lélekben! Taníts! Hallottad? Tanítanod kell!

- Uram, küldj anyagi áldást, Te látod, hogy nagy szükségem van rá.

- Ne várj mástól anyagi segítséget! Megkapod! Egyedül kell az anyagi helyzetet rendbe tenni. Ne szólj, hallgass! Ne kérj, hallgass! Az Én bölcsességem segít, ne kérj senkitől, a segítség meglesz. Majd szólnak, várjál csendben!

1996. 07. 21.

A házunk előtt látom az Úr Jézust. Hív, menjek Vele sétálni. Elindulunk.

- Gyere! Látod, nincsen itt senki, aki téged bántana.

Megtisztítottam a környéket. Nyugodt lehetsz! Nem engedek a közeledbe senkit, hogy bántani tudjon.

(Ennek előtte életveszélyesen megfenyegettek, nagyon nehéz időszak volt az életemben.)

A piros autó jut az eszembe. Mit akartak akkor?

- Téged!

- Engem? Miért? Nem értem. Jézusom, most mit kell tennem? Teljesen egyedül vagyok. Bocsáss meg! Te velem vagy, mindent köszönök. Küldesz nekem segítséget? Olyan jó lenne, ha szeretne valaki. Nagyon vágyódom a szeretetet. Te is a szeretetre vágyódsz, ugye megértesz engem?

Sírtam, folytak a könnyeim. Valóban sírtam. Nagy volt az én bánatom. Valóban az életemet akarták elvenni. Nem az életemet sajnáltam, inkább ahogyan bántak velem. Inkább, ahogyan bántalmaztak, amilyen módszerrel harcoltak ellenem, egy világi értelemben mégis gyenge nővel, aki teljesen egyedül van az egész világgal szemben. Nem volt egy ember, aki képes lett volna mellém állni, ebben a helyzetben. Én mindig mindenkinek segíték. Velem ki törődik? Helyzetemet tekintve, ezen a ponton érzem a magányomat. Isten mindig plusz egy fő, tehát lélekben soha sem vagyok egyedül.

Ez a világ igazságossága.

Ne panaszkodjak. Akinek Isten kezét nyújtja, az soha sem lesz egyedül. Nem hagyott magamra, átsegített minden akadályon. Valóban felvett a karjaiba és úgy védett meg. Engem szeret az Isten, és megvéd fegyveretek ellen!
ISTEN AKARATA ELLEN

Istenem, Istenem nézzél meg engem,
Hogyan élek és szüntelen szenvedek.
Az életemet Te régen tudtad már,
Míg én csak reméltem, milyen sors vár rám.

Várnak rám szüntelen, szenvedő napok,
Fájnak az éjszakák, fájnak a nappalok.
Üzenetek jönnek és felkavarnak,
A békés szívembe viharként hatnak.

Telefon csörren a viharnak vége,
Mely életem eddig szörnyűvé tette.

Istenem köszönöm, letekintesz rám,
Kértelek, hozz békét életembe már!

Legyen áldott a kéz, mely segít nekem,
Isten áldását kértem, hogy kísérjen.
Amíg én áldalak, mások támadnak,
Fenyegetnek, hogy fegyverrel támadnak.

Fegyverrel ellenem! Mi árthat nekem?
Hisz engem örökké szeret az Isten.
Megvédett engem fegyveretek ellen.
Hiába tesztek akarata ellen!

Imádkozom tovább, most is az Úrhoz,
Kérem, segítsen szükségben és bajban,
De ne csak engem, hanem titeket is,
Kik ellenem törtök, szüntelen most is.

Miért teszitek? Azt nem is tudjátok!
Hiszen a bajban hozzám futottatok.
Csak most segíts meg! Kértétek szüntelen.
Most miért fordultok mégis ellenem?

Istenem, Istenem, látod mit tesznek?
Mégis kérem, bocsásd meg bűneiket!
Imába foglalom most is nevüket,
Hiszen nem is tudják, mit cselekszenek.

Rabolni, élni! De nehezen lehet.

Istenem kérlek, segíts meg engemet!
Hiszen tudom, Te fogod a kezemet,
Vezetsz, szolgáljam az Istenemet.

*

1996. 07. 21.

Látomás:

Oltár előtt állok. Az oltáron óriás fehér gyertya ég, mely kereszt formát alkot. A keresztet alkotó gyertya mindkét végén is ég a láng. Összesen három lángja van. Alatta a lecsöppent gyertya viasza is lángol. - Ilyet még nem láttam -

Jézus Krisztus megjelenik, a gyertya mellett áll. Elébe térdelek, áhitattal nézem Őt, és a gyertyát.

Szűz Mária jön felém és szól hozzám:

- Beszélj rólam! Tetszik ahogyan beszélsz.

Gyönyörű, ahogyan rám mosolyog.

- Beszélni fogok Rólad ezután is, ígérem. Köszönöm,
Szűzanyám, hogy láthattalak.

1996. 07. 23.

Az Úr Jézus jön velem szemben, körülötte sok fehér bárány. Hív engem, hogy menjek. Együtt haladunk tovább, a bárányok körülöttünk. Templomhoz érünk, melynek aranyszínű kupolája van, és előtte aranyszínű oszlopok vannak. A templomban minden fehér. Látom, amint lassan megyek az oltárhoz, majd letérdelek.

- Eukarisztia. - hallom.

Az oltárnál egy őszülő papot látok. Közeledik felém, és ő is letérdel velem szemben. Megfogja kezeimet és beszél hozzám. Beszédét hallgatva arra gondoltam, hogy nem szabad engednem, hogy térdeljen előttem. Ezután nem emlékeztem beszédére.

1996. 08. 29.

Egy piros tetős épületet látok, melynek az ajtaját keresem. Nehezen, de megtalálom. Az ajtónál ott áll az Úr Jézus, nagyon boldog vagyok, hogy itt van. Bemegy az ajtón előttem és az ajtó becsukódik. Hallottam a hívását, de abban a percben nem indultam el, és az ajtó becsukódott előttem. Kinyitottam és bementem. Ott várt rám. Együtt mentünk az oltárhoz. Fehér márványból volt minden, virágok díszítették. Gyertyák égtek. Letérdeltem és nagyon elgondolkodtam. Nem emlékszem gondolataimra. Úgy tűnt, hogy sok idő telt el, amikor Jézus egy aranyszínű kelyhet nyújt felém. Nem mondott semmit, de tudtam, hogy innom kellene belőle. Bizonytalanul nyúltam érte, de mégis elfogadtam. Ittam belőle. Nem ittam ki, vissza akartam nyújtani. Tudtam, hogy Jézus Krisztus arra gondol, hogy igyam ki teljesen. Néztem a kelyhet, de nem láttam a tartalmát. Szerettem volna megtudni a tartalmát. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy nem lehetséges. Az Úr felkínál nekem valamit, akkor illik elfogadnom. Idáig jutottam, újra a számhoz emeltem és kiittam. Nem volt kellemes érzés. Kicsit komor lettem. A kelyhet nyújtottam vissza Jézus Krisztusnak.

Kérdése hozzám: Neked adjam?

- Nem tudom.
- Ha akarod, a tiéd lehet.
- A kehely nagyon szép, jó lesz nekem. Elfogadom.

Köszönöm.

Különösen éreztem magam, mintha a lelkemben valami szomorúság lett volna. Az Atyára gondoltam.

- Atyám, a Te akaratod legyen meg, ne az enyém.

Térdeltem, lehajtott fejjel.

A mellkasom felett világít valami. Jobban odanéztem és egy fényes szívet pillantottam meg, hófehéret, világított, szórta a fényt.

Az Atya hangját hallottam:

- Szentséges Szívemből adtam neked.
- Nekem? - ámultam.
- A Szentséges Szív minden kegyelem forrása.

Nagyon nagy meghatódással néztem tovább. Könnyekig meghatva hallgattam. A sírás fojtogatott. Nem akartam hinni a szememnek és a fülemnek.

- A Szentséges Szív minden kegyelem forrása. Hozzá fohászkodjatok. Imádkozzatok a Szent Szívhez! Ez az Én Szívem!

- Nekem adott belőle az Úr!?!

Néztem meghatódottan, sírtam, de nem tudtam felfogni abban a percben a történéseket. Mire odáig eljutottam, hogy köszönetet mondjak, már egyedül voltam. Nagyon elgondolkodtatott. Vajon, mit akar az Úr értőlem? Mikorra kezdtem megérteni, akkorra újra nem értettem belőle valamit. Nagyon szerettem volna valakivel megosztani a történéseket, de nincs kivel. Nekem és egyedül nekem kell felfognom

értelemmel. A látomások nekem szólnak, nagyon sok a mondanivalójuk. Minél jobban átgondolom, annál többet értek meg belőle. Olykor súlyosak a titkok, mélyen a szívemben őrzöm őket. Amikor valamelyik kép a tudatomban újra felszínre kerül, akkor más megvilágításban, újabb üzenete van a számomra.

A kelyhet említeném, mely a keserű poharat jelenti. Nem a szép tárgyat jelenti, mely csillog. Hanem a keserűséget, melyet kiittam. A tartalom, mely benne volt, elfogadtam és rossz érzésem volt tőle. Az bizony nem lesz kellemes a számomra.

Zebedeus fiainak kérése.

"Zebedeus fiai, Jakab és János eléje járultak, s megszólították: Mester, szeretnénk, ha teljesítenéd egy kérésünket. Mit tegyék nektek? - kérdezte. - Add meg nekünk - felelték -, hogy egyikünk jobb oldaladon, másikunk bal oldaladon üljön dicsőséged országában. Jézus így válaszolt: Nem is tudjátok, mit kértek. Készen vagytok rá, hogy igyatok a kehelyből, amelyből majd én iszom, vagy hogy a keresztséggel, amellyel megkeresztelkedtem, ti is megkeresztelkedjétek? Készen - felelték. Jézus így folytatta: A kehelyből, melyből én iszom, ti is isztok, s a keresztséggel, mellyel engem megkeresztelnek, ti is megkeresztelkedtek. De hogy jobb és bal oldalamon ki üljön, afelől nem én döntök. Az a hely azokat illeti, akiknek készült."
(Mk 10,35-40)

A kehely a szenvedést tartalmazza, ugyanígy a keresztség is. Én is kiittam a szenvedés kelyhét. Önként vállaltam, az

üdvösség reményében, és annak a reményében, hogy segíthetek Urunknak, Jézus Krisztusnak a szenvedését enyhíteni. Mert Ő most is szenved, fájdalmai valóságosak jelen időben is. Ő a tiszta szeretet és Neki az embereknek a gonoszsága fizikai fájdalmat okoz. Nagyon rosszak az emberek, sokan káromolják Őt, amellyel fájdalmat idéznek elő a Szeretetnek. Fájdalmát tükrözi a vérző szíve.

A Szűzanya is szenved Fia fájdalma miatt. Siratja Fiát mind a mai napig, az emberek gonoszsága miatt.

Kérve kéri az embert: imádkozzon!

- "Ne bántsátok Fiamat, Jézust!"

1996. 11. 03.

Jézus megfogja kezem, mint szülő a gyermekét és vezet. Templomhoz érünk, fehér gyertyák égnek mindenütt, még a templom tetején is. Amint feltekintek, a gyertyákat nézem, felettünk hegytetőt látok a távolban, melyet fények világítanak ki, mintha ott egy út lenne.

- Oda kell eljutnod!

Látom az út végét. Eddig soha sem láttam az út végét, annyit láttam mindig, hogy a távolba vezet.

- De jó lesz, eljutok odáig. Elég magasan van.

Látom a mennyországot, és én is ott vagyok. Körülöttem sok angyal. Különös dallamok hallatszanak, melyeket itt szoktam hallani. Nagyon szép. A világban ilyen dallamok nem hallatszanak fel. Az embernek a szívét érinti meg a zene, mely felemel, áthat és a lélek boldog tőle.

- Mintha mindenki értem imádkozna.

Megjelenik az Úr Angyala. Hozzám beszél. Valamire biztatást kapok Tőle. Tudom, hogy biztatott, de nem emlékszem, hogy miben erősített meg a lelkemben. A lelkem biztosan tudja, és amikor szükségem lesz rá, tudatja velem.

Jézus Krisztust látom fényben, szikrázik körülötte a fény.

Odajön hozzám.

- Gyere, imádkozom veled és kérjük együtt az Atyát, hogy segítsen, adják ki a könyvedet! Egymás mellé térdelünk.

Imádkozunk.

- Köszönöm, drága Jézusom, hogy velem imádkoztál.

Látom az Atyát.

- Legyen neked a te hited szerint - mindenben.

Sok könyvet látok.

- Köszönöm, Atyám. Mindent köszönök.

- Beszélj Rólam! A könyvedet több nyelven fogják olvasni!

Püspök atyát látom kezében a pásztorbottal. Előtte állok. A pápa Őszentsége előtt térdelek. Ezeket egyszerre látom és közben arra gondolok, hogy vajon miért mutatta nekem az Atya?

1996. 11. 07.

Jézus Krisztus előtt térdelek és sírok.

- Ne sírj, nem kell sírnod!

Látom, amint a könnyeim folynak lefelé az arcomon, és meglátom a mellkasomnál fehér fényben a szívemet, amint szórja a fényt.

- Jézus szíve - gondolom. -

- A tiéd is, neked is adtam belőle. Akkora fénnel világít, hogy az emberek felfigyelnek erre. Én azt akarom, te a fényt szórjad felénk!

Látom magunkat. A fejem felett szikrázó fehér fényeset látok megjelenni, mely ugyanúgy szórja a fényt.

- Jól látod! Én koronáztalak meg. Egyre többen látják meg a fejed felett. Tiszta fény, a tisztaságodat mutatja. Vannak, akik félik az Istent, amikor téged így látnak.

- Megcsókolom Jézus sebeit. Nagyon sajnálom.

- Stigmatizált szeretnél lenni? Ha kéred, ezt is megkapod, majd!

- Lehet, hogy jobban elhinnék az emberek, hogy Isten kegyelmével teszem a dolgom. De nem tudom, hogy igazán szeretném-e? Vérző kezekkel hogyan tenném a dolgom?

Tűnődtem a hallottakon.

- Legyen neked a te hited szerint - mindenben.

Most jutott el a tudatomig, hogy a minden mit takar. Az Atya előtt vagyunk. Térdelek tovább. Ő néz hosszasan.

- A Szent Szív! A tiéd is. Éljl a szentségben! Hallottad!

Legyen neked a te hited szerint - mindenben.

- Jól gondoltad. A gyermekem vagy a Szent erővel, mely benned van, ahogyan gondoltad.

Uram, nagyon szépen kérlek, segíts meg! A könyvemet adja ki valaki! Azt mondtad, erőtökön felül nem kísértelek benneteket. Ezzel én anyagilag nem bírok el. Te is látod, hogy erőmet meghaladja. Valamiből élnem is kellene.

Meglátom magam hófehérben, egy hatalmas fénykeresztrel a hátamon. Abban a pillanatban angyalok vesznek körül és viszik a keresztemet, de a kereszt változatlanul a hátamon van.

Visznek engem is vele. Nem érzek semmi nehézséget.

- Látod, nem egyedül viszed! Viszik a keresztedet!

Elkezdtem nagyon sírni.

- Uram, add meg, hogy az édesanyám életében a könyvem olvassák!

- Szeretem őt, de ritkán érek rá meglátogatni, mert a szolgálat az első.

- Atyám azt mondtad, hogy a világ kapuja nyílik meg előttem.

- Már megnyílt előtted! Haladsz, mindenhez megkapod a segítséget.

- Szeretlek ó Uram, és Jézus Krisztust is. Nagyon szeretlek benneteket. Ettől vagyok a legboldogabb. Tudom, hogy csak Istenben vagyok igazán boldog.

Nagyon sírtam a boldogságtól, éreztem, teljes valómban az Isten szeretetét, Lelkét. Leírni nem lehet milyen átható, mindent átjáró, eggyé váltam az Isten Lelkével, és csak ezt éreztem. Őt éreztem, mintha én nem is lettem volna.

- Maradj meg a szeretetemben és boldog leszel!

1996. 11. 08.

A mennyországot látom.

Jézus szólott: Most rajtam kívül nem látsz mást!

- Egyedül Velem, Lelkemmel jutsz el a csúcsra!

- Nem kell hozzá más, segítelek, feljutsz!

- Élj a lélek szerint és elvezet a Lélek!

- Jézus áldásra emelte kezét és megáldott.

- Hamarosan nagy titkot fogsz megkapni! Fellebben a fátyol a mennyei titok előtt, előtted. Megkapod a mennyei titkot. Te

leszel a legboldogabb a világon.

Jézust töviskoszorúval látom.

- Jaj, miért van töviskoszorú a fejedben? Fájdalmas, borzasztó!

- Fájdalmat okoznak, szidalmaznak. - válaszolta.

Később világ a koszorú a fején, mintha babérlevelekből lenne. Örülök neki.

- Ebből a koszorúból neked is adok, ezzel a babérkoszorúval koronázlak meg. Ez a tiéd is.

Látom a fejemen. Letérdelek. Virágszirmokat szórok mindenfelé le a földre. A legtöbb fehér, rózsaszínű és arany színű is van benne. Úgy gondolom: jusson belőle mindenhova. Dobálom a virágokat és boldog vagyok.

- Ezzel boldogítasz. Minél több lelket hozol felém, annál boldogabb vagyok.

- Szeretnék nagyon sok lelket feléd fordítani. Imádkozzanak a világért, a békéért, értünk.

Bal oldalamon a szívem felett, a ruhám előtt egy olajfaág jelenik meg. Később kivirágzik. Azután az ágon a virágok, három szív alakzatot formálnak, egymás felett. A három szívben később a "Szent" felirat lesz látható, mely fehérén világít és szórja a fényét sugár alakzatban.

- A Szent Szív és a Szentháromság jelképesen. - gondoltam.

Látom, amint a szívekről a virágszirmok a fénnel együtt szóródnak. A földön az emberek kezébe esnek és megszagolják. Belélegzik a finom illatot.

- Belélegzik a lelkükbe és a lelkükre hatsz vele. A világ minden részére eljut, lesz ahova kevés, de ott lesz.

A virágeső tovább hullik a földre. Én nézem térden állva. Jézus ott áll mellettem. Sírni kell a boldogságtól. Arra is gondoltam,

hogy visszajövök, de nem tudtam. Tovább térdelek, mintha szoborrá változtam volna.

Jézushoz szólok: Te vagy a Szent Mennyei Szeretet.

1996. 11. 10.

Ezen a napon találkoztam egy régi ismerősömmel. Láttam, nézi az aurámat. Észrevettem, hogy valamin nagyon meglepődött. Érdeklődésemre nem volt hajlandó elmondani, hogy mitől döbrent meg ennyire. Úgy döntöttem, megkérem az Urat, mutassa meg nekem, hogy az emberek mit látnak rajtam?

A fény, mely körbevesz, szikrázik. Az arcomon a fény olyannak látszott, mintha foncsorozott üveg lenne. Körülöttem a fénysugarak fehérek és világítanak, melyek kifelé szórják a fényt minden irányba. A fejem felett fényfelhőt látok, ott lebeg. Ez mi lehet?

- A hatalmas fénykisugárzás, mely körülöttem van, Isten kinyilatkoztatja magát benned. Nézd! Látod, milyen vagy? Ilyen fényt nem láttak még az emberek. A fény királynője vagy!

1996. 11. 30.

Az Atyát látom, amint a tenyerébe felvesz.

- Látod, itt vagy a tenyeremben.

Hófehér a ruhám, fényben úszom. A fény beragyogja arcomat.

- Ide az juthat, akit Én felemelek!

- Nem kell félned!

Ha ott vagyok, akkor mellém is az kerülhet, akit az Úr felvesz. Értem. Egyedül vagyok, talán maradok is. Isten az Ő akaratát velem egyedül is véghez tudja vinni. Hatalmával mindent megold.

Jézus felé fordulok és megkérdem: kiadják-e a könyvemet? Abban a pillanatban jut eszembe, hogy Ő is imádkozott velem az Atyához, ilyen hogyan is kérdezhetek? Sok apácát látok, ülnek előttem és hozzájuk intézem szavaimat. Ezen meglepődöm. Én? Ugyan mit mondhatok nekik?

Atyám te tudod, milyen sorsot szántál nekem, szeretném megtenni. Azt mondtad, hogy a világ kapuját nyitod ki előttem. Szeretnék kilépni rajta, és a világnak elmondani: Jézus él! Éljetek szeretetben!

- Mondjad, már mondhatod!

Közben néztem a ruhám és úgy tűnt, hogy szűk rajtam. Kellemetlenül húzódtott és rosszul éreztem magam benne, mintha szorított volna. Kinőttem a ruhámat - állapítottam meg

- No, de ilyen!

- Kapsz másikat!

Rögtön egy másik ruha volt rajtam, egy bővebb fazon, mely eléggé redőzött volt, de jól nézett ki.

- Ebben elférsz.

1996. 12. 03.

Látom az Atyát.

Előtte térdelék és valami sötétség van mellettem.

- Távolítsd el mellőled, az valakinek az árnyéka! Az árnyék útjában van a világosságnak. Nem tudsz tőle teljes fényben világítani. Távolítsd el! Ne árnyékoljon le téged!

- Nem tudom, ki az az ember, ki ő?

- Most nem tudod, de eszedbe fog jutni és tudni fogod.

Nincsen szükséged rá! Neked adtam a szent fényt, téged világítson meg! Nem takarhatja el senki! Világítsál, szórjad a fényt minden irányba! Boldog leszel. Eljutsz oda, ahova szántalak. Egyedül, minden emberi segítség nélkül. Oda vezetlek és eléred, amit te is szeretnél. Csak velem, Lelkemmel jutsz el. Számodra más út nincsen! Figyelj Rám! Általam érsz el, megkapsz minden segítséget!

- Melyre én gondoltam: hogyan fogok egyedül menni?

- Az az Én gondom. Gondoskodni fogok róla! Meg lesz, mire szükséged lesz rá. Tanulj és imádkozzál! Ez a dolgod most!

- Köszönöm, Uram. Tanulni fogok. Minden erőmmel azon leszek, hogy gyarapítsam tudásomat. Érzem, hogy az eddigiek kis próbatételek, és eljön az idő, amikor számot kell adjak tudásomról. Tanítani fogom az embereket. A tanítások alapjait most rakom le és a tapasztalataimból fogok élni. Élni, Veled, Lelkeddal. Gyönyörű. Szeretlek, Uram. Tégy velem belátásod szerint.

1996. 12. 04.

Szűz Máriát látom.

Kötény van a ruhája felett, melyet két kezével felemelve tart.

- Itt vagy a kötényemben!

Zöld, hosszú, bő ruhája van, fehér köténnyel. Felsőteste és feje

körül csillagok voltak körívben. A fejét fátyol takarta, arcát homályosan láttam.

Amint a kezében tartotta kötényét, a kötényében aranyszínű virág nő szemlátomást, majd bokor lesz belőle. Leengedi kötényét és sok-sok rózsaszírom hullik belőle. Folyamatosan hullanak a szirmok, majd közben rózsaszálak is.

Szűz Mária nyújtja felém a kötényét teli virágokkal. Kezeimbe kiveszek belőle és én is szórom lefelé. Biztat, szórjam a virágokat, melyek ugyanúgy rózsaszírom és rózsaszálak.

Kifogyhatatlan a virág.

- Virágeső - gondolom.

Látom magam a virágok között, ruhám színe fehér, kezeim, arcom mintha üvegből lennék.

Beszélek: imádkozzatok! - Szűz Máriára mutatok.

Sokan vannak, haladnak feléje és virágot tesznek eléje. Egyre többen jönnek és én boldog vagyok, hogy a Szűzanyának fohászkodnak és sok-sok virággal köszöntik.

1996. 12. 06.

Autóbuszon utazás közben látom Szűz Máriát.

Kötényét felemeli, majd hirtelen leengedi és rengeteg virágot szór lefelé. Majd úgy látom, rám szórja a virágokat és közöttük egy fekete rózsát pillantok meg. Egy másodperc töredéke alatt a Szűzanya a levegőben elkapja a fekete rózsát.

Áll előttem a fekete rózsával.

- Ne félj, ezt elveszem tőled!

- Mondta - és abban a pillanatban eltűnt.

SEGÍTS BENNÜNKET ÉGI ANYÁNK!

Szeretettel várom azt a napot,
Amikor őket újra láthatom,
Felém jönnek mind, haladnak velem,
Hívó szavamra követnek engem.

Elindulunk a messzi távolba,
Ahol vár bennünket a Szűzanya.
Vannak, akik látják az Ő arcát,
Kiknek szól és üzenetét hallják.

A hitünk olyan nagyon-nagyon nagy,
Hisszük, egyszer minket is meghallgat.
És könnyörögve száll hozzá imánk,
Segíts meg bennünket, Égi Anyánk!

Ő mosolyogva letekint reánk.
Kérem, imádkozzatok ezután!
Az áldásom kísérfjen titeket,
Boldogságban, békében éljete!

Látom az arcát, amint letekint.
Miért szomorkodtok? Örüljete!
Örömmünet legyen mindenkinek!
Szűzanyám sírunk, ezek örömkönnyek.
1996. 12. 09.

Szűz Máriát látom, amint a kötényéből virágot szór.
Mellete látható lesz Jézus Krisztus. A könyvemet látom Mária

kötényében. Egyre több lesz belőle és mintha futószalagon lennének, sorakoznak. Később kezeket látok, melyekben a könyveim vannak.

Mellettük a könyveim alakzatot formálnak és egy csillag rajzolódik ki belőlük, mely arany színű. A csillag felső csúcsán Jézus lesz látható, amint ott áll hófehér ruhában. Egyik kezével a szentháromságot mutatja, a másik kezével a szívére mutat. Feje felett megjelenik egy virágos faág, mely összefonódik és koszorú lesz belőle, mely Jézus fejét koronázza.

- Nagyon szép - gondolom.

- Neked adom a hajnalcsillagot!

Szűz Mária fején is virágkoszorú lesz látható.

Térdelek előttük hófehér ruhában.

Mária nyújt felém egy virágos ágat, melyen halvány rózsaszínűek a virágok, majdnem fehérek. Ugyanolyan, melyből a koronájuk látható. Úgy tűnt, várok valamire. Szerettem volna abból a virágból többet. Jézus adott belőle egy csokorra valót, karjaimmal alig tudtam összefogni, annyi virágot kaptam. Utána észleltem, hogy az én fejemen is virág koszorú van.

Arra gondoltam, azért kaptam, mert beszélek Róluk szeretettel és kérem, hogy imádkozzanak.

Távolodtak. Jézus szólt hozzám:

- Te ott vagy, téged hallanak!

Később templomban voltam és elmélkedtem a dolgaim felett. Milyen feladatom lesz? Szeretném, ha az Úr elégedett lenne velem. Úgy éreztem, valami másra is elhívott az Úr. Hogyan tovább?

Az Atya válaszolt nekem:

- Még csak nem is gondolod, hogy mit fogsz tenni, olyan feladatod lesz.

Jól meglepődtem. Valamilyen eddigiektől eltérő lesz, amit tenni fogok.

Imába foglalva kértem Istent, segítsen, vezessen, hogy el ne tévedjek, megtaláljam az utat, melyen járnom kell. Szeretném úgy szolgálni, ahogyan elvárja tőlem.

1996. 12.10.

Jézus Krisztus megjelenik. Ruhája fehér. Mosolyog rám.

Mosolya mögül, kérően tekint felém.

- Mit tegyek? Az Úr mit kíván tőlem?

Látom az Atyát, és amint térdelek előtte.

- Tudom Atyám, hogy egy porszem vagyok, még annál is kisebb. Mindent, ami velem történt, Te tetted. Nélküled semmi sem lennék. Szeretném tudni: hogyan szolgáljalak?

- Mit tudsz még adni?

- A lelkemet Neked adtam. Mit is adhatnék? - gondolkodtam.

Megfontoltan, határozottan kimondtam: - Az életemet.

- Az életedet?

- Igen.

- Fájni fog!

- Csak gyönyörűség tölti el a lelkemet, ha Rád gondolok.

Hiszen ha érted odaadom, akkor nem fájhat.

Elég az Úrra gondolnom, ha kövel dobnak meg, akkor azt sem fogom érezni.

- Odaadom az életemet. Ha meghalok, már nem tudok Neked

segíteni, hiszen itt már akkor befejeztem. Szeretetemet akarom adni, akkor nagyon boldog vagyok.

- Az életedet!?!

- Élni fogsz!

- Kiemellek onnan, ahol vagy!

Feliratot látok: Ne félj! Veled vagyok!

1996. 12. 24.

Karácsony este van. Angyalok jönnek hozzám a szobámba. Egyre többen vannak és énekelnek. Gyönyörű az angyalok énekét hallgatni. Mennyei illat vesz körül. Nagyon boldog vagyok.

A szoba közepén látom a csecsemő Jézust dicsőségben ragyogni. A Mennyei Király, a Szent Szeretet van jelen. Letérdelek előtte, és gyönyörködöm benne.

Gondolatom:

- Nagyon szeretlek, mint kisdedet, amikor felnőttél, sokan bántottak. Ha tudnád, mi vár Rád?!

- És ha te tudnád, mi minden vár rád!?

- Biztosan még sok minden. - válaszoltam.

- Sokan fordulnak el tőle.

Sírhatnékom van, pedig nincsen rá okom, mégis a lelkemben érzek valamit, és attól van sírhatnékom.

- Szidnak és érzed. Valaki az imádságos fajtádat káromolja.

- Ezen az estén. Hogyan tudnak ilyenek lenni az emberek?

- Nem kell tudnod, ki az a személy!

- Sírok, fáj a lelkem, de nagyon.

Az angyalok éneke valami varázslatos erővel hat rám, és

hamar megvigasztalódom. A Kisded mellett látom a felnőtt Jézust és Szűz Máriát. A Szűzanya járkál a szobában ide-oda, de nem rakja lábait, csak úgy tova halad. Hófehérben és fényben látom, mintha porcelánból lenne. Milyen szép.

- Jó itt, ebben a szobában - mondja.

- Örülök neki. Én is jól érzem magam itt mindig.

Szűzanya a szentképeket nézegeti.

Fehér fényoszlopot látok, mely lejött és teljesen betakart.

- Megszentelem az életedet! - hallottam.

Jézus ott állt a fényben mellettem. Mennyei zene kísérte jelenlétét és az angyalok kórusban énekeltek. Isten felemelte lelkemet, melytől boldog voltam. Mennyei boldogsággal a szívemben, lelkemben én is dalra fakadtam:

Dicsőség mennyben az Istennek!

Dicsőség mennyben az Istennek!

Az angyali seregek, vígan így énekelnek,

Dicsőség, dicsőség Istennek.

1998. 01. 08.

Amit te gondolsz, az nem lehetetlen. Sok gonddal jár bizonyos dolgok megfejtése. Még annál több és jobb dolgot mutat előre a jövőre nézve, amit még nem értesz.

Fontolgtatásoddal lassan közelítesz a megfejtéshez. De ez nem

elég. Amiben hiányosak az ismereteid és szeretnéd megfejteni, szánj időt a kérdésre és a választ megkapod. Tudod jól a módját! Elfoglalod magad, de értelmetlen dolgokkal is időt töltesz. Ne gondold, hogy könnyen lehetséges az előre haladás. Te mindent megteszel, igyekszel, néha türelmetlenül is. Ne sűrgesd! Mindent idejében elérsz. Az Én hátam mögött lassan szétszóródva cselszövéseket alkalmaztak. Neked sem lehet másképpen. Hiszen nem hiszik, amit látnak, akkor azt hogyan hinnék, amit nem látnak. De te látod! Elégedj meg vele!

Alkalmazd tudásodat a legmegfelelőbbben. A többit bízd Rám és ne aggódj! Az értelem számára ez elég. Szűkmarkú ne légy soha! Te sem szenvedsz ebben szükségét. Adjad, segíts! Látni fogod, hogy semmi nem lehetetlen, annak, aki hisz. Te hiszel! Ha rám hagyatkozol, minden megelégedésedre lesz. A hitben a törvény is benne foglaltatik. Nem értik! De te érted. Vitának semmi helye nincsen. Tedd a dolgod! Mások vitázhatnak. Nem a te dolgod!

Amikor lefekszel, sohase feledkezzél meg Rólam, ezért is nagyon szeretlek. Mindennapodat Velem töltöd, imáiddal megköszönsz mindent. Mert az ima a köszönetnyilvánítás egy formája. Ha külön elfelejtesz valamit megköszönni, ne aggódj miatta! Megköszönted az imával, mely hozzám elér és megnyugtatja szívemet. Hála szívemnek.

Sok-sok bántódás ért, ér és ami még hátra van. Nem lesz könnyű az életed. A harcot állni fogod. Erőt kaptál hozzá. Semmi nem tántoríthat el.

Hinni fogod, hogy Velem könnyű és ezzel véget ér minden. Aki ezt felfogja, annak már nincs mit tanulni. Ezzel mindent megtanult. Megtanulta, hogy az élet forrása a szeretet és célja

a szeretet. Jól gondoltad, az értelme is a szeretet. Aki ezt megtanulja, az tiszta szeretet. Ebben benne van Isten bölcsessége, Isten jelenléte. A mindenséget átható, mindig , mindenütt jelenlévő, minden felett hatalommal bíró, a mindenséget fenntartó és teremtő erő.

És ez összességében egy. A tiszta szeretet.

Az Isten.

*